

Hàng Xóm Đứng Sờ Lung Tung

Contents

Hàng Xóm Đứng Sờ Lung Tung	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23	61
24. Chương 24	63
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	71
28. Chương 28	73
29. Chương 29	76
30. Chương 30	79
31. Chương 31	81
32. Chương 32	84

Hàng Xóm Đứng Sờ Lung Tung

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình yêu trên mạng, văn thanh khiết ngọt ngào, học đường, 1x1, khủng bố suất khí bá đạo độc mồm

1. Chương 1

Đây là một thứ bảy của tháng năm ánh mặt trời sáng lạn.

Thời tiết mưa dầm vừa qua khỏi, rất nhiều người lựa chọn phơi chăn mền hay đi ra ngoài dạo chơi và vân vân, nhưng đối với Trình Hải Dương tính tình ẩn trạch mà nói không có bất luận cái gì khác biệt, thứ bảy hiếm có, Trình Hải Dương đương nhiên là tối hôm qua lên mạng đến năm giờ, ngày thứ hai ngủ tiếp đến một giờ trưa mới mở cặp mắt màu nâu nhạt. Cầm điện thoại di động nhìn thời gian một chút, Trình Hải Dương trực tiếp từ bò ra khỏi ổ chăn, nắm chuột, tiếp tục phần đầu.

Trình Hải Dương vốn là sinh viên năm thứ hai khoa tiếng Nhật của S đại, thuê nhà trọ nhỏ ở gần S đại.

Nhà trọ nhỏ, đừng tưởng rằng chỉ là nói giỡn, thật là nhà trọ nhỏ.

Một phòng khách thêm nhà bếp, nhưng đối với Trình Hải Dương mà nói, phòng ở như vậy lại cực kỳ thích hợp rồi.

Vào cửa là một đồng giày bẫy ngang tám dọc, sau đó là có thể thấy giường phía bên phải, mặc dù nói là giường, trên thực tế là nệm trực tiếp kê trên mặt đất, nhìn qua rất thấp. Bên cạnh giường là một tấm thảm lớn phủ kín cả phòng, tiếp đó là bàn vuông nhỏ cùng computer cùng Resin Kit (mô hình), còn có hai cái loa khuếch trương. Bên trái phòng là tủ quần áo, cửa tủ mở lớn, bên trong treo quần áo đủ mọi màu sắc địa... Trên thực tế còn có khăn lông quần áo ném bừa bãi khắp nơi, sách và CD, trên thảm trên giường... nói ngắn gọn, đây là phòng của một trạch nam rất tùy tiện tiêu chuẩn, bộ dáng bừa bãi không sao.

”Cuối tuần a... thật thoải mái...” Trình Hải Dương vừa nói, bụng cũng không tự giác vang lên.

Ngủ một giấc thẳng đến lúc này, sau khi thức dậy ngoài lên mạng càng cần phải ăn cơm chứ. Nghĩ như vậy, Trình Hải Dương bấm số điện thoại giao hàng tận nơi: “Này... quán cơm XXX phải không? Tôi muốn một phần cà chua xào trứng bao gồm cơm, đưa đến số 301 đường 19 ngoài S đại, a đúng rồi, để Lâm Sâm đưa lại đây hử.”

Cúp điện thoại, Trình Hải Dương càng thêm chuyên tâm xem Weibo, diễn đàn, trong loa phát ra bài hát tiếng Nhật âm ỉ loại nhạc yêu thích của cậu, cũng hừ hừ theo trong miệng.

A, trạch ở nhà tâm tình siêu tốt a.

Hải Dương sama sắp ra ca khúc mới rồi! Tôi chờ kỳ thi cũng chưa từng đầy sức sống như thế!

Mỗi ngày đều tuần hoàn bài hát của Hải Dương! Cảm giác thật hạnh phúc! Tâm tình cũng siêu tốt luôn!

PV (promotional video một cách gọi của video clip ở JP) của Hải Dương vẫn làm cực kỳ hay nga! Chờ mong ca khúc mới ~

Đủ kiểu đủ loại tin nhắn trên Weibo của Trình Hải Dương, Trình Hải Dương thỏa mãn cười, suy nghĩ hồi lâu không biết trả lời như thế nào tốt, cuối cùng vẫn là lựa chọn không hồi âm.

Không sai, tên của Trình Hải Dương trên internet chính là kêu Hải Dương, bởi vì tên trên mạng gì gì đó thật sự là quá khó nghĩ đi, đơn giản bèn dùng tên của bản thân, dù sao nhìn qua cũng không giống bản mạng gì gì đó.

Cậu ngoài trạch ở nhà xem hoạt hình chơi trò chơi, còn có một sở thích chính là ca hát. Hai năm trước hữu ý vô ý một bài hát truyền trên mạng, nhưng lại thật không ngờ chẳng biết tại sao đỏ lên, từ đấy về sau, hứng thú của Trình Hải Dương đối với ca hát càng thêm nặng, dự đoán được một người vẽ tranh chuyên môn làm PV cho cậu, càng ngày càng được yêu thích.

Nhưng cậu thật ra vẫn rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Tiếng đập cửa “đồng đồng đồng” truyền đến, Trình Hải Dương cũng không mặc quần áo, mặc quần lót chạy đi mở cửa.

Dù sao người giao hàng chính là Lâm Sâm, bạn tốt đại học của cậu, mặc quần áo gì gì đó không cần phải.

”Tới rồi!” Trình Hải Dương nhảy về phía trước lướt qua chướng ngại vật trên tấm thảm, vui vui mừng mừng chạy đi mở cửa, bụng đã đói sắp không được rồi.

Cửa được mở ra rồi.

”Thức ăn của cậu!” chàng trai mang mũ của cửa hàng, đen mặt hung hăng đem thức ăn nhét vào trong tay Trình Hải Dương, trong nét mặt mang theo xem thường, người này cư nhiên ngay cả quần áo cũng không mặc đã tới mở cửa, cho dù là con trai cũng không được như vậy chứ.

Khuôn mặt cậu trai trước mắt trắng nõn, làn da trên người rất trắng, hơi gầy, nhìn qua có phần xinh đẹp, mặc quần lót hoa văn ngây thơ, vẻ mặt hết sức kinh ngạc đứng trước mặt mình.

Thật sự là càng chán ghét rồi!

Cầm Trình Hải Dương thiếu chút nữa đã tách rời, miệng mở cực lớn, cả buổi nói không ra lời.

Người này... Người này không phải chính là hàng xóm buổi tối luôn luôn đến gõ cửa chê cậu ảm ỉ sao???

Tại sao không phải Lâm Sâm?!

Trình Hải Dương lúc này mới phát hiện bản thân chỉ mặc một cái quần lót.

Trình Hải Dương lập tức một cước đóng cửa lại.

Người này, không trả tiền cứ thế đóng cửa sao? Chàng trai càng thêm phần nộ chuẩn bị gõ cửa lần nữa, cánh cửa lại được mở ra, Trình Hải Dương tùy tiện mặc một cái quần vào sau đó đem tiền nhét vào trong tay chàng trai, lần thứ hai đóng cửa, phát ra tiếng vang thật lớn.

2. Chương 2

Edit: SamLeo

Đây là một thứ bảy của tháng năm ánh mặt trời sáng lạn.

Thời tiết mưa dầm vừa qua khỏi, rất nhiều người lựa chọn phơi chăn mền hay đi ra ngoài dạo chơi và vân vân, nhưng đối với Trình Hải Dương tính tình ỉn trách mà nói không có bất luận cái gì khác biệt, thứ bảy hiếm có, Trình Hải Dương đương nhiên là tối hôm qua lên mạng đến năm giờ, ngày thứ hai ngủ tiếp đến một giờ trưa mới mở cặp mắt màu nâu nhạt. Cầm điện thoại di động nhìn thời gian một chút, Trình Hải Dương trực tiếp từ bỏ ra khỏi ổ chăn, nắm chuột, tiếp tục phần đấu.

Trình Hải Dương vốn là sinh viên năm thứ hai khoa tiếng Nhật của S đại, thuê nhà trọ nhỏ ở gần S đại.

Nhà trọ nhỏ, đừng tưởng rằng chỉ là nói giỡn, thật là nhà trọ nhỏ.

Một phòng khách thêm nhà bếp, nhưng đối với Trình Hải Dương mà nói, phòng ở như vậy lại cực kỳ thích hợp rồi.

Vào cửa là một đồng giày bầy ngang tám dọc, sau đó là có thể thấy giường phía bên phải, mặc dù nói là giường, trên thực tế là nệm trực tiếp kê trên mặt đất, nhìn qua rất thấp. Bên cạnh giường là một tấm thảm lớn phủ kín cả phòng, tiếp đó là bàn vuông nhỏ cùng computer cùng Resin Kit (mô hình), còn có hai cái loa khuếch trương. Bên trái phòng là tủ quần áo, cửa tủ mở lớn, bên trong treo quần áo đủ mọi màu sắc địa... Trên thực tế còn có khăn lông quần áo ném bừa bãi khắp nơi, sách và CD, trên thảm trên giường... nói ngắn gọn, đây là phòng của một trạch nam rất tùy tiện tiêu chuẩn, bộ dáng bừa bãi không sao.

“Cuối tuần a... thật thoải mái...” Trình Hải Dương vừa nói, bụng cũng không tự giác vang lên.

Ngủ một giấc thẳng đến lúc này, sau khi thức dậy ngoài lên mạng càng cần phải ăn cơm chứ. Nghĩ như vậy, Trình Hải Dương bấm số điện thoại giao hàng tận nơi: “Này... quán cơm XXX phải không? Tôi muốn một phần cà chua xào trứng bao gồm cơm, đưa đến số 301 đường 19 ngoài S đại, a đúng rồi, để Lâm Sâm đưa lại đây hã.”

Cúp điện thoại, Trình Hải Dương càng thêm chuyên tâm xem Weibo, diễn đàn, trong loa phát ra bài hát tiếng Nhật âm ỉ loại nhạc yêu thích của cậu, cũng hừ hừ theo trong miệng.

A, trạch ở nhà tâm tình siêu tốt a.

Hải Dương sama sắp ra ca khúc mới rồi! Tôi chờ kỳ thi cũng chưa từng đầy sức sống như thế!

Mỗi ngày đều tuần hoàn bài hát của Hải Dương! Cảm giác thật hạnh phúc! Tâm tình cũng siêu tốt luôn!

PV (promotional video một cách gọi của video clip ở JP) của Hải Dương vẫn làm cực kỳ hay nga! Chờ mong ca khúc mới ~

Đủ kiểu đủ loại tin nhắn trên Weibo của Trình Hải Dương, Trình Hải Dương thỏa mãn cười, suy nghĩ hồi lâu không biết trả lời như thế nào tốt, cuối cùng vẫn là lựa chọn không hồi âm.

Không sai, tên của Trình Hải Dương trên internet chính là kêu Hải Dương, bởi vì tên trên mạng gì gì đó thật sự là quá khó nghĩ đi, đơn giản bèn dùng tên của bản thân, dù sao nhìn qua cũng không giống bốn mạng gì gì đó.

Cậu ngoài trạch ở nhà xem hoạt hình chơi trò chơi, còn có một sở thích chính là ca hát. Hai năm trước hữu ý vô ý một bài hát truyền trên mạng, nhưng lại thật không ngờ chẳng biết tại sao đổ lên, từ đấy về sau, hứng thú của Trình Hải Dương đối với ca hát càng thêm nặng, dự đồ được một người vẽ tranh chuyên môn làm PV cho cậu, càng ngày càng được yêu thích.

Nhưng cậu thật ra vẫn rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Tiếng đập cửa “đông đông đông” truyền đến, Trình Hải Dương cũng không mặc quần áo, mặc quần lót chạy đi mở cửa.

Dù sao người giao hàng chính là Lâm Sâm, bạn tốt đại học của cậu, mặc quần áo gì gì đó không cần phải.

“Tối rồi!” Trình Hải Dương nhảy về phía trước lướt qua chướng ngại vật trên tấm thảm, vui vui mừng mừng chạy đi mở cửa, bụng đã đói sắp không được rồi.

Cửa được mở ra rồi.

“Thức ăn của cậu!” chàng trai mang mũ của cửa hàng, đen mặt hung hăng đem thức ăn nhét vào trong tay Trình Hải Dương, trong nét mặt mang theo xem thường, người này cư nhiên ngay cả quần áo cũng không mặc đã tới mở cửa, cho dù là con trai cũng không được như vậy chứ.

Khuôn mặt cậu trai trước mắt trắng nõn, làn da trên người rất trắng, hơi gầy, nhìn qua có phần xinh đẹp, mặc quần lót hoa văn ngây thơ, vẻ mặt hết sức kinh ngạc đứng trước mặt mình.

Thật sự là càng chán ghét rồi!

Cảm Trình Hải Dương thiếu chút nữa đã tách rời, miệng mở cực lớn, cả buổi nói không ra lời.

Người này... Người này không phải chính là hàng xóm buổi tối luôn luôn đến gõ cửa chê cậu âm ỉ sao???

Tại sao không phải Lâm Sâm?!

Trình Hải Dương lúc này mới phát hiện bản thân chỉ mặc một cái quần lót.

Trình Hải Dương lập tức một cước đóng cửa lại.

Người này, không trả tiền cứ thế đóng cửa sao? Chàng trai càng thêm phần nộ chuẩn bị gõ cửa lần nữa, cánh cửa lại được mở ra, Trình Hải Dương tùy tiện mặc một cái quần vào sau đó đem tiền nhét vào trong tay chàng trai, lần thứ hai đóng cửa, phát ra tiếng vang thật lớn.

3. Chương 3

Edit: SamLeo

Hàng xóm có lẽ chuyển đến vào tháng tư.

Tại sao Trình Hải Dương có thể biết chứ? Cái này phải bắt đầu kể từ một tháng trước.

Trình Hải Dương tuy là một trạch nam, nhưng lại luôn luôn duy trì thành tích tốt ở đại học, rất ít nghỉ học, sau khi về nhà sẽ vừa xem hoạt hình vừa chăm chỉ làm bài tập, nhằm đảm bảo học bổng mỗi học kỳ của mình sẽ không rơi vào tay người khác. Bởi vậy, ca hát gì gì đó, đương nhiên sẽ rơi vào buổi tối rồi.

Hơn nữa trên cơ bản đều là buổi tối khoảng hai giờ.

Trình Hải Dương yêu thích âm nhạc âm ỉ một chút bốc cháy một chút, có thể nói cậu thích đem bài hát ca thành kiểu như thế, bởi vậy hàng ngày buổi tối hai giờ đều ôm mic mang tai nghe tự tiêu khiển tự vui ở nhà gào thét.

Nếu gặp phải lúc trên YY mở ca hội, thậm chí có thể hát hơn một hai tiếng.

Trước đây cũng không biết là tại sao, chưa từng có hàng xóm đến khiếu nại, Trình Hải Dương cũng đã xem nhẹ vấn đề “Nửa đêm khuy khoắt rống ca sẽ ảnh hưởng đến người khác” rồi, đắm chìm ở trong giọng ca của bản thân.

Đến khi trước hàng xóm này chuyển đến.

Một đêm nào đó tháng tư, Trình Hải Dương đang ở trên YY mở ca hội, một hơi gào gàn một tiếng, đột nhiên có người gõ cửa, hơn nữa gõ rất mạnh, Trình Hải Dương không thể không nói với fan một tiếng tắt mic đi mở cửa.

Mở cửa, quả thật một chàng trai xa lạ, mang dép lê cùng áo thun màu trắng còn có quần bãi biển, vẻ mặt mệt mỏi cùng tức giận nhìn Trình Hải Dương: “Đã hơn ba giờ, cậu còn định ở nhà rống bao lâu?”

Trình Hải Dương cũng rất ngớ ngẩn hỏi một câu: “Anh là?”

“Tôi là hàng xóm của cậu! khách thuê phòng 302.”

Cứ như vậy Trình Hải Dương xem như biết cách vách vừa chuyển đến một khách thuê mới, về phần trước đây vốn là có ở hay không mà có thể chịu được tiếng ca ba giờ khuya, cậu cũng không biết.

Sau đó lúc Trình Hải Dương ngẫu nhiên thu ca khúc, hàng xóm cách vách cũng lại không nhin được đến gõ cửa, tiếp đó tức giận nói có thể dừng nửa đêm ca hát hay không..., Trình Hải Dương không thể làm gì khác hơn là khom người cúi đầu qua loa “Thật ngại a”, “Sẽ không sẽ không”, đóng cửa lại bắt đầu tiếp tục hát.

Hàng xóm cũng không biết có phải quen rồi hay không, lúc ban đầu còn rất chịu khó, sau lại nhọt nhọt cũng đến ít đi, chỉ có lúc ca hội a hoặc Trình Hải Dương thu âm một lần lại một lần mới phải qua gõ cửa.

Đương nhiên Trình Hải Dương vẫn qua loa ứng phó một phen, đóng cửa tiếp tục chuyện của mình.

—— kệ anh chứ! Trời sập cũng không thể ngăn cản quyết tâm ghi âm bài hát của tôi!

Trở lại thứ bảy của tháng năm, sau khi Trình Hải Dương đóng cửa lại lập tức gọi điện thoại cho Lâm Sâm: “Kháo! Hôm nay sao không phải mày đưa thức ăn! Hại tao không mặc quần áo đã đi mở cửa rồi!”

“Tao hôm nay nghỉ... Hơn nữa mày một thằng con trai không mặc quần áo thì có sao, trong cửa hàng bọn tao không có con gái giao thức ăn.”

“Mày!”

Cùng Lâm Sâm trêu đùa một phen, Trình Hải Dương cúp điện thoại nhấn mở QQ, họa sỹ không có ở tuyến, vì vậy để lại lời nhắn cho y.

Tiên Mạch hả, PV thế nào rồi? bài hát của tôi cũng thu mấy ngày rồi... o()o

Không nghĩ tới Tiên Mạch qua một hồi lâu lại trả lời tin tức, hóa ra là treo di động:

xin lỗi, đêm nay nhất định sẽ làm xong gửi qua cho cậu.

không sao rồi. Anh nếu quá bận, ngâm hai ngày cũng không sao =3=

đêm nay nhất định làm xong, bài mới rất tuyệt.

cảm ơn ~

Buổi tối lúc hai giờ, Tiên Mạch cuối cùng gửi PV mới qua cho Trình Hải Dương rồi:

Cậu xem trước đi, không được thì chỉnh sửa lại.

uh uh.

Trình Hải Dương nhấp mở văn kiện Tiên Mạch gửi qua, hình ảnh rất đẹp, cảm giác cũng rất phù hợp ca khúc dịch của mình, màu sắc xử lý rất ấm áp, không hổ là đã hợp tác hai năm, hoàn toàn hiểu cảm giác yêu thích của mình, rất phù hợp với bài hát của mình.

Bản lĩnh của anh càng ngày càng mạnh mẽ rồi ~ Tiên Mạch cực kỳ!

không hề, ngâm lâu như vậy mới làm xong thật sự là xin lỗi.

Một người đàn ông thực sự! Tôi bây giờ sẽ đi phát.

Nói xong Trình Hải Dương bắt đầu truyền ca khúc mới của mình lên.

Bài hát này phối hợp cùng PV của Tiên Mạch thật sự là quá tuyệt vời! Trình Hải Dương đặc ý kết kết vừa xem lại một lần, nhân tiện đợi bình luận. Quả nhiên, tuy đã là hơn hai giờ sáng, bài hát vừa phát lên thì lập tức có bình luận, tỷ suất click cũng đang không ngừng tăng lên, một chiều hướng tốt đẹp.

bài hát mới của Hải Dương sama! Sướng chết rồi!

hả... Rất cực đợi được rồi, cuộc đời này của tôi thật đáng giá!

quả nhiên bức tranh của Tiên Mạch cực kỳ rất phù hợp Hải Dương rồi! PV đẹp quá ~

Trình Hải Dương vẽ mặt tươi cười xem bình luận, gửi ảnh chụp màn hình qua cho Tiên Mạch:

xem ~ rất nhiều người đều nói PV của anh làm siêu xịn! Không hổ là họa sĩ ngự dụng (những bảo vật thường dùng của vua, hoàng hậu, hoàng thái hậu) của tôi!

quá khen, thời gian không còn sớm rồi, tôi ngủ trước, cậu cũng đi ngủ sớm một chút.

uh, ngủ ngon.

ngủ ngon.

Trình Hải Dương đương nhiên sẽ không ngủ sớm như vậy, ngày mai chính là chủ nhật, sao có thể không cố gắng hưởng thụ thời gian buổi tối này! Dứt khoát tạm thời phát thông báo tại weibo, hôm nay kỉ niệm phát hành ca khúc mới mở ca hội tại YY.

Tuy đã là hừng đông, nhưng fan của Trình Hải Dương cũng đã sớm quen cậu nửa đêm rống ca, nên có không ít người online.

Trình Hải Dương thanh thanh cổ họng mở mic, đang chuẩn bị nói lời mở đầu, đột nhiên nhớ tới chàng trai hàng xóm... Sẽ không lại tới gõ cửa chứ.... Mặc kệ, gõ cửa, cứ dùng chiến lược đối sách bình thường!

đã trễ thế này tất cả mọi người còn online hả, hôm nay phát ca khúc mới, mọi người cùng nhau vui vẻ một chút.

Chàng trai hàng xóm lại dùng hai khăn tay lớn vo tròn lấp kín lỗ tai nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, hung hăng mắng chửi hàng xóm bệnh thần kinh nửa đêm ca hát: “Mẹ kiếp, ngay từ đầu vẫn không nên dọn qua đây!”

Lại chơi đùa cho tới hơn bốn giờ mới ngủ, ngày thứ hai Trình Hải Dương tỉnh lại vừa lúc đã là thời gian cơm trưa.

Bụng đói đã bắt đầu kêu, hai tròng mắt cũng chưa hoàn toàn mở, Trình Hải Dương bèn tìm kiếm điện thoại di động, nhắm mắt lại bấm số điện thoại tiệm cơm: “Đây một cà chua xào trứng kèm cơm... Muốn Lâm Sâm giao a!”

Qua hơn mười phút, Trình Hải Dương nghe được tiếng đập cửa, từ trên giường đứng lên, cầm tiền lẻ trên bàn, như trước chỉ mặc một cái quần lót, mở cửa.

... Hàng xóm mặt đen, Trình Hải Dương không biết có phải bản thân ảo giác hay không, vành mắt đen của hàng xóm hình như nặng hơn hôm qua rồi... Không đúng không đúng! Trọng điểm không phải cái này! Tại sao lại là người này giao thức ăn đến! Lâm Sâm đâu! Đồng chí tốt của cậu Lâm Sâm đâu!

Vội vàng tiếp nhận thức ăn, đem tiền nhét vào trên tay hàng xóm, qua loa nói một câu “Thật ngại tôi không mặc quần áo” lập tức đóng cửa.

Hàng xóm đen mặt đứng ở trước cửa đã đóng, nắm tay cũng xiết chặt rồi, sau đó sải chân đi.

Trình Hải Dương đóng cửa lại lần nữa gọi điện thoại cho Lâm Sâm: “Tại sao cũng không phải mày tới! Thân thể trần trụi của tao đều bị người ta thấy hết rồi!!!”

“Hả... Xin lỗi xin lỗi, hai ngày nay tao đều nghỉ...”

“Hồng!”

4. Chương 4

Edit: SamLeo

Lại là thứ hai đau khổ.

Môn học của Trình Hải Dương rất nhiều, nào là môn tự chọn bắt buộc, tóm lại một tuần lễ tràn đầy lịch học. Một ngày cả người cũng cực kỳ mệt mỏi, chỉ có lên mạng mới có thể gửi gắm tinh thần cậu.

Lấy sách bài tập ngữ pháp, Trình Hải Dương vừa xem Weibo vừa làm bài tập.

Leo lên Weibo tin nhắn đã là mấy chục dòng, như thế tâm tình Trình Hải Dương rất không tệ, tự động loại bỏ tất cả sáo ngữ Hải Dương sama thật giỏi ... linh tinh, Trình Hải Dương thấy một người thêm V nhấn lại.

ca khúc mới của Hải Dương rất không tồi mà, PV quá tuyệt vời, cầu phương thức GD của Tiên Mạch ~
Trình Hải Dương mất hứng bĩu môi, điểm mở Weibo người nọ ngấm ngấm.

Tên weibo là Trì Nhại, thêm V, lời thuyết minh là cái gì cái gì nghề nghiệp ca sĩ hát chính của ban nhạc nào nào đó. Trình Hải Dương đối với người này cũng từng nghe qua, nghe một hai bài hát của hắn, thanh âm là thanh âm mềm mại của thiếu niên, là kiểu luôn có thể làm cho một đám con gái kêu thật dễ thương thật dễ thương. Nhưng cũng không phải là cái loại Trình Hải Dương tán thưởng.

Trên màn hình Weibo tràn đầy hôm nay ăn cái gì a, vừa lại cùng ai đi ra ngoài hả, còn yêu cầu tung ảnh, người thì lớn lên cao cao đẹp trai đẹp trai, nhưng Trình Hải Dương nhìn liền cảm thấy phiền chán.

cậu tìm Tiên Mạch làm gì?

Đối phương lật tức đáp lại.

ca khúc mới của tôi muốn tìm Tiên Mạch làm PV, PV của Tiên Mạch thật sự là quá tuyệt vời!

Lời này thốt ra, Trình Hải Dương càng thêm không thoải mái.

Tiên Mạch chính là họa sĩ ngụy dụng của cậu, sao có thể làm PV cho người khác? Kháo! Càng nghĩ càng khó chịu. Nhưng loại chuyện này, đến lúc đó người ta trực tiếp liên lạc với Tiên Mạch, nói đi tìm mình mình không cho cũng không tốt.

Nghĩ nghĩ như vậy, Trình Hải Dương có phần vui mừng vì Tiên Mạch không dùng Weibo, nếu không không biết có bao nhiêu người đến quyến rũ, nói không chừng sẽ không phải họa sĩ ngụy dụng của mình rồi. Mặc dù ngụy dụng này cũng là tự nhận.

Tiên Mạch... Mau ra đây.

?

có người tìm anh làm PV, muốn phương thức liên lạc của anh, cho hay không cho hả.

oh. Tùy ý.

tùy ý là cho hay là không cho =A =

chính là cậu thích cho thì cho.

Nhìn lời Tiên Mạch gửi tới trên màn hình, Trình Hải Dương vò vò đầu trở mắt cười khúc khích một trận. Muốn quyến rũ Tiên Mạch đều phải được thông qua phê chuẩn của mình. Vậy rốt cuộc là cho hay không cho đây? Cho dường như bản thân rất không dễ chịu, không cho lại hình như rất nhỏ mọn.

Hay là cho đi.

XX8017264

cám ơn Hải Dương nhé.

Hừ, Tiên Mạch mới sẽ không làm PV cho cậu đâu, cái đồ làm màu. Nội tâm đúng là nghĩ như vậy, nhưng Trình Hải Dương vẫn hồi âm nhìn qua như nói chuyện với bạn vô cùng tốt:

không có chi =3=

Trình Hải Dương tắt Weibo, mở cửa sổ mới xem phim hoạt hình, tiếp tục làm bài tập.

Nhưng trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng không thoải mái, có nên biết Tiên Mạch có đồng ý làm PV cho cậu trai đó hay không? Không nên không nên! Nghĩ nghĩ như vậy đã khó chịu tới cực điểm rồi.

Do dự thật lâu, Trình Hải Dương ở trên Q buzz Tiên Mạch một cái.

?

Anh đáp ứng Trì gì gì làm PV rồi sao?

từ chối rồi.

tại sao 0 0

cậu rất muốn tôi làm cho cậu ta à?

không phải. Ai nha tùy ý anh thôi.

uh.

Nội tâm hình như dễ chịu một chút. Trình Hải Dương cười tủm tỉm khép lại sách ngữ pháp, lập tức lên Weibo phát tin mở ca hội.

hôm nay tâm tình tốt, mọi người muốn nghe cái gì nào!

Trình Hải Dương thảo luận ở YY, lúc này mới mười một giờ, lập tức người đã bùng nổ rồi.

Hải Dương sama yêu cầu trực tiếp ca khúc mới a!

đúng đúng đúng! Yêu cầu trực tiếp ca khúc mới a!

Được a.

Trình Hải Dương không nói hai lời, mở nhạc đệm bắt đầu hát. Hát hát, trên QQ đột nhiên vang lên, vừa nhìn hình cái đầu nhỏ ở góc dưới bên phải, cư nhiên là Tiên Mạch.

như thế nào ca hội buổi tối?

tâm tình tốt mà ~

oh.

không đến nghe sao?

không đến được, phải làm việc.

Trong cuộc sống Tiên Mạch là người học thiết kế đồ họa, cái này Trình Hải Dương đã biết, nghe y nói như vậy, hẳn chính là đang vẽ gấp, hơn nửa đêm như thế, thật đúng là vất vả a. Không trả lời tin của Tiên Mạch nữa, Trình Hải Dương đang càng hát càng hăng trên YY.

“Bang bang bang!”

Một tiếng sau, hàng xóm cách vách quả nhiên chịu không được kiểu ca hát gào thét high decibel của Trình Hải Dương, mạnh mẽ gõ cửa, giống như Trình Hải Dương tối nay đi mở cửa, y sẽ đổi đá.

Thật sự là đáng ghét.

Trình Hải Dương lập tức tắt mic, chạy đi mở cửa: “Ách...”

“Cậu có kết thúc hay không? Không mấy ngày buổi tối cứ phải rống một tiếng!”

“Xin lỗi xin lỗi!” Trình Hải Dương vội vàng nhận lỗi, còn thiếu gật đầu cúi người thôi, nếu có cái đuôi chắc lúc này cũng phải ra sức quẫy quẫy mới có thể xin vui.

“Cậu nghĩ rằng tôi không biết cậu đóng cửa lại cũng tiếp tục ầm ĩ sao? Đủ rồi đi! Tháng sau tôi sẽ chuyển đi cậu tháng này hãy tha cho tôi đi!” chàng trai nhà hàng xóm đen mặt, nhíu mày, Trình Hải Dương tránh né ánh mắt phẫn nộ của y, nhìn mũi cao thẳng cùng đôi môi trắng bạc, không biết nói thế nào mới tốt đây: “Thật sự xin lỗi...”

Chàng trai nhà hàng xóm, từ lần đầu tiên Trình Hải Dương gặp mặt chính là vành mắt đen dày, cho dù là buổi tối vẫn có thể nhìn ra làn da tái nhợt của y, đặc biệt là môi, một chút màu máu cũng không có, vừa nhìn chính là kết quả làm việc vất vả quá độ mà không nghỉ ngơi tốt. Vừa nghĩ như vậy Trình Hải Dương dường như có chút áy náy, xấu hổ cúi đầu, cũng sắp chôn vào trong cổ áo rồi.

“Quên đi. Cậu nhỏ tiếng một chút.” Chàng trai nhìn Trình Hải Dương bộ dáng cô dâu nhỏ, không tự giác có chút mềm lòng, cũng không có ý định tiếp tục truy đến kết quả gì, xoay người đi.

Trình Hải Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sợ hàng xóm lại phát hỏa.

Hải Dương sao lâu thế hả.

Thật ngại ~ hàng xóm nổi giận rồi, cho nên...

Không có gì không có gì!

Mở mic bắt đầu hát Trình Hải Dương đã hoàn toàn đem rống giận của hàng xóm ném sau đầu, âm lượng càng lúc càng lớn, hát càng ngày càng say, cho đến ba giờ mới lưu luyến thoát mạng tắt computer. Không có biện pháp ngày mai còn phải đi học, nếu không Trình Hải Dương chắc có thể chơi tới sáng.

Nhưng khi lên giường, toàn bộ buồn ngủ đều biến mất.

Đột nhiên nhớ tới chuyện Tiên Mạch. Không biết Tiên Mạch từ chối như thế nào a? Ôi, nếu Tiên Mạch lúc ấy đồng ý bản thân sẽ tức giận lông gà vỏ tỏi hay không... lặn qua lộn lại, trái lo phải nghĩ, đây đầu óc đều là chàng trai ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy, chỉ có thể tưởng tượng có một đôi tay thon dài, Trình Hải Dương cũng cảm giác được bản thân sắp biến chứng rồi.

“Má ơi! Mình sẽ không là thích y rồi chứ? Tình yêu qua mạng? Nam nam? Đây chính là tiết mục hủ nữ mới nghĩ ra a!” Trình Hải Dương ôm chần mền lặn lặn trên cái giường đơn chật hẹp, “Kháo! Càng nghĩ càng thái quá rồi!”

Suy nghĩ hồi lâu, Trình Hải Dương cầm điện thoại di động gọi cho Lâm Sâm.

“Này?” thanh âm Lâm Sâm uể oải từ đầu kia điện thoại truyền đến, vừa nghe chính là trong lúc ngủ mơ bị một cuộc điện thoại của Trình Hải Dương đánh thức rất khó chịu, “anh hai Hải Dương nửa đêm không ngủ được gọi điện thoại cho tao làm lông gà hả?”

“Bố mày gọi dậy đi WC!”

“Bệnh thần kinh... ngày mai tao hết môn rồi!”

“Ôi chao... mày nói tao nếu yêu qua mạng thì làm sao bây giờ?”

“Hơn nửa đêm mày uống say a?”

“Ai uống say! Bỏ mày hỏi mày làm sao bây giờ!”

“Yêu qua mạng thì yêu đi... nhanh chóng hạ gục chỗ đi chứ mày mau mau đi!”

“Biến thái! Lâm Sâm tao hôm nay mới phát hiện mày háo sắc như vậy...”

“Cám ơn quá khen, tao không nghe mày kể chuyện xưa nữa... Bái!”

“Mày!” “Đô đô đô...”

Trình Hải Dương nói còn chưa nói hết, đầu kia điện thoại vang lên âm thanh bận tất máy, hiển nhiên Lâm Sâm thật sự cúp điện thoại.

“Kháo! Thật không phải bạn bè!”

5. Chương 5

Edit: SamLeo

Trời trong nắng ấm, trời chiều dần dần hạ xuống ở phía xa xa, ánh nắng chiều nhuộm hồng bầu trời làm cho người ta mê say, Trình Hải Dương khẽ ngâm nga một bài hát, lưng đeo bao lô mang theo mắt kính to to đi ra trường học.

Đừng tưởng rằng cậu là chàng trai giả bộ đẹp trai theo trào lưu cho nên mang gọng kính mắt, đó là chắc chắn là mắt kính, thấu kính phản quang làm cho người đi đối diện nhìn không rõ ánh mắt cậu. Như vậy đối với Trình Hải Dương mà nói đó là không thể tốt hơn rồi, vô luận trộm ngấm mỹ nữ dễ nhìn nào đó người ta cũng sẽ không phát hiện. Tóc cậu rối bời, vừa nhìn là biết chưa từng được chăm sóc qua, mặc quần jean bạc màu, áo thun màu trắng thật to, thể nào cũng sẽ không khiến nhiều người chú ý.

“Lâm Sâm ~” đi tới cửa quán Lâm Sâm làm công, quán đã kết thúc công việc rồi, Lâm Sâm nói hôm nay có hoạt động cho nên kết thúc công việc sớm, để cho Trình Hải Dương một năm bốn mùa ăn ngoài gia nhập lực lượng, nếm thử thức ăn ngon, Trình Hải Dương không chút suy nghĩ đáp ứng, dù sao từ trường học đến quán này, mới chỉ qua lộ trình mười lăm phút đồng hồ.

“Hải Dương mày tới rồi? Mau vào ngồi!” Lâm Sâm mặc áo sơ mi đồng phục trong quán, trên người còn đeo tạp dề hoa hòe linh tinh của quán đi đến chỗ cửa gọi Trình Hải Dương vừa vào cửa, “ngồi một chút trước a, lập tức sẽ có bữa tiệc lớn ăn!”

Lâm Sâm vốn là loại nam sinh bộ dáng rất bình thường cũng rất sáng sủa, bởi vì điểm này cũng từng bị không ít con gái theo đuổi, từng quen hai người bạn gái, nhưng cuối cùng người ta cũng không chịu nổi ánh mắt trời quá mức ngây thơ của Lâm Sâm nữa, bởi vậy Lâm Sâm bây giờ vẫn còn độc thân.

Trình Hải Dương đơn giản hơi không được tự nhiên ngồi ở bên cạnh cái bàn sạch sẽ trong quán, nhìn người bề bộn đến bề bộn đi trong quán, chẳng đến khi Lâm Sâm bưng ra một cái bánh ngọt cực đại đặt ở giữa àn, Trình Hải Dương mới hiểu được... Oh, hóa ra là có người tổ chức sinh nhật.

“Mau tới đây mau tới đây! Hải Dương lại đây ngồi!” Lâm Sâm kêu thằng nhóc kia cùng nhau ngồi xuống, Trình Hải Dương cũng không ngại ngần, tự nhiên ngồi ở bên cạnh Lâm Sâm, sau đó thấy một cô gái bịt mắt từ trong phòng nghỉ ngơi đi ra.

Lolita! Tuyệt đối là Lolita!

Trình Hải Dương cảm thấy bản thân may mắn mang theo mắt kính, chẳng những người ta không cách nào nhìn ánh mắt hèn mọn phía sau thấu kính của cậu, nhưng lại có thể nhìn mặt Lolita thật thật rõ ràng! Cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ hồng, tạm thời lúc này mặc dù không thấy được đôi mắt, nhưng cũng có thể suy đoán ra là một cực phẩm, tuyệt đối chính là trạch nam thích nhất! Một nam sinh vóc dáng cao

đi phía sau Lolita, ánh mắt sắc bén của Trình Hải Dương lập tức đối với nam sinh phát ra sóng điện không lành. Nam sinh nhẹ nhàng đẩy Lolita, dẫn theo đi qua bên cậu, đang cúi đầu cười. Đồng dạng, trên người nam sinh cũng mang một cái tạp dề ngây thơ cực kỳ, nhìn qua rất không hòa hợp.

“Lily, ngồi ở đây!” Nam sinh dẫn Lolita ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, ý bảo không thành vấn đề có thể rồi.

Vừa ngẩng đầu, Trình Hải Dương đã bị dọa rồ!

Này này này nam sinh này không phải chính là hàng xóm mặt đen hơn Trương Phi nhà cậu sao?!

Trình Hải Dương lập tức chột dạ cúi đầu, sợ nam sinh nhận ra, nhưng nam sinh một giây trước đã nhận ra, dùng ánh mắt không thiện đánh giá Trình Hải Dương một phen, cuối cùng quyết định làm bộ không nhận ra cậu.

Trình Hải Dương cũng may mắn đối phương coi như không nhận ra mình tiếp tục chuyện tổ chức sinh nhật cho Lolita, nếu không bản thân phỏng chừng lại phải cúi đầu khom lưng trái một câu “Xin lỗi” phải một câu “Thật ngại” rồi.

Lolita lấy miếng che mắt xuống, kinh hỉ hờn dỗi rất vui vẻ, Trình Hải Dương nhìn cặp mắt to của Lolita, phía sau thấu kính cũng đang lờ lờ sáng lên rồi.

Tất cả mọi người đều ào ào động đũa bắt đầu ăn, hàng xóm mặt đen cư nhiên được sắp xếp ngồi ở bên cạnh Trình Hải Dương, Trình Hải Dương ngay cả tâm tình nhìn em gái cũng không còn rồi, vội vàng vàng vờ tầm mắt.

“Chỉ biết nhìn chăm chăm con gái.” Hàng xóm lạnh lùng bỏ lại những lời này vào tai Trình Hải Dương, Trình Hải Dương giả bộ không nghe, vội đầu bắt đầu tận lực ăn.

“Hải Dương, mày đừng chỉ lo ăn a! bên cạnh mày cũng là sinh viên trường chúng ta, học trưởng năm ba!” Lâm Sâm cũng không hợp thời giới thiệu Trình Hải Dương, “học trưởng Mặt đây là Trình Hải Dương bạn thân của em!”

Hàng xóm bất động thanh sắc cầm ly rượu, giả bộ muốn kính Trình Hải Dương một ly: “Xin chào, tôi gọi là Mặt Thiển.”

“Ách... xin chào.” Trình Hải Dương không thể tránh được cầm ly lên.

Sau lúc ngượng ngùng cùng Mặt Thiển uống xong một ly rượu, Trình Hải Dương vui mừng y không có tiếp tục nói chuyện cùng mình, vì vậy càng thêm chuyên tâm bắt đầu ăn. Ngày thường toàn là ăn ngoài, hơn nữa trên cơ bản đều là cà chua xào trứng, hiếm khi có nhiều thức ăn như vậy Trình Hải Dương cũng mở bụng liên tục ăn, muốn đem dinh dưỡng tuần sau ăn trở về.

Một bữa cơm trôi qua, Trình Hải Dương cũng chỉ nói ba chữ “Ách... Xin chào” mà thôi, Lâm Sâm đưa Lolita về nhà, Trình Hải Dương một mình đi trước rồi.

Nhưng cậu hoàn toàn không cân nhắc đến... Mặt Thiển là hàng xóm của cậu a!!! Sẽ sống ở cách vách a!!! Hai người lúng túng một trước một sau đi, Mặt Thiển đi ở phía sau Trình Hải Dương, Trình Hải Dương chỉ cảm thấy sau lưng mình phát lạnh, hết sức khó chịu, rồi lại không có dũng khí quay đầu lại giả vờ quen thuộc cùng đối phương về nhà, chỉ có cúi đầu càng thấp, phạm vi tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy mũi chân mình, Mặt Thiển phía sau lại đột nhiên bước nhanh tới gần cậu, tay đặt trên bờ vai cậu: “Này.”

“... Ôi chao?”

“Đi thông thả một chút thôi, dù sao cũng ở gần.”

“Được a.” Không chỉ là ở gần mà thôi khốn nạn! Nhà anh cùng nhà tôi chỉ cách một bức tường a! Trình Hải Dương nói móc ở trong lòng. Với tư cách là một trạch nam chuyên nghiệp hóa, Trình Hải Dương giao tiếp cùng bên ngoài cũng không quá dễ dàng, nhìn qua thuộc loại nóng từ từ.

“Cậu làm gì mà buổi tối nhất định phải hát vậy?”

Đi đi, Mặt Thiển hỏi.

“Ách... ban ngày tôi bận...”

“Lý do tốt.” Mạt Thiển châm biếm đáp một câu, hai người lại bắt đầu trầm mặc.

Khoảng cách về nhà chỉ mười lăm phút đồng hồ bị sự khác thường xấu hổ này biến thành thật dài, Trình Hải Dương vẫn không biết nói cái gì mới tốt, đơn giản không nói lời nào, Mạt Thiển cũng không chủ động tìm đề tài.

Này còn không bằng một mình đi trở về chứ!

Rốt cục dưới sự yên tĩnh buồn chán, Trình Hải Dương đã tới nhà, hai người đều tự lấy chìa khóa khai cũng tự mở cửa.

“Bai.” Trình Hải Dương nhỏ giọng chào.

“Uh.” Mạt Thiển giọng điệu lạnh lùng, khiến Trình Hải Dương khó chịu cực kỳ.

Đóng cửa lại, Trình Hải Dương thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng thoát khỏi bầu không khí gượng gạo này, vẫn là ổ chó nhà mình thoải mái nhất. Cậu lập tức mở computer, ba mươi giây mở computer tiếp theo cởi sạch quần áo, sau đó đăng nhập QQ đăng nhập Weibo, xác định không có tin mới lại mở phim hoạt hình, lợi dụng thời gian OP vọt đi tắm.

Hả... Về đến nhà tắm rửa sạch sẽ xem phim hoạt hình... Thật sự là thoải mái làm cho người ta có cảm giác muốn thăng thiên a...

ở sao.

Trình Hải Dương còn chưa xem hết một tập phim hoạt hình, trên QQ Tiên Mạch tự nhiên chủ động gửi tin qua.

Phải biết rằng mặc dù Trình Hải Dương cùng Tiên Mạch đã thông đồng lâu N rồi, trên cơ bản đều là nói chuyện về ca khúc mới và PV, Tiên Mạch rất ít chủ động gửi tin cho Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương lập tức hăng hái: ở a ở a, chuyện thật to gì a =3=

không có việc gì. Chỉ là hỏi một chút cậu có ở hay không thôi.

Nghe giọng điệu, Trình Hải Dương biết khẳng định có vấn đề, lập tức bắt đầu nghiêm túc, phim hoạt hình cũng tạm dừng rồi: làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao?

xem như thế đi.

Sao tâm tình lại không tốt a.

bạn gái muốn ra nước ngoài rồi.

Trình Hải Dương nhìn ba chữ lóe vàng lên đã muốn chọc mù mắt chó cậu trong khung nói chuyện phiếm, nghiêng răng nghiêng lợi một phen, ngón tay ở trên bàn phím phân vân hồi lâu, không biết nên gửi gì qua.

A... Như vậy phải chia tay sao?

Tin vừa gửi đi Trình Hải Dương đã muốn chặt tay rồi! Nào có ai an ủi người ta như vậy! Này không phải rửa người ta chia tay sao?!

Nhưng trên thực tế cậu đang rất khó chịu.

Thứ nhất, cậu vẫn tưởng Tiên Mạch giống mình vốn là một trạch nam ba thú(triều đình, ruộng đồng, chợ) căn bản không biết làm gì không ai muốn; thứ hai, Tiên Mạch rõ ràng có bạn gái.

Cậu dường như... Đối với chuyện Tiên Mạch không phải độc thân càng thêm khó chịu.

Xong hết rồi xong hết rồi xong hết rồi! Trình Hải Dương hét to xong đời rồi, bên kia gửi qua một tin càng khiến cậu khó chịu: cậu có bạn gái sao?

Vô nghĩa! Đương nhiên là không có! Tôi là trạch nam sao có thể có!

6. Chương 6

Edit: Samleo

không có.

tôi cũng không có bạn gái.

Anh đây là đang đùa giỡn tôi mà?! Trình Hải Dương nhìn hàng chữ này, lại nhìn nhìn bản ghi chép nói chuyện phiếm, xác định trước đó không có nhìn lầm, y đích thật là nói bạn gái mình muốn đi nước ngoài, vậy cái kia rốt cuộc là ý gì.

anh không phải mới vừa nói bạn gái anh muốn đi nước ngoài rồi sao / ngoáy mũi

đánh thiếu một chữ, bạn con gái.

Này rốt cuộc là giải thích rách nát gì chứ?!

thôi đi... Có thì có nha, tôi lại không thêm để ý. Trình Hải Dương nghiêng rằng nghiêng lợi đánh hàng chữ ra này, nội tâm lại vẫn đang đánh trống reo hò, như muốn tố cáo bản thân có bao nhiêu để ý chuyện Tiên Mạch có bạn gái.

Cô ấy từ nhỏ lớn lên cùng tôi, bây giờ vì bạn trai muốn đi nước ngoài rồi. Không nỡ mà thôi.

Đó không phải là nữ sinh yêu thích đi theo người khác sao. Trình Hải Dương càng nghĩ càng suy sụp.

Thật không ngờ bản thân lại có thể dễ dàng suy sụp vì chuyện của Tiên Mạch như vậy, cậu đúng là một trạch nam không phải hủ nam a... Không phải thật sự dễ dàng như vậy thích một người chưa từng biết mặt chứ.

oh oh () vậy anh nên chúc mừng cô ấy đi.

uh.

Một chữ “Uh” phát qua, Trình Hải Dương trong nháy mắt cũng không biết nên nói gì tiếp, chỉ cảm thấy nói cái gì cũng đều có vẻ không hay, đơn giản đóng khung nói chuyện phiếm, nhìn chỗ trống trên mặt bàn phát gốc một hồi.

Ai biết Tiên Mạch lại gửi tin qua: còn chưa ngủ?

không quen ngủ sớm như vậy a.

thật ra cậu có thể đổi phong cách.

Anh chỉ về cái gì

ca hát.

Trình Hải Dương không biết trả lời cái gì tốt, Tiên Mạch tiếp tục nói: Cậu hát ca khúc trữ tình có thể sẽ càng lộ ra thanh âm trong trẻo của cậu.

Đây là đang khen ngợi mình sao? Mặt Trình Hải Dương có phần hơi hơi nóng lên, Tiên Mạch vô cùng đơn giản nói một câu, là có thể chi phối tâm tình cậu. Trình Hải Dương cũng không phải thẳng ngốc không biết tình cảm là gì, hiển nhiên cũng hiểu, bản thân phỏng chừng đúng là không chạy thoát yêu thích chàng trai này rồi.

Tiên Mạch Tiên Mạch... Không biết đối phương nghĩ mình như thế nào.

không biết hát ca khúc trữ tình nào hay a.

chẳng hạn như bài này? đối phương gửi qua một bài hát tiếng nhật, Trình Hải Dương mở ra nghe thử, không tệ, Tiên Mạch quả nhiên có phẩm vị. Bài hát là nữ hát, giọng điệu mềm mại, nhạc đệm cũng rất mạnh mẽ, một loại tương phản sinh ra tự nhiên, rất có hương vị.

Trình Hải Dương nhìn sơ lược lời bài hát một chút, cũng hiểu được ý nghĩa sơ sơ, lại không tồi, nhưng khác phong cách của mình khá xa. Hát quen hệ bùng cháy rồi, đột nhiên nói muốn hát ca khúc trữ tình, Trình

Hải Dương cũng có chút không thể hình dung được mình hát sẽ là cái dạng gì, nhưng bài hát này chính là Tiên Mạch giới thiệu, thử một lần cũng không sao a... Nhưng...

rất êm tai... Nhưng tôi không tự tin hát được ôi chao.

thử xem.

Nói xong Tiên Mạch gửi qua một bức tranh.

cậu trong tưởng tượng của tôi chính là như thế này đây.

Người trong bức tranh mặc áo sơmi, nút cổ áo mở, nút cà vạt nới lỏng, quần dài cao bồi rất tùy ý, trước người là micro, ngón tay mảnh khảnh nâng micro, nhìn qua rõ ràng có chút đáng yêu.

Trong lòng Tiên Mạch kiểu người của mình cư nhiên là... Đáng yêu!

Trình Hải Dương ngốc hồ hồ phát qua một câu: tôi mới không đẹp trai như vậy đâu =3=

cảm giác là trọng điểm.

Đây là đang trá hình nói mình đáng yêu sao?

Tiên Mạch cực kỳ, chúng ta trao đổi bằng giọng nói đi.

Đối phương lặng im một chút. Nhìn ra được chắc chắn là đang phân vân rồi, trạng thái vẫn biểu thị đang truyền vào trong nhưng lại chậm chạp không thấy gửi tin qua.

Qua thật lâu... Hả, kỳ thật cũng không, chỉ là trò chuyện trên QQ xem như đã lâu mà thôi, có lẽ cũng chỉ là năm phút đồng hồ sau, tin của Tiên Mạch mới phát qua: Được.

Trình Hải Dương không khách khí bật giọng nói qua.

Tốc độ rất nhanh, lập tức đã tiếp nối được rồi.

Cậu mang tai nghe, muốn lắng nghe thật tốt thanh âm của Tiên Mạch, trong tai nghe lại chậm chạp không nói gì.

“Tiên Mạch?”

“Uh.”

Đối phương trả lời một câu biểu hiện nghe thấy. Đây chính là lần đầu tiên cậu nghe được thanh âm của Tiên Mạch, mặc dù biết gần hai năm rồi, nhưng lại chưa từng cùng Tiên Mạch trao đổi giọng nói. Thanh âm của Tiên Mạch rất có từ tính, rất thấp trầm, nhấn mạnh lời miêu tả, không bằng nói giống như đàn cello, trầm trầm, lại làm cho người ta cảm giác rất dễ chịu.

“Tâm tình vẫn còn không tốt sao.”

Không biết nói gì cho phải, Trình Hải Dương chỉ có ngốc hồ hồ hỏi, hoàn toàn không suy xét thường thường nói như vậy sẽ làm người ta thêm khó chịu.

“Không sao rồi.”

“Oh.”

Sau khi mở giọng nói Trình Hải Dương ngược lại không sôi nổi như ở trên QQ, lộ ra có chút ngại ngùng, Tiên Mạch vừa nhìn cũng là người không thích nói chuyện, kết quả là, hai người lúc nào cũng nói một câu, tiếp theo là yên tĩnh thật lâu.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Đang gấp rút chạy dự án.”

“Vẽ tranh?”

“Uh.”

“Cũng đã trễ thế này.”

“Hát một bài cho tôi nghe đi.”

“Hả? Không biết hát cái gì...”

“Trữ tình chút a.”

“Tôi bình thường rất ít nghe trữ tình ôi chao.”

“Bài cũ cũng có thể.”

Trình Hải Dương suy nghĩ cả buổi, nhớ không nổi bản thân có thể hát ca khúc trữ tình cũ nào, hơn nửa ngày rốt cục mới nhớ tới bài hát One More Time One More Chance rất lâu trước kia xem trong phim 5 Centimeters Per Second , lẫn trong folder tìm hồi lâu mới ra, giai điệu êm ái từ trong âm hưởng tản ra, Trình Hải Dương ngơ ngác hỏi một câu: “Nghe thấy không?”

“Uh.”

Sau đó bắt đầu phát âm không rõ ràng hát theo bài hát gốc.

đã ngoài vì sao mất trái tim hứa

Nếu lại phải mất đi mọi thứ cũng có thể tha thứ bản thân

trình đau đớn quân hội

Nếu có đau khổ như thế thì có thể cùng em gặp lại nhau một lần nữa

One more time mùa

one more time đừng cho bốn mùa vội vã đi qua như thế

One more time thời gian

one more time thời gian cùng một chỗ nô đùa sung sướng

...

Mạng viên trở về nghĩ gì quân

Nếu còn có kiếp sau tôi bất kể như thế nào cũng muốn đi tới bên cạnh em

Muốn sao

Tôi đã không còn muốn theo đuổi gì khác

Quân gần gũi

Bởi vì không có ai quan trọng hơn em rồi

Trình Hải Dương hiếm khi hát bài nhẹ nhàng như vậy, cảm giác bản thân cũng thay đổi thành một người khác, bài hát chấm dứt, cậu sau một lúc lâu không nói gì, chờ Tiên Mạch bên kia đánh giá.

“Rất êm tai. Thanh âm của cậu rất trong trẻo.”

“Ha hả.” Trình Hải Dương cười ngây ngô hai tiếng. “Dự án của anh gần xong chưa.”

“Sắp rồi.”

“Oh.”

“Hát một bài nữa... Hát thêm một bài đoán chừng sẽ làm xong hết rồi.”

“Không biết hát gì a...”

“Vậy hát thêm một lần đi.”

“Oh.”

Trình Hải Dương không biết tâm tính đối phương như thế nào khi vừa nghe thanh âm của mình vừa vội vàng hoàn thành dự án, nhưng bất kể suy đoán như thế nào, cũng đều có thể biết đối phương chắc chắn là

cảm thấy thanh âm của mình êm tai, cho rằng nghe bài hát của mình rất thoải mái mới có thể như vậy a. Nói như vậy... Có thể Tiên Mạch cũng đối với mình hay không... a! Đủ rồi!

Loại này xem như tình trạng của con gái hả!

“Làm xong rồi.” Quả nhiên lúc Trình Hải Dương một lần nữa hát xong bài hát, Tiên Mạch đã OK rồi, “Có muốn xem một chút hay không.”

“Được a.”

Đối phương truyền qua một file video.

Trình Hải Dương nhìn vào thanh tiến độ từng chút từng chút biến đầy, mãi đến khi nhận toàn bộ, vội vã nhấn mở xem.

Khác biệt với phong cách trước kia của Tiên Mạch, lần này là cảm giác thuần đen trắng, đơn giản lại mang theo một chút u buồn. Còn có lời bài hát chớp lên trong video, vừa nhìn chỉ biết là PV của một bài hát nào đó, nhưng mình không có ra ca khúc mới a.

Không hay rồi... Lần trước cái kia cái gì gì gì đó, chuyện mời Tiên Mạch làm PV... Tiên Mạch đồng ý rồi? NO!!! Sao có thể! Tiên Mạch chính là họa sỹ nực dụng của mình! Sao có thể tùy tiện bị một quần chúng không quan hệ dụ dỗ chứ!

Nghĩ tới đây, Trình Hải Dương có chút tức giận tại sao phải đem QQ của Tiên Mạch cho gì gì đó chứ, không cho hẳn sẽ không liên lạc được với Tiên Mạch rồi.

“PV của ca khúc mới sao? Của người nào hát a.” Trình Hải Dương ra vẻ ung dung hỏi, trên thực tế nội tâm đã sông cuộn biển gầm khó chịu tới cực điểm rồi.

“Không ai hát. Làm khởi đầu cho bài hát vừa gửi cho cậu.”

“Hả... Oh.”

“Muốn nghe cậu hát. Làm PV cho cậu.”

Trình Hải Dương không biết những lời này có ý nghĩa sâu xa đặc biệt gì đối với Tiên Mạch không, nhưng đối với cậu, nhất định là làm cho người ta tâm động a... Thậm chí có thể xem là lời tỏ tình.

Xong rồi xong rồi! Bây giờ trên mặt Trình Hải Dương ít nhất có thể chiên chín một quả trứng gà!

Cho dù chính mình không biết hát! Vì Tiên Mạch! Vì PV này! Cũng phải liều mạng!

“Được a, tôi sẽ cố gắng thử a ~ “

—

7. Chương 7

Edit: Samleo

Cùng Tiên Mạch nói chuyện cả một đêm tuyệt đối là một lựa chọn sai lầm! Tuyệt đối! Hơn nữa cần thận ngẫm lại căn bản là không có nói đề tài nào bổ dưỡng a! Tất cả đề tài đều xoay quanh chuyện ca hát cùng PV! Ngoài bức vẽ chân dung của mình Trình Hải Dương dám nói một chút thu hoạch cũng không có! Chút xíu cũng không có!

Lại mở rộng một chút... có vẻ như bản thân quen biết với Tiên Mạch người này, trừ biết y là một sinh viên đại học, học vẽ tranh — cũng không biết là thiết kế đồ họa hay thiết kế nội thất, còn có chính là giới tính nam, phỏng đoán cũng là yêu thích con gái.

Như vậy vừa nghĩ nghĩ, bản thân thật sự là thất bại... Cư nhiên thích một người không hiểu không biết như vậy.

Hy vọng mong manh a! Đi học quan trọng!

Trình Hải Dương có phần oán hận bản thân tại sao cả ngày hôm nay đi học cho dù không vừa lòng cũng có thể nhét vào đầu mình, từ buổi sáng đến tối muộn, trừ môn chuyên ngành còn có môn tự chọn, mới chịu đựng suốt đêm, không biết hôm nay phải uống bao nhiêu chai cà phê mới có thể tỉnh táo chống đỡ tiếp.

Nghĩ nghĩ Trình Hải Dương mở nắp tô mì ăn liền, hơi nước nóng hổi xông ra, mang theo hương vị không tính là mùi thơm. Được rồi, trong nhà còn có dưa chua ông Đàm (một loại mì ăn liền ở TQ) có thể dùng làm bữa sáng!

Phòng chừng trên đời này sáng sớm thức dậy nấu mì ăn bữa sáng cũng chỉ có một mình Trình Hải Dương mà thôi.

Sáng sớm, Trình Hải Dương vác một đầu tóc rối bời, dùng kính che khuất vành mắt đen cực lớn của mình, một tay cầm cái túi có hơi nặng, một tay bưng hộp mì gói (lấy ra ném xuống), mang dép lê liền vội vã đi ra ngoài.

Trong bầu không khí buổi sáng một mùi hương dễ chịu hoàn toàn như trước đây, Trình Hải Dương bị bao phủ trong đám người đang vội vàng lên lớp, bất kể nhìn từ vị trí nào, cậu cũng là người cực kỳ dễ dàng bị người khác xem nhẹ.

Rất bình thường đi! Chàng trai này quả thực bình thường như không khí!

Bản thân Trình Hải Dương cũng sâu sắc cho là như vậy.

Nhìn thấy vô số người đẹp chân dài eo nhỏ bước trên đôi giày cao gót đi ngang qua cậu nhưng không khi nào phát hiện chút tầm lòng của cậu, Trình Hải Dương nội tâm tức giận nghĩ: nói không chừng mấy cô em các người đều là người hâm mộ của ông đây!!!

Nghĩ thì nghĩ, ba lần không thể cùng hai lượt nhập một mà nói.

Trình Hải Dương biết rõ đạo lý này, lẳng lặng đi về phía phòng học.

Buổi sáng hai tiết môn chuyên ngành, Trình Hải Dương cũng đã xử lý xong hai chai cà phê, rốt cục sống lây lất đến tan học, lập tức đi đến căn tin dùng tốc độ cực kỳ từ tốn ăn cơm trưa —— có phải không có căn cứ hay không. Nếu ăn nhanh, thứ nhất tiêu hóa không tốt, thứ hai thời gian còn lại sẽ không có chuyện gì làm a! Theo tình hình này nhận thấy bản thân không thể thay đổi được là sẽ ngủ! Mà ngủ rồi thì chắc chắn sẽ không dậy nổi! Không! Nhất quyết không thể để chuyện này xảy ra.

Trình Hải Dương bèn trong ánh mắt phần hận khó hiểu của bác gái căn tin, ở căn tin ăn ròn rã hơn một tiếng đồng hồ, còn thiếu không cảm chén liếm sạch sẽ. Tiếp theo Trình Hải Dương chậm như rùa đi dạo trong trường học, làm bộ bản thân quên mất học tăng nào, sau đó lác lác khắp nơi thẳng đến vào học.

Rốt cục cũng chống đỡ đến tiết cuối cùng rồi.

Mặc dù là môn tự chọn, nhưng cũng không thể buông lơ, đây là phương châm học tập nhất quán của Trình Hải Dương.

Cậu ngồi ở vị trí gần cuối trong phòng học rộng lớn, xung quanh cũng không có ai... Trên thực tế cả phòng học cũng không có bao nhiêu người, nhìn qua trống rỗng. Giảng sư lớn tuổi đang dốc sức nói trên bục giảng, cũng chẳng chút nào để ý phía dưới có người hay không.

Tiết học cuối cùng mỗi ngày trong đại học, trên cơ bản đều không ai đến, bởi vậy giảng viên phòng chừng cũng đã quen rồi.

...

Mặt Thiên ngồi ở hàng cuối cùng của phòng học, vẻ mặt lạnh nhạt, vừa nghe, một tay chống cằm, trên giấy lưu loát vẽ.

Lơ đãng ngẩng đầu, Mặt Thiên phát hiện chàng trai xéo phía trước mình. Chỉ có thể nhìn thấy đường nét mặt bên, nhìn không rõ sườn mặt bị tóc che khuất, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng gọn gàng. Chỉ thấy chàng trai rất nghiêm túc nghe giảng viên giảng, thường thường cúi đầu ghi chút gì đó vào sách.

... Môn tâm lý học tự chọn lại vẫn có thể có người nghiêm túc như vậy.

Mạt Thiển quả thực lại càng hoảng sợ. Nhưng mọi người đều nói lúc đàn ông nghiêm túc là mê người nhất, Mạt Thiển lại bị bên mặt này thu hút. Ý tưởng thoáng nhìn nhìn động tác của người nọ, đôi khi cúi đầu tùy ý vẽ tranh, không biết khi nào thì lời giảng viên bên tai càng ngày càng mơ hồ, đến khi hoàn toàn nghe không vào, lúc này mới phát hiện trên giấy vẽ bất ngờ xuất hiện sườn ảnh của nam sinh trước mắt.

Làm gì thế! Mạt Thiển cố gắng xóa sạch bức tranh, ngồi bút chần chờ một hồi lâu, lúc đặt xuống tờ giấy lại biến thành chữ ký phóng khoáng của Mạt Thiển cùng thời gian hiện tại —— đầu tháng sáu môn tự chọn tâm lý học.

Chuông tan học bất ngờ vang lên.

Mạt Thiển thở dài một hơi, ngẩng đầu, mệt mỏi đuổi người, nhìn thấy giảng viên thu dọn sách trên bàn, bộ dáng chuẩn bị rời đi.

Người vẫn ngồi ở xéo phía trước mình lại đột nhiên chạy lên, ngay cả đồ vật cũng không dọn, cầm trong tay một tờ giấy, sau đó nhiệt tình hỏi giảng viên vấn đề này nọ.

Mặc dù nghe không rõ cuộc đối thoại, nhưng từ trong ánh mắt giảng viên có thể thấy được, ông vô cùng hài lòng được học sinh hỏi bài học.

Thời đại thật vẫn có chuyện hiếm lạ như thế? Mạt Thiển gợi lên khóe miệng, thu dọn đồ đạc, lại nhìn thoáng qua nam sinh kia.

Nam sinh đứng lúc ngẩng đầu nhìn giảng viên, sườn mặt xuất hiện ở trong tầm mắt Mạt Thiển. Mặc dù bị gọng kính vừa dày vừa nặng che hơn phân nửa, nhưng Mạt Thiển liếc mắt một cái vẫn nhận ra... rõ ràng là hàng xóm nửa đêm gào hát sát vách nhà y!!!

Đúng... Nếu có một loại giả thiết, thì chắc chắn là thông suốt rồi.

Thấy tên này ngày thường gào hát quên cả mức độ của bản thân, trên tâm lý nhất định có vấn đề rất lớn, cho nên học môn tâm lý học mới có thể chăm chỉ như vậy, đúng không sai! Nhất định là như thế!

Mạt Thiển vừa miên man suy nghĩ, vừa rời đi từ cửa sau.

Trình Hải Dương hỏi xong vấn đề vừa lòng thỏa ý thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị về nhà lược bớt bữa cơm tối đi ngủ bù, ra khỏi dãy phòng học, lại phát hiện sắc trời âm u, không một chút nào giống thời tiết ngày thường.

Còn chưa kịp nghĩ thông suốt đây là tại sao, những hạt mưa lớn đã bắt đầu rơi xuống.

A... Tháng sáu mưa như trút nước tới rồi.

Tục ngữ nói, trời tháng sáu, vẽ mặt trẻ con, thay đổi bất thường. Trình Hải Dương không một chút nào kinh ngạc chỉ là âm thầm than thở bản thân không may, gỡ kính bỏ vào trong túi, sau đó giơ túi lên che đỉnh đầu, sải bước đi ra ngoài, tốc độ rất nhanh chạy về nhà mình.

Trình Hải Dương miệt mài chạy, đột nhiên phát hiện mưa tạnh rồi, không cảm thấy giọt mưa rơi vào trên người mình nữa.

Không đúng a, rõ ràng bên chân còn có nước mưa nổi lên gợn sóng nhỏ, phần ẩm ướt của chiếc quần cũng đang liên tục tăng thêm, rõ ràng trời còn đang mưa. Cậu ngẩng đầu, một cái dù màu trắng đang ở trên đầu mình.

Cư nhiên là gã hàng xóm đáng ghét kia mở dù cho mình! Đây không khoa học! Y không phải hẳn là căm ghét mình căm ghét muốn chết sao!!!

Cậu giương mắt ngược nhìn cười cười với hàng xóm, hàng xóm không nói chuyện, chỉ là giúp cậu giữ dù, hình như là có ý muốn cùng về nhà.

Mặc dù mắt Trình Hải Dương đúng là cận thị, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, cậu có thể thỏa thích nhìn rõ ràng khuôn mặt đẹp trai của anh chàng nhà hàng xóm. Uh, nói là anh chàng đẹp trai tuyệt không sai. Mặc dù vành mắt đen nặng nề không thể tưởng tượng nổi, nhưng diện mạo lại vẫn rất đẹp mắt, đẹp trai đẹp trai, có cổ hương vị mê người.

Đúng rồi, chàng trai này gọi là Mạt Thiển ấy nhỉ.

Hai người cầm dù sánh vai đi ở trong mưa, nước mưa làm ướt ống quần hai người, Trình Hải Dương chẳng thèm để ý bản thân chân mang dép lê ướt nhẹ nước mưa, chỉ thường thường nhìn lên hai mắt Mạt Thiển. Bầu không khí yên tĩnh không tự nhiên, dường như cả thế giới cũng chỉ còn lại có tiếng mưa rơi.

Mạt Thiển cau mày, ánh mắt nhìn khắp nơi xung quanh, chỉ duy nhất không nhìn Trình Hải Dương.

Y thật không ngờ người này tháo kính sẽ có phần xinh đẹp! Chỉ là có phần! Mặc dù lúc bình thường đi qua nhà cậu cũng từng nhìn thấy cậu không mang kính, phần lớn thời gian đều là khuất bóng, căn bản nhìn không rõ mặt cậu, trừ hai lần giao thức ăn —— không hề có ấn tượng gì tốt.

Bản thân mình không phải rõ ràng... Đã có người thích rồi sao.

8. Chương 8

Edit: Samleo

Đến khi tới cửa nhà, Trình Hải Dương còn có chút ngây ngất không biết vì sao. Mạt Thiển cái gì cũng chưa nói, chỉ là yên lặng lấy chìa khóa mở cửa nhà, vẩy vẩy nước trên dù.

Lúc Trình Hải Dương theo bản năng cảm thấy ít nhất nên nói tiếng “Tạm biệt” mới đúng chứ, đang hé to miệng chuẩn bị nói “Tạm biệt”, nhưng không nghĩ tới còn chưa kịp thốt ra, đã bị tiếng đóng cửa thật lớn chặn miệng.

Kháo! Còn nói “Tạm biệt” với y! Phải nói “Càng khinh bỉ” (hai từ này trong tiếng Trung đồng âm với nhau đều đọc là “zàijiàn”)! Không bao giờ ti tiện nữa!

Khoảnh khắc tươi đẹp cùng nhau che ô đã tan thành mây khói, Trình Hải Dương vào cửa nhà, trước tiên vọt đi tắm, đem bộ quần áo ướt sung ném vào trong máy giặt, máy giặt lộc lộc xoay tròn, Trình Hải Dương ở trong phòng tắm vừa vui vẻ ca hát vừa tắm rửa.

Hả! Tắm rửa xong đi ra quả nhiên là thần thanh khí爽! Trình Hải Dương đắc ý ngồi ở trước computer bắt đầu cuộc sống trạch nam.

Hải Dương xem là gì chứ? Cũng không biết hát là chút gì nữa!

Hải Dương thật nhanh vào xem diễn đàn XX! Không biết mấy đứa nào tàn đang ở trên diễn đàn mắng cậu, thật sự là tức chết tôi rồi!

Nhưng lại thật không ngờ, vừa mở Weibo, rõ ràng thật nhiều tin nhắn mắng cậu, lại vừa xem trên diễn đàn, bài post mắng cậu cứ nhiên đánh dấu rực lửa, vừa nhìn chính là nhân khí vô cùng thịnh vượng. Tiêu đề bài post là: Hải Dương dịch bài hát đủ rách nát, vũ nhục nguyên tác! , Trình Hải Dương không nhịn được đưa tay nhấp vào.

Nội dung bài post đơn giản chính là lên án cậu phiên dịch bài hát không dễ nghe, sỉ nhục nguyên tác, nhấn mạnh thay đổi phong cách trữ tình thành phong cách nhiễm hệ, không có sáng tạo, chỉ biết phiên dịch hát, cũng có người nói cái gì cậu là một người Trung Quốc lại chỉ hát tiếng Nhật, không xứng được người Trung Quốc yêu thích linh tinh.

Ôi chào xin nhờ, đều nói toàn thế giới là người thân một nhà, bây giờ cứ nhiên còn có thể lôi ra vấn đề ranh giới ngôn ngữ của hai nước, này cũng có thể kéo hơi quá rồi.

Tuy là nói như vậy, tâm lý của Trình Hải Dương vẫn có chút khó chịu, tiếp tục nhấn xuống, nhìn phản hồi phía dưới. Trên cơ bản nửa tốt nửa xấu, hơn hết chỉ số thông minh của Trình Hải Dương coi như là số âm cũng có thể nhìn ra được, bài post này vốn là có người cố ý gửi, về phần phản hồi ủng hộ chủ topic dưới này, không dám nói toàn bộ, ít nhất cũng phải có hơn phân nửa là lừa đảo của chủ topic.

Cậu tự hỏi phiên dịch bài hát hai năm rồi, rất ít cùng ca sĩ khác hợp tác, càng đừng nói đắc tội với ai, bây giờ gốc rễ này ngay cả nghĩ cũng nghĩ không ra có thể là người nào gửi.

Ồ?

Avatar của Tiên Mạch chớp động ở phía dưới màn hình, tâm tình của Trình Hải Dương tức khắc liền bay lên một ngôi sao, mở ra trả lời Tiên Mạch: Ồ a (* ‘*)

Sao trên diễn đàn... Nhiều bài post mắng cậu thế.

không biết a. không nghĩ tới ngay cả Tiên Mạch cũng thấy được bài post kia, lại có thể bị y thấy bản thân bị người mắng cầu huyết, không biết tại sao cảm giác có chút mất mặt.

Tôi biết sơ sơ rồi. Đợi lát nữa nói.

oh.

Tiên Mạch không tiếp tục trả lời.

Lại yên tĩnh, Trình Hải Dương lại không nhìn được đi lật bài post. Không biết làm sao, biết rõ là mắng mình, vẫn không nhìn được xem nữa, không nhìn được xem trả lời mới nhất, càng xem càng tức giận, càng tức giận lại càng muốn xem tiếp. Trình Hải Dương vừa mắng tay mình hèn hạ vừa thấy trong lòng phát hoảng, rất là không thoải mái.

Dù sao có một số việc vẫn đâm vào nhược điểm của Trình Hải Dương rồi.

Trình Hải Dương thật sự thì hoàn toàn không thể tự sáng tác, bắt tay vào viết lời viết nhạc cái gì cũng không thể, chỉ biết làm hậu kỳ, toàn bộ bằng cảm giác âm nhạc trời sinh, còn lại có một chút kiến thức căn bản, hòa âm linh tinh phần lớn đều là tùy tiện ngâm nga ra. Cho nên muốn Trình Hải Dương tự sáng tác... Quả thực xem ngang như không có khả năng.

Nhưng người nào thích ca hát không hy vọng tự mình có thể ra một bài tự sáng tác chứ?

Vừa nghĩ như vậy, Trình Hải Dương bắt đầu mất mát.

Lại nghĩ nghĩ những người mắng ra nói không có sáng tạo, vĩnh viễn cũng là nhịp điệu linh tinh... Hình như thật sự hoàn toàn bị người nói trúng rồi.

“A... Nghĩ như thế bản thân dường như thật sự rất nát vụn...”

Với tư cách một người trạch nam, thật ra thì Trình Hải Dương vô cùng đơn thuần, cảm xúc rất dễ dàng bị người khác tác động, có người ủng hộ sẽ càng cố gắng, bị người phê bình sẽ siêu mất mát.

Càng nghĩ càng không vui, dứt khoát tắt diễn đàn tắt Weibo, Trình Hải Dương ngăn người nhìn màn hình computer.

Trên màn hình có một file video, là PV ngày đó Tiên Mạch gửi qua, cậu vừa xem lại một lần, vẫn cảm thấy nét vẽ của Tiên Mạch thật sự là xuất sắc cực kỳ, làm cho cậu vô cùng thích. Dù sao tâm tình cũng không tốt, rảnh rỗi không có việc gì, Trình Hải Dương mở ra bài hát Tiên Mạch nói, xem lời trên PV bắt đầu học.

còn ở sao.

uh.

bị mắng rất khó chịu?

Trình Hải Dương nhìn tin Tiên Mạch gửi tới, nội tâm nhả ra một câu Tiên Mạch nói thừa. Tiếp tục ngâm nga bài hát, thuận tiện suy nghĩ trả lời Tiên Mạch như thế nào.

đàn ông chân chính =3=

khó chịu có thể nói ra.

Hết rồi. giống như bị Tiên Mạch nhìn thấu toàn bộ rồi... Ai, cậu hình như chính là thích Tiên Mạch vĩnh viễn đều có thể đoán trúng ý nghĩ nội tâm của cậu sau đó hoàn toàn không để ý cảm giác và thể diện của cậu nói trắng ra. chỉ là cảm giác bản thân... Kỳ thật thật sự là bọn họ nói trúng rồi, bản thân thật sự còn rất nhiều chỗ làm chưa tốt, khó tránh khỏi có chút mất mát. Nhưng thật sự không sao.

thật sự. Xem diễn đàn.

Trình Hải Dương khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều, mở diễn đàn.

Mới gần một tiếng không xem, cư nhiên có hơn mấy chục dòng phản hồi, Trình Hải Dương xem qua loa... đến khi nhìn thấy của Tiên Mạch.

Muốn nhận ra Tiên Mạch rất đơn giản... Tiên Mạch mặc kệ ở chỗ nào cũng tên Tiên Mạch... nói thế nào đây, dù sao rất dễ nhận biết đi. Trình Hải Dương hé miệng cười cười, vẻ mặt ngọt ngào.

Phản hồi của Tiên Mạch rất mạnh mẽ, cũng rất chân thực:

Hải Dương rất tuyệt. Cậu ấy cũng rất nghiêm túc. Có mấy người dừng vô cớ sinh sự.

A... được khen ngợi rồi. Trình Hải Dương nhìn hàng chữ ngắn ngủn, mỉm cười toe tét cả buổi. Tiên Mạch lên tiếng giúp cậu ôi chào! cảm giác thật sảng khoái.

Thiếu chút nữa đếm số nét của hàng chữ đó, Trình Hải Dương lại xem tiếp, rất nhiều người thấy phản hồi của Tiên Mạch cũng tỏ vẻ ủng hộ, dù sao số lượng fan của Trình Hải Dương cũng không phải nhỏ, hơn nữa độ nổi tiếng của Tiên Mạch cũng vẫn rất lớn, phía sau bài post trên cơ bản đã không còn mảng Trình Hải Dương nữa.

Tiên Mạch nổi tiếng lại có thể đến nói giúp Hải Dương! Không hổ là họa sĩ ngự dụng! Có gian tình!

trên lầu +1

trên lầu +2

...

trên lầu +10086

Trình Hải Dương xem phản hồi này lúc đang uống nước, thiếu chút nữa phun một ngụm nước lên màn hình, thật vất vả nuốt xuống hết, tiếp theo ôm ly nước ngây ngô cười cả buổi, một bộ dáng ngọt ngào.

Chưa từng có kinh nghiệm yêu đương Trình Hải Dương cuối cùng hiểu hóa ra thích một người sẽ biến thành như vậy, cho dù là người khác đồn đại vô căn cứ nói bọn họ có cái gì, bản thân cũng sẽ mặt đỏ cũng sẽ cười khúc khích, trong lòng vui mừng muốn chết.

Bị người trên diễn đàn mắng cũng tốt, mình thật sự không đủ xuất sắc cũng tốt, giống như hoàn toàn bị hai chữ gian tình đã xóa đi rồi.

cám ơn a.

uh?

tôi nói trên diễn đàn.

Cậu vốn cũng rất xuất sắc.

ha hả =3= đến YY sao?

uh.

Mặt Trình Hải Dương đều bị ghen đỏ, thở mạnh cũng không dám, ánh mắt nhìn tròng tròng biểu tượng trên màn hình Tiên Mạch đã gia nhập kênh XX, rất sợ bản thân phát ra thanh âm không tốt để cho Tiên Mạch nghe được.

Mãi đến âm thanh trầm thấp lại vừa quen thuộc của Tiên Mạch xuất hiện ở trong tai nghe: Hải Dương.

Trình Hải Dương che miệng lại sợ mình phát ra tiếng cười ngây ngô, trong nháy mắt, cậu dường như cảm thấy “Hải Dương” chính là từ đẹp nhất trên thế giới.

9. Chương 9

Edit: Samleo

Trình Hải Dương rất nhanh đã học xong bài hát Tiên Mạch nói.

Dùng hai buổi tối ghi âm xong, Trình Hải Dương rất vui mừng hàng xóm cách vách có phải gần đây không ở nhà hay không cư nhiên chưa tới gõ cửa, để cho cậu một điều kiện ghi âm bài hát rất tốt thật sự là rất hạnh phúc a!

Nhưng hát bài này thật sự khiến Trình Hải Dương tổn tâm tư. Lần đầu tiên ghi âm ca khúc chậm chậm có chút dịu dàng có chút uất ức, tiếp tục chỉnh lý bài hát không có tiếng chói tai không có Rap, giai điệu bài hát trái lại dịu dàng, mang theo một chút trầm thấp buồn bã tinh tế, hoàn toàn khác biệt với Trình Hải Dương bình thường, mang theo hương vị khác thường.

Lại tiếp tục chỉnh lý bài hát, Trình Hải Dương vui mừng muốn chết, lần đầu tiên thử nghiệm phong cách này, ghi âm ca khúc xong, ngay cả hậu kỳ cũng chưa làm, trực tiếp gửi cho Tiên Mạch: Tiên Mạch đại đại! Thế nào thế nào!

Thấy Tiên Mạch bên kia qua một hồi mới có phản ứng, sau đó file chuyển, rất nhanh.

Qua ba phút đồng hồ.

Ba phút đồng hồ này Trình Hải Dương đúng là nhìn màn hình đợi thời gian qua, bài hát này cũng là hơn ba phút, Tiên Mạch nhất định là nghe xong rồi mới trả lời tin cho cậu! Nhận biết được điểm ấy Trình Hải Dương thật vui vẻ.

Rất tuyệt. Cậu quả nhiên rất thích hợp.

Thật vậy chẳng (* ? *)

Uh. Ca khúc này ra, không ai có thể nói phong cách của cậu đã hình thành thì không thay đổi được rồi.

Uh! Tôi đây đi làm hậu kỳ!

Trình Hải Dương nói xong bắt đầu phấn đấu làm hậu kỳ.

Lần đầu tiên làm loại hình này, nhất định phải cẩn thận chú ý lại cẩn thận! Trình Hải Dương cho rằng như vậy, sau đó bắt đầu suy xét hiệu ứng âm thanh và linh tinh.

Qua một hồi lâu, Tiên Mạch đột nhiên bật giọng nói qua.

Thật nghĩ cũng không cần nghĩ, Trình Hải Dương trực tiếp bấm tiếp nhận.

“Tôi đang đẩy nhanh tốc độ dự án. Muốn nghe cậu ca hát.”

“Được. Nhưng tôi đang làm hậu kỳ ca khúc kia.”

“Không có việc gì, ngâm nga bài hát ngắn là được rồi.”

Mặc dù Tiên Mạch nói như vậy, Trình Hải Dương vẫn nghiêm túc tìm một bài hát trữ tình hát cho Tiên Mạch nghe.

Gần đây quan hệ của bọn họ dường như chột tốt hơn rất nhiều, Tiên Mạch nói cũng nhiều hơn trước, Trình Hải Dương càng hoàn toàn nhận định bản thân chắc chắn thích người bên kia internet, mỗi ngày hầu như đều cùng Tiên Mạch mở giọng nói, ngay cả thời gian ca hội cũng ít đi rất nhiều.

Hát xong hai bài, cổ họng Trình Hải Dương hơi ngứa, ho khan hai tiếng: “Anh đang gấp cái gì? Lại là PV sao?”

“Không phải. Công việc.”

“Oh. Được rồi lần trước tên kia tìm anh làm PV, anh làm sao cự tuyệt a?”

“Thì nói không muốn làm.”

“Oh, như vậy a.”

Kỳ thật Trình Hải Dương có chút mất mát, dù sao cậu càng hy vọng nghe được người này nói gì đó, chỉ làm PV cho mình linh tinh ..., nhưng rõ ràng điều này không quá thực tế a. Tiên Mạch cũng là người rất ngay thẳng rất đơn giản, từ cách nói chuyện có thể nhìn ra được, hoàn toàn không nói lời vô ích.

Không biết y cười rộ lên sẽ là dạng cảm giác gì.

Không biết khuôn mặt y rốt cuộc là như thế nào.

“Tiên Mạch này... Anh ở đâu a.”

“Bên này Chiết Giang, bây giờ đang đi học ở S thị.”

“Tôi cũng ở S thị.”

“Tôi biết.”

Đúng a, trong phần tư liệu cậu có ghi. Xong rồi xong rồi ngu ngốc ở trước mặt Tiên Mạch rồi.

Trình Hải Dương phát động đủ dũng khí, suy nghĩ cả buổi trời, nghĩ phải làm sao tự nhiên nói ra ý nghĩ nội tâm không phải linh tinh gì đó. Bởi vì cho dù cậu thích Tiên Mạch là thật sự... Vậy cũng không thể xác định Tiên Mạch có thể chấp nhận thích con trai a.

Nếu không có khả năng, tốt nhất nên dập tắt khi chưa muộn.

“Hey vậy anh cho tôi số điện thoại được không, sau này nói không chừng còn có thể hẹn ra ngoài chơi.”

“Uh...” Tiên Mạch bên kia có chút do dự hay gì gì đó, một lát sau mới gửi một dãy số qua QQ cho Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương lập tức bắt lấy điện thoại di động trên bàn, gọi qua, mới vừa kết nối liền tắt máy.

“Đây là điện thoại của tôi ~ “

“Biết rồi.”

Buổi tối buồn chán, Trình Hải Dương cái gì cũng không làm, từ từ hai người cũng không thêm nói chuyện tiếp, giọng nói vẫn mờ, Trình Hải Dương ngồi làm hậu kỳ, âm nhạc dừng lại một chút là có thể nghe được tiếng vẽ tranh sột soạt bên kia của Tiên Mạch.

Trình Hải Dương làm xong một nửa rồi, duỗi lưng một cái, nhìn đồng hồ, rõ ràng đã ba giờ!!!

“Tiên Mạch! Tôi phải ngủ! Tôi ngày mai đầy tiết học!”

“Uh, được.”

“Bái bái.”

Lưu luyện không rời vẫn bấm ngắt kết nối, Trình Hải Dương lập tức tắt computer, nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ.

Không đúng không đúng, còn có chuyện gì đó chưa làm.

Trình Hải Dương cầm điện thoại di động, tay tốc độ cực nhanh ấn xuống một dòng chữ gửi qua.

Tiên Mạch đại đại ngủ ngon!!!

Gửi xong mới an tâm ngủ.

Trình Hải Dương không nghĩ tới chính là, mới ngủ chưa bao lâu, vừa mới bắt đầu nằm mơ, đã bị Lâm Sâm điện thoại đánh thức.

“Hải Dương Hải Dương!!! tin tức tốt động trời!!!”

“Tin tức tốt gì!!! khiến mày hơn nửa đêm ồn ào tao ngủ!!! Uh?!!!” Trình Hải Dương tức giận nói, trong giọng nói mang theo mỉa mai, nhưng Lâm Sâm có chức năng tự động che chắn, chút cũng không hiểu phần nộ của Trình Hải Dương khi nửa đêm canh ba bị đánh thức.

“Tao viết xong bài hát rồi!!! Tao hai năm cuối cùng viết xong bài hát rồi!!!”

“Bài của mày... Mày tha cho tao đi...”

Lâm Sâm là học âm nhạc, chuyên ngành đàn dương cầm, tiếc là ca hát thật sự chẳng ra gì, nếu không mặt mũi cũng rất sáng lạng của Lâm Sâm phỏng chừng cũng có thể rất được hoan nghênh. Lâm Sâm vẫn muốn tự mình viết một bài hát thật vừa ý để cho Trình Hải Dương hát, đáng tiếc vào đại học hai năm cũng chưa có tiến triển, thật không ngờ một tháng cuối cùng của năm hai, Lâm Sâm nằm dí ở phòng dương cầm mấy ngày, cuối cùng cũng đã viết xong bài hát này.

Vì vậy trước tiên gọi điện thoại cho Trình Hải Dương.

“Không phải! Hải Dương mày tin tưởng tao! Lần này nhất định cho mày vừa lòng!!!”

“Đúng đúng đúng! Phiền phức mày ban ngày nói cùng tao đâu có sao... Tao buồn ngủ muốn chết đây ông nội!”

“Đừng... Tao bây giờ tâm tình rất kích động! Tao đến nhà mày tìm mày!”

“Đừng! Mày đừng đến! Mày đến tao sẽ không bao giờ ca hát nữa! Ông nội tao muốn đi ngủ a... ngày mai tao kín tiết học đây!”

Lâm Sâm hơi hơi có chút mất mát: “Được rồi... Ngày mai đem bài hát đưa mày. Được rồi... Tao mới biết được Mạt Thiển học trường là Gay a, mày nói y có thể có tình ý với tao không a.”

“Mạt Thiển là ai...”

“Người lần trước về nhà cùng mày á... Tao nghe Lily nói, được rồi... Lily chính là cô gái tổ chức sinh nhật, cô ta sắp ra nước ngoài rồi đó...”

“Lâm Sâm mày thẳng quỳ vật vãnh! Mày đủ rồi!!! Tao còn muốn ngủ!!! Cái gì Lily cái gì Tiên Mạch mày tìm người khác nói đi!!!”

“Không phải... Y gọi Mạt Thiển a...”

Lâm Sâm còn chưa nói hết, điện thoại đã bị cúp, Trình Hải Dương cũng không nghe được một câu cuối cùng, chỉ là loáng thoáng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng vẫn là bị cơn buồn ngủ đánh bại, rất nhanh đã ngủ đến say sưa.

Trình Hải Dương đang gặp mộng đẹp, không hề bị điện thoại năm giờ rung rung làm tỉnh.

Trên màn hình điện thoại biểu thị một dòng tin nhắn, ánh sáng yếu ớt của màn hình trong căn phòng đã hơi hơi sáng có vẻ cũng chẳng hề đột ngột.

From: Tiên Mạch.

Ngủ ngon. Mộng đẹp.

10. Chương 10

Edit: Samleo

Mạt Thiển dọn đến nơi này cũng đã hơn hai tháng rồi, dần dần đã quen hàng xóm cách vách nửa đêm sẽ gào hát.

Hiệu quả cách âm của nơi này thật sự kém ghê gớm! Mạt Thiển đã nhiều lần thẳng mặt trách mắng chuyện này, đáng tiếc cũng không thể cải thiện chút gì, sau một lần rồi lại một lần nhắc nhở không có kết quả, Mạt Thiển cũng đã chấp nhận sự thực này rồi.

Mạt Thiển gần hai mươi hai tuổi, ở S thị học đại học năm ba ngành thiết kế nội thất, yêu thích vẽ các tác phẩm truyện tranh.

Y thuê phòng ở chính là vì có thể rời khỏi môi trường ký túc xá ồn ào để thoải mái vẽ tranh, nhưng thật không ngờ dọn qua đây cũng chỉ tốt hơn ký túc xá một chút thôi. Nhưng sau khi quen rồi, hai nút giấy vệ sinh nhét trong lỗ tai cũng có thể ngăn cách thanh âm của nhà hàng xóm an tâm vẽ tranh.

Nhưng hàng xóm gì đó của y... Trình Hải Dương?

Một trạch nam cư nhiên dùng một cái tên sáng tươi nhả nhận như vậy, làm cho Mạt Thiển rất không thoải mái.

Trở lại chủ đề chính, Mạt Thiển mỗi lần đi học môn tự chọn cũng có thể nhìn thấy một Trình Hải Dương vô cùng chăm chỉ lên lớp nghe giảng viên tâm lý giảng, hơn nữa bản thân lại có thể cố ý vô ý vẽ mấy bức chân dung của cậu ta.

Kỳ thật bộ dạng Trình Hải Dương vẫn rất thanh tú, chỉ là không biết tại sao cậu nhất định muốn mang cặp kính thật dày, không biết cậu tại sao không thể dọn dẹp tử tế đầu tóc hỗn loạn của mình một chút. Với năng lực tư duy của một nửa họa sỹ như y, Trình Hải Dương tháo kính mắt chỉnh lý đầu tóc gọn gàng, hẳn chính là một nam sinh rất xinh đẹp.

Ít nhất là loại bản thân mình nhìn thuận mắt.

7 giờ tối.

Mạt Thiển làm xong công việc parttime về đến nhà, bắt đầu đuổi tác phẩm cuối kỳ.

Đột nhiên, có người gõ cửa. Mạt Thiển không nhận được buong bút vẽ, đi mở cửa.

Cửa mở, rõ ràng là hàng xóm Trình Hải Dương.

Mạt Thiển quả thực lấy làm kinh hãi.

Chỉ thấy Trình Hải Dương như cũ mang một đầu tóc hỗn loạn, đeo kính gọng đen che khuất nửa khuôn mặt, nhìn Mạt Thiển, vẻ mặt ngại ngùng, gãi gãi đầu: “Uhm... chìa khóa tôi làm rơi ở chỗ Lâm Sâm rồi...”

“Cho nên?”

Mạt Thiển cau mày nhìn Trình Hải Dương.

“Nó lại vội vàng đi thành Tây bên kia... Phải sáng mai mới có thể quay về S đại...”

“Trọng điểm đi?”

Sắc mặt Trình Hải Dương hơi đỏ, nhưng cũng đã bị kính mắt che khuất hơn phân nửa.

“Có thể hay không...” đầu Trình Hải Dương cũng sắp chôn vào trong quần áo rồi, “Ở nhờ nhà anh một đêm... Tôi tôi tôi ngủ sàn nhà cũng được...”

Mạt Thiển mới vừa định cự tuyệt, điện thoại đã vang lên.

Ra hiệu Trình Hải Dương chờ một chút, Mạt Thiển tiếp điện thoại: “Alô?”

“Mạt Thiển học trưởng! Em là Lâm Sâm! Anh có thể thu lưu Hải Dương một đêm hay không... Em quên đem chìa khóa đưa nó rồi.”

Dưới sự cố gắng nhõng nhẽo quấy rầy của Lâm Sâm, Mạt Thiển nói thiệt nói hơn vẫn là đồng ý.

Dù sao Trình Hải Dương... thật ra dường như cũng không đáng ghét như vậy.

“Cám ơn học trưởng!”

“Tôi phải vội làm bài tập cuối kỳ, cậu không được phép ồn ào.” Mạt Thiển vừa nói, vừa để Trình Hải Dương vào cửa, sau đó ngồi trở lại trước bàn tiếp tục vẽ bản nháp, vừa vẽ tranh vừa nói, “Cậu ngủ dưới đất, tôi ngủ giường.”

Trình Hải Dương không nói gì, chỉ là ngoan ngoãn gật gật đầu.

Ở nhà Mạt Thiển tắm, Trình Hải Dương tìm một chỗ ở bên giường xem sách ngữ pháp, hai người đưa lưng về phía nhau không nói lời nào, cũng không nhìn đối phương, lại vừa có vẻ thật hài hòa. Trình Hải Dương nhìn nhìn, cứ cảm thấy ngứa ngứa trong lòng. Trong khoảng thời gian này gần như mỗi ngày đều liên tục duy trì tương tác cùng Tiên Mạch, hầu như mỗi ngày đều nói chuyện phiếm ở trên YY, hoặc là Trình Hải

Dương ca hát cho Tiên Mạch nghe, hoặc là hai người cũng không nói lời nào, đều làm việc của mỗi người, nhớ tới thì trò chuyện hai câu.

Đêm nay ở nhờ nhà Mạt Thiển, chắc chắn là không có cách nói chuyện phiếm cùng Tiên Mạch đại thần rồi.

Nghĩ nghĩ, Trình Hải Dương bỗng nhiên cảm thấy là lạ. Sao tên của hàng xóm cùng Tiên Mạch giống nhau thế này (hai từ này phiên âm ngược nhau Tiên Mạch “jiánmò” còn Mạt Thiển “mòjián”)? Thật trùng hợp. Trình Hải Dương quay đầu lại nhìn bóng lưng Mạt Thiển một cái, nói thầm một câu: “Rõ ràng hoàn toàn thua kém Tiên Mạch...” (=)))

Mạt Thiển không nghe được.

Vừa xem đã hai tiếng, Trình Hải Dương thật sự là không dần lòng được, gửi tin nhắn cho Tiên Mạch.

Đêm nay không thể lên mạng, đại đại lại còn đang bận đuổi dự án sao?

Một hồi lâu Trình Hải Dương mới nhận được hồi âm:

Uh. Sao không thể lên mạng?

Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Vậy anh cố gắng lên ~ không ồn ào anh nữa =W=

Được. Có thể lên mạng thì tán gẫu tiếp.

Tiên Mạch đại đại nghỉ ngơi sớm một chút ah.

Tiên Mạch không trả lời tin nhắn, Trình Hải Dương cầm điện thoại nhìn mấy lần, cũng không thấy tin nhắn mới, lòng bàn tay cũng ra mồ hôi, điện thoại bị cầm đến nóng hầm hập.

Cứ cầm cầm như vậy, Trình Hải Dương nằm ngủ luôn trên giường.

Mạt Thiển vẽ xong bức tranh đã hơn hai giờ, y cầm điện thoại mở tin nhắn chưa đọc: Tiên Mạch đại đại nghỉ ngơi sớm một chút ah.

Mạt Thiển nhìn mấy chữ này, hơi hơi mỉm cười, sau đó đem cất bức tranh, đuổi lưng một cái, đột nhiên nhớ tới Trình Hải Dương đang trong nhà mình, rõ ràng một chút âm thanh cũng không có. Y quay đầu lại, Trình Hải Dương cứ nhiên ngủ ở trên giường y, trong tay nắm điện thoại di động, sách ngữ pháp bị vứt ở một bên, kính mắt cũng bị ném bên cạnh, tóc rơi rớt giữa ra giường màu trắng, tỏ ra có chút mỹ cảm, Mạt Thiển không đánh thức cậu, ngược lại sinh ra một kích động muốn vẽ tranh.

Y kéo bản vẽ trên bàn học, bản vẽ lúc nào cũng kẹp giấy, Mạt Thiển cứ như vậy đứng nhìn Trình Hải Dương ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn theo hô hấp của cậu hơi hơi mở ra, có vẻ hết sức đáng yêu, sau đó bắt đầu vẽ tên nhóc chiếm giường y.

Lúc vẽ xong Mạt Thiển mới cảm giác thái độ của bản thân sao có thể đối tốt với tên nhóc Trình Hải Dương này như vậy.

Y... y thế nhưng đã có người thích rồi a.

Mạt Thiển suy nghĩ hồi lâu, bản thân nên ngủ như thế nào.

Chỉ có một phòng trong căn hộ nhỏ, giường cũng chỉ có một, y cũng sẽ không ủy khuất bản thân ngủ dưới đất. Mạt Thiển nghĩ nghĩ, dứt khoát đi tắm rửa một cái trước, tiện thể đánh thức Trình Hải Dương: “Này... Ngủ dưới đất đi.”

“Uh... Oh.” Trình Hải Dương mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn nhìn Mạt Thiển.

Trong đầu chỉ có một cảm giác, hàng xóm này bộ dáng thật là đẹp mắt a. Sau đó tiếp tục ngủ say, không chút nào ý thức được chuyện trước khi Mạt Thiển đi tắm bảo cậu ngủ dưới đất.

Trái lại ánh sáng đèn làm cho cậu không yên một chút, Trình Hải Dương nhắm mắt lại sờ soạng ở đầu giường... công tắc hẳn là ở chỗ này a... a... Ở nơi nào đây... Oh... Tìm được rồi...

Một tiếng vang rất nhỏ, trong nhà Mạt Thiển hóa thành một mảnh màu đen.

Trình Hải Dương hài lòng gọi lên khoe miệng, nhích lại gần tường, ôm chặt ổ chăn, ngủ càng say.

Mạt Thiển từ trong phòng tắm đi ra, nhìn gian phòng một mảnh tối đen, cùng bóng người tối như mực trên giường kia, trong nháy mắt có một cảm giác vô lực... Người này thật đúng là... thái dương Mạt Thiển chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, sau đó mặc quần bãi biển, để trần thân trên, do dự mấy lần, vẫn là cảm thấy không thể ỷ khuất bản thân ngủ dưới đất, vì vậy ôm ý nghĩ ngủ trên giường chỉ là một con vật, nằm ở bên cạnh Trình Hải Dương, cầm điện thoại định trả lời tin nhắn cho người kia, suy nghĩ hồi lâu, vẫn là quên đi.

... Bốn giờ.

Lúc Mạt Thiển lần nữa tỉnh lại đã là bốn giờ... trong thời gian này y đã tỉnh dậy N lần, nguyên nhân là — y cau mày lần nữa đẩy Trình Hải Dương như bạch tuộc quấn lấy tay chân mình ra, sau đó rất nghiêm túc xoay người nhìn chăm chú vào gương mặt đang ngủ của Trình Hải Dương, muốn dốc sức dạy dỗ cậu một phen.

Chẳng sợ đánh thức cậu!!!

Nhưng nhìn gương mặt Trình Hải Dương ngủ, Mạt Thiển có chút không đành lòng. Bộ dạng Trình Hải Dương có điểm thanh khiết hiền lành vô hại cả người lẫn vật, lúc ngủ càng thêm như thế, đặc biệt là thêm cái miệng nhỏ nhắn hô hấp, nước miếng chảy xuống gối, càng lại đâm trúng điểm yếu thích của Mạt Thiển.

Không sai... Mạt Thiển chịu không được nhất chính là nam sinh hình dáng con vật nhỏ đáng yêu.

Mạt Thiển nhìn Trình Hải Dương trong bóng tối, sững sờ xuất thần trong chốc lát.

Ai biết Trình Hải Dương lại có thể bất thành linh chui chui vào trong lòng Mạt Thiển. Mạt Thiển ngượng ngùng nâng đầu, cố hết sức không nhìn cậu, thân thể Trình Hải Dương mềm mại cọ cọ ở trong lòng y, sau đó nằm yên lại, tay ôm thắt lưng Mạt Thiển, vẫn ngủ như cũ.

Không nên như thế thách thức sức chống cự của y đối với động vật nhỏ!!!

Trong đầu đột nhiên hiện lên giọng hát của tên nhóc kia.

Nhóc đó cũng gọi Hải Dương... Nếu tên nhóc đó cũng đáng yêu như tên nhóc trong lòng thì tốt rồi. Mạt Thiển nghĩ như vậy, chịu đựng sự không tự do tới gần sáng, mới từ từ thiếp đi.

Tất nhiên, như trước vẫn bị Trình Hải Dương ôm chặt.

11. Chương 11

Edit: Samleo

Lúc Trình Hải Dương tỉnh lại mặt trời đã lên cao ba sào rồi.

Tỉnh lại theo bản năng cầm điện thoại lên nhìn một cái... Không có tin nhắn của Tiên Mạch không vui. Trình Hải Dương buông điện thoại, lại chớp mắt một lát, lần nữa cầm điện thoại nhìn, đã mười hai giờ rồi.

Trình Hải Dương từ từ ngồi dậy, ở trên giường ngáy ngất trong chốc lát, sau đó nhìn khắp nơi một cái... Di, không phải nhà mình? Tiếp theo lại nhìn sang bên cạnh... Di! Đàn ông ***!!!

“Cậu tỉnh rồi?”

“Ách... Uh.”

“Lâm Sâm đến ngay.”

“Oh.”

Trình Hải Dương nhìn vóc dáng gầy gò của hàng xóm, làn da màu mật ong, hơi hơi có chút sưng sờ. Không, trên thực tế vốn là đúng lúc ngăn người nhìn về phía Mạt Thiển. Nhưng Mạt Thiển lại không cho là như thế. Từ góc độ của y rõ ràng có thể thấy Trình Hải Dương nhìn chăm chăm vào y không dứt, bị người gắt gao nhìn chăm chăm như vậy cảm giác thật sự là khó chịu.

Mạt Thiển ho khan hai tiếng nhắc nhở Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương không có phản ứng lại, tiếng đập cửa lại đột nhiên vang lên.

Mặt Thiển qua đi mở cửa.

“Mặt Thiển học trưởng! Xin lỗi! Hải Dương nhà em gây thêm phiền phức cho anh rồi.”

Mặt Thiển mặt nhăn khó chịu trả lời một câu: “Là rất phiền phức.”

Trình Hải Dương lúc này mới từ trên giường đứng lên, sau đó nhìn Lâm Sâm một bộ dáng đáng thương: “Mày rốt cuộc đến rồi!!!”

“Mau mau giao chìa khóa ra đây!” Trình Hải Dương dùng tốc độ siêu thần tốc của trạch nam thu dọn xong hết thấy, sau đó cúi người thật thấp chào Mặt Thiển: “Tôi hôm qua làm phiền rồi!!!”

Sau đó lập tức kéo Lâm Sâm trở về hang ổ cách vách của mình.

Lâm Sâm cảm râm một tiếng nhất định phải rút thời gian đi đến phòng đàn nghe bài hát sau đó nói có việc phải đi rồi. Trình Hải Dương cũng không nói gì, hôm nay là cuối tuần, nếu không cậu cũng không được ngủ thẳng đến mặt trời lên cao ba sào mới thức dậy.

Mở computer, Trình Hải Dương không thể chờ đợi được xem Tiên Mạch có online hay không, tốt lắm, Tiên Mạch đang online.

Trình Hải Dương không tìm ý nói chuyện phiếm trước, mà trước tiên tranh thủ thời gian làm xong hậu kỳ lần trước, làm xong hậu kỳ lại tìm Tiên Mạch, Trình Hải Dương tính toán như thế.

 Tiên Mạch Tiên Mạch ~ hậu kỳ làm xong rồi... Anh xem thế nào! Trình Hải Dương đem âm tần gửi qua.

Bên kia đã click tiếp nhận, Trình Hải Dương nhìn thanh tiến độ từng chút từng chút đầy, nội tâm có một cảm giác viên mãn.

Từ sau khi quan hệ cùng Tiên Mạch bắt đầu tốt, cậu lại càng ngày càng để ý chi tiết nhỏ này.

 Rất không tệ. Tôi sẽ chỉnh sửa PV, đợi hoàn thành gửi cho cậu.

 uh uh ~

Cách lần truyền bài hát trước mới một tuần lễ, bài hát Trình Hải Dương vừa truyền lên, lập tức liên nổ tung nổi.

Đặc biệt là trong diễn đàn.

Bài post lần trước mắng Trình Hải Dương cũng bị móc lên trang đầu, đặt cùng chỗ với bài hát mới của Trình Hải Dương nhìn qua mĩ mai cực kỳ.

 Bài hát mới của Hải Dương Sama mới thật hết chữa!!! thanh âm dịu dàng cũng nghe hay như thế!!!

PV thật giỏi! Hải Dương tối cao! =W= không biết tại sao cảm thấy Tiên Mạch đại đại và Hải Dương đại đại thật xứng!

 Tiên Mạch đại đại không hổ là họa sĩ ngự dụng của Hải Dương!

 Hai người cũng rất thích! Tổ CP tổ P!

Trình Hải Dương nhìn lời bàn của nhóm hủ nữ, miệng cười cũng sắp nứt ra rồi, xem bài post mà cười khúc khích không ngừng, thỉnh thoảng lại còn xem một chút khung nói chuyện phiếm không nói gì của Tiên Mạch.

—— đột nhiên bắt đầu sinh ra xúc động muốn cùng Tiên Mạch gặp mặt.

...

Buổi tối, Trình Hải Dương trực tiếp phát giọng nói cho Tiên Mạch, Tiên Mạch cũng rất trực tiếp click nhận.

Hai người câu có câu không trò chuyện về bài hát mới, Trình Hải Dương bỗng nhiên muốn hỏi ngay Tiên Mạch có phải cong hay không, nếu đúng như vậy, chuyện mình thâm mên nói không chừng vẫn còn có cơ hội, nếu không phải... Trình Hải Dương cũng hiểu buông tay càng sớm càng tốt.

Nhưng bỗng nhiên phát hiện, Trình Hải Dương căn bản không có biện pháp tự mình nói ra vấn đề này.

Hay là đánh chữ đi.

khụ khụ.

“Sao đột nhiên gõ chữ rồi?”

Thật ra tôi vẫn muốn hôn anh Trình Hải Dương sau khi gửi đi đã hoàn toàn sững sờ cả người.

Hồ cha Sougou (bộ gõ pinyin tiếng Trung) a! Tại sao! Tại sao!!! Cậu căn bản là sẽ không gõ chữ “Hôn anh” tại sao lúc này lại bất thành linh xuất hiện a!!! Cái này là phải thế nào!!! Trình Hải Dương quả thực thẹn đến muốn chui xuống đất, trong nháy mắt lời nói ngổn ngang cũng nói không nên lời, ngay cả chữ cũng không thể đánh.

đừng đùa. Tiên Mạch đột nhiên cũng không nói, cũng gõ chữ qua.

Nghe được phản ứng thế, Trình Hải Dương có chút mất mát.

QAQ tôi gõ nhầm... Là muốn hỏi anh...

hỏi tôi cái gì.

Trong tai nghe bên kia là thanh âm gõ chữ bùm bùm, còn có tiếng nhạc rất nhỏ, hình như là chính mình hát. Trình Hải Dương cảm thấy rất không được tự nhiên, hai người rõ ràng mở giọng nói, nhưng lại còn muốn gõ chữ.

à... trên diễn đàn người ta nói chuyện xấu của chúng ta... anh để ý không?

Trình Hải Dương suy nghĩ thật lâu mới suy xét nhập vào. Cái này hẳn là giống như bình thường đi. Trình Hải Dương thở dài một hơi, chỉ hy vọng chuyện nhầm lẫn đáng xấu hổ mới vừa rồi, Tiên Mạch đừng cho rằng mình là tìm lý do mới được.

không sao cả.

Hả tại sao không sao cả QAQ sẽ không cảm thấy nam sinh cùng nam sinh rất cái gì sao

Tôi là Gay

Ba chữ Tiên Mạch gõ qua... Miễn cưỡng xem như ba chữ đi, Trình Hải Dương trong nháy mắt bị dọa ngây ngẩn cả người. Là thật sự a! Tiên Mạch là thật a! Chẳng lẽ mình thật sự có cơ hội sao?

Trình Hải Dương vẫn không nói gì, Tiên Mạch lại vừa phát tin qua:

cậu thật ra là muốn hỏi tôi cái này?

() bị anh phát hiện rồi...

cảm thấy đồng... Rất ghê tởm?

sẽ không a... Bởi vì tôi cũng là =W= Trình Hải Dương thử dò xét trả lời.

Đối diện dừng một chút, một hồi lâu không có hồi âm.

“Hải Dương.”

Trong tai nghe bất thành linh truyền đến thanh âm Tiên Mạch, thanh âm trầm trầm, rất quen thuộc.

Trình Hải Dương bị dọa giật mình, cậu cũng thiếu chút nữa quên còn đang cùng Tiên Mạch mở giọng nói.

“Uh... Uh.”

“Cậu có người yêu sao.”

“Không có a, còn anh.”

“Không có.”

Đây là đang nói cho chính mình có hi vọng sao? Trình Hải Dương mặt đỏ hồng, nhìn chăm chăm khung nói chuyện phiếm trên màn hình, trên thực tế trong khung nói chuyện phiếm cũng không có cái gì, chỉ có thanh âm Tiên Mạch trong tai nghe.

Đề tài lại ngắt quãng rồi, trong tai nghe lại bắt đầu im ắng.

Trình Hải Dương nhìn Weibo, cũng không biết phải nói gì với Tiên Mạch mới tốt. Ai nha, cứ cùng y mở giọng nói như vậy cũng đủ vui vẻ rồi! Trình Hải Dương tự an ủi mình.

Đột nhiên QQ bắn ra một dòng tin.

Trình Hải Dương nhấn mở.

Cư nhiên là cái thằng lần trước muốn quyến rũ Tiên Mạch muốn số QQ của Tiên Mạch.

(URL) trong bài post này lại nói anh ôi chao=W=

tôi đi xem.

Trình Hải Dương nhấn vào URL.

Tốc độ load nhanh chóng khác thường, Trình Hải Dương bị mất quỹ trong trang web nhảy ra dọa sợ đến không ý thức, thuận tiện một tiếng thét chói tai xé nát trời cao, thuận tiện cũng dọa Tiên Mạch chết khiếp, không vì cái gì khác, cũng vì tiếng thét chói tai siêu cao decibel này của Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương đoán bản thân đã thét ra âm thanh lớn nhất trong đời rồi, cậu bị dọa sợ muốn chết, lập tức đưa tay tắt nguồn điện, computer trong nháy mắt tối đen, một chút tiếng vang cũng không có.

“Má ơi! Làm mình sợ muốn chết!!!”

Trình Hải Dương vỗ ngực thở hổn hển, hô hấp vẫn chưa thông thuận lại, điện thoại của Trình Hải Dương lại vang lên.

“Này... Này?”

“Cậu không sao chứ! Cậu làm sao vậy!”

Trình Hải Dương lúc này mới phát hiện cư nhiên là Tiên Mạch gọi điện thoại tới.

“Tôi... Tôi...”

“Xảy ra chuyện gì sao?!” trong thanh âm Tiên Mạch rõ ràng vô cùng lo lắng, Trình Hải Dương chỉ cảm thấy nội tâm được một cỗ tình cảm ấm áp lấp đầy.

Cậu ngượng ngùng mở miệng: “Tôi... Tôi chỉ là bị trang web dọa người hù dọa thôi.”

“...” Bên kia trầm mặc một lát, “Không có việc gì là tốt rồi.”

12. Chương 12

Edit: Samleo

Còn hai ngày nữa là kỳ thi cuối kỳ rồi, cũng có nghĩa là lập tức sẽ đến kỳ nghỉ hè, phần lớn mọi người là vừa vui mừng vừa phiền lo, Trình Hải Dương lại không có chút áp lực nào, như trước mỗi ngày vừa xem hoạt hình vừa cùng Tiên Mạch trò chuyện, thuận tiện cầm cuốn bài thi ngữ pháp tiếng Nhật tổng quát làm bài tập.

Hơn nữa nghỉ hè đối với Trình Hải Dương mà nói còn có khác ý nghĩa, sinh nhật của Trình Hải Dương sắp tới rồi. Làm một trạch nam, Trình Hải Dương đối với sinh nhật cũng không phải đặc biệt coi trọng, nhưng trên Weibo trên diễn đàn đều ừ ừ kéo đến chúc mừng sinh nhật cậu. Vì không phụ lòng yêu mến của các fan, sinh nhật năm ngoái của Trình Hải Dương ngay ở trên YY mở lễ mừng 4 tiếng mấy, bên trong đủ loại phúc lợi, dẫn đến năm nay các fan đã bắt đầu trông mong hy vọng.

sắp tới sinh nhật rồi

Lúc tin của Tiên Mạch phát tới, Trình Hải Dương đứng lúc cần cần bút vướng đề tài nói, dù sao không nghĩ ra được, Trình Hải Dương dứt khoát cần bút nhấn mở tin tức.

Tiên Mạch không có đánh dấu chấm câu, không biết là câu hỏi hay là câu khẳng định.

đúng vậy (* ? ‘*)

ngày một?

uh a... buổi tối ngày một lên YY oh, hết sức hân hạnh mời Tiên Mạch đại đại =3=

suy nghĩ suy nghĩ

QAQ thế nào không nể mặt

nói giỡn thôi. Đến.

Trình Hải Dương trừng to hai tròng mắt nhìn màn hình... Quả thực làm người ta không thể tin được, Tiên Mạch luôn luôn nói chuyện lời ít ý nhiều cứ nhiên còn có thể nói đùa cậu! Mặc dù hết hồn, Trình Hải Dương vẫn là không quên lên baidu tìm kiếm đáp án của bài nói khó kia.

tôi có thể muốn một quà sinh nhật hay không O(__)O~~

nói.

lên YY cùng tôi hát một bài ~ ha ha.

tôi ca hát rất tệ.

sẽ không a ~ thanh âm của anh rất êm tai a.

tôi sẽ không ca hát.

thuận tiện hát bài hát lần trước được không anh rất thích bài đó =3=

tôi cân nhắc.

Buổi tối ngày một rất nhanh tới rồi.

Trình Hải Dương vừa lòng thỏa ý trước bảy giờ làm xong tất cả bài tập trong sách, đạt đầy đủ kiến thức cho ngày thi thứ hai của kỳ thi cuối kỳ, đi rót ly nước, sau đó ngồi ở trước computer, mở YY.

Tiên Mạch đại đại ~ tiến vào kênh YY123456

uh.

Trình Hải Dương ở trong microphone ho khan hai tiếng, trong YY tức khắc N fan lên tiếng. Sau đó cậu lập tức cho Tiên Mạch quyền hạn, tiếp theo hỏi y ở QQ: thế nào ~ đại đại hát sao ~

coi như chúc mừng sinh nhật thỏa mãn cậu.

Trình Hải Dương nhìn ba chữ “Thỏa mãn cậu” mặt lập tức liền đỏ. Kháo! Trình Hải Dương này không thể *** X đáng như vậy! Đây chỉ là một câu bình thường! Ý nghĩ tà ác gì cũng không có... nhưng rốt cuộc có hay không cũng chỉ có tự mình Tiên Mạch biết thôi.

Trình Hải Dương click mở nhạc đệm, sau đó bắt đầu nói chuyện:

“Cám ơn mọi người vì sinh nhật của Hải Dương hao tổn tâm trí như vậy ~ quà tặng tôi cũng nhận được rồi! Rất thích! Trước hát ca khúc mới vừa qua mở màn đi! Khách quý lần này là đại thần vẫn luôn vẽ tranh làm PV cho Hải Dương, Tiên Mạch đại đại!!! Hải Dương muốn cùng Tiên Mạch hát bài này!”

Tên Tiên Mạch vừa xuất hiện, lập tức lại dẫn tới một trận sóng to gió lớn.

Nhóm hủ nữ trên YY lập tức phát huy năng lực não bổ thần cấp, rất rất nhiều phát biểu có liên quan hệ đến cơ tình:

hả hả hả hả hả Tiên Mạch đại đại rốt cục tổ CP cùng Hải Dương rồi sao!!!

chết cũng không tiếc!!!

rãnh máu của bản thân đã trống không...

Trình Hải Dương nhìn hủ nữ này nói, miệng cười đến khép lại không được.

“Chuẩn bị tốt rồi sao.” Trình Hải Dương hỏi.

“Uh.”

Tiên Mạch thần nhiên nói thẳng một chữ “uh”, trong YY tiếng khen ngợi càng thêm nổi lên không dứt, ra sức nói thanh âm Tiên Mạch có bao nhiêu êm tai, cần bản là cùng Trình Hải Dương tuyệt phối linh tinh.

Có khoa trương như vậy sao! Trình Hải Dương nghĩ tới, vẫn không nhịn được cười, nhưng không cười lên tiếng, tiếp theo cùng Tiên Mạch nói: “Mỗi người một câu đi, tôi trước. Điệp khúc cùng nhau.”

“Được.”

Thanh âm Tiên Mạch luôn trầm tĩnh như vậy, nhàn nhạt, không có bất cứ tình cảm nhấp nhô gì, lại tỏ ra càng thêm êm tai.

Tiên Mạch đại đại tuyệt đối là công ~ ở trước mặt Tiên Mạch đại đại bản chất thụ của Hải Dương sama đã hoàn toàn phơi bày rồi!

lầu trên sâu sắc

Nhưng nhưng ~ a... Đây đối với điệu tây bì manh chết người đi được a!

Nói xong Trình Hải Dương đã bắt đầu hát lên.

Đây là lần đầu tiên Trình Hải Dương nghe được Tiên Mạch hát, thanh âm Tiên Mạch hát cũng nhàn nhạt như vậy, có chút trầm thấp, hình như từ nơi rất xa xôi truyền đến, vừa kỳ ảo lại xinh đẹp, mùi vị đàn ông lại không hề giảm.

A... Không biết rốt cuộc y lớn lên bộ dáng ra sao nữa... Có phải cũng có vị đàn ông như vậy hay không... Chẳng lẽ có râu mép... Trình Hải Dương cũng bị nhóm hủ nữ lấy bệnh, bắt đầu càng không ngừng bổ não, đã trực tiếp ảnh hưởng đến khả năng nhớ của cậu, hát sai thật nhiều ca từ, lâu lâu lại khe khẽ miễn cưỡng cho qua.

Các fan lại không chút để ý Trình Hải Dương quên lời sai từ, ngược lại không ngừng nhấn mạnh này cũng là điểm đáng yêu của Trình Hải Dương.

quên lời linh tinh dễ thương muốn chết ~

thanh âm Tiên Mạch đại đại cùng bức tranh của y xinh đẹp như nhau a...

chịu không được rồi... Làm sao bây giờ... Tối nay ngủ không được!!!

đáng yêu muốn chết! thật muốn buộc hai người cùng nhau đem về nhà!

Xong một bài, Trình Hải Dương uống nước, Tiên Mạch cũng không lên tiếng, Trình Hải Dương tiếp tục nói: “Mọi người còn muốn nghe cái gì?”

Trình Hải Dương vừa hỏi, lập tức đủ loại hồi âm, đều là bài hát Trình Hải Dương từng hát qua, còn có người cầu Trình Hải Dương hát Vòng tròn tình yêu . Lời vừa nói ra, làn sóng người một sóng tiếp một sóng, tất cả mọi người chờ mong Trình Hải Dương hát bài hát em gái dễ thương.

Trình Hải Dương không có biện pháp, chỉ xấu hổ cười cười: “Tôi tìm xem lời bài hát... Hôm nay thỏa mãn mọi người rồi.”

Thật tốt! Có thể ghi âm không!

đúng vậy đúng vậy! Có thể ghi âm không!

“Tùy thích a, nhưng đừng truyền lung tung a.”

Hải Dương đại đại thật tuyệt!!!

Chuẩn bị

Nhưng như vậy không thể được

Như vậy đã không được anh xem

Trái tim tiến hóa

Nếu không trái tim này có thể tiến hóa oh không ngừng mà không ngừng mà

Trình Hải Dương cố gắng học em gái đáng yêu cường điệu hát, không, vốn là em trai dễ thương. Khiến cho hứng thú của các em gái càng thêm dâng cao. Bài hát kết thúc, ngay cả Tiên Mạch cũng nói chuyện: “Nghe hay.”

“Thật vậy chẳng? Ha hả.”

Tiếng cười khúc khích của Trình Hải Dương cũng không chút nào che dấu truyền vào trong microphone.

“Mọi người còn muốn nghe cái gì ~ “

Hey cầu Hải Dương cùng Tiên Mạch phối đoạn kịch truyền thanh ~

Thanh âm của các đại đại đều hay như vậy ~ cầu kịch truyền thanh ~ cầu CP

A đúng vậy đúng vậy! A... Ngẫm lại cũng tốt đẹp =3=

“Kịch truyền thanh a... Tôi không thể a.”

“Tôi cũng không thể.”

Nhóm hủ nữ lại làm như không nghe thấy hai câu này, ngay cả kịch bản cũng trực tiếp phát cho Trình Hải Dương, hai mắt Trình Hải Dương chăm chú nhìn. Quên đi, một năm chỉ ăn sinh nhật một lần, cứ chơi đùa thỏa thích đi.

Hơn nữa... Cậu có vẻ như cũng muốn cùng Tiên Mạch...

Cậu gửi kịch bản cho Tiên Mạch, sau đó hỏi: “Tiên Mạch đại đại anh ok không?”

“Tôi... Tùy ý.”

“Vậy được rồi, thỏa mãn mọi người.” Trình Hải Dương nói, “Nhưng tôi phối nhân vật nào a?”

Hải Dương đáng yêu như vậy nhất định là thụ rồi. ~

Đúng vậy, Hải Dương sama phối XX kia!

A... Hạnh phúc đến rất đột ngột QAQ

“Được rồi. Tiên Mạch có vấn đề không?”

“Tôi không sao cả. Tôi là phối XXX đúng không.”

“Uh. Vậy bắt đầu, chỉ phối một đoạn ngắn ah.”

13. Chương 13

Edit: Samleo

Trình Hải Dương thật tình thật không ngờ phối kịch truyền thanh là khó khăn như vậy, thật không ngờ tiểu thuyết BL bây giờ có thể trắng trợn như vậy.

Lúc mới vừa nhấn mở file truyện, Trình Hải Dương lướt qua loa vài lần, uh, hẳn là câu chuyện tình yêu vườn trường rất bình thường.

Trình Hải Dương chăm chú nhớ kỹ lời thoại, nghe thanh âm êm ái của Tiên Mạch trong tai nghe, cả người cũng mềm yếu rồi.

“Anh thích em.” Tiên Mạch trầm nói trong tai nghe. Câu thoại này cũng không có nhân xưng, Trình Hải Dương không cách gì kiểm chế địa thay mình vào nhân vật, hình như ba chữ nọ chính là Tiên Mạch nói với mình, rung động lòng người, khiến cậu khó có thể tự kiểm chế.

Đúng, khó có thể tự kiểm chế, thật muốn lớn tiếng nghiêm túc nói thích y.

Nhưng Trình Hải Dương còn chưa tới mức không thể khắc chế bản thân, nhìn lời thoại, có chút chậm chạp nói: “Em có thể tin tưởng anh sao...”

Người bên kia tai nghe không biết có phải cũng đang phân vân hay không, có một quãng trống nhỏ, quãng trống này làm cho Trình Hải Dương ngừng hô hấp, nếu cậu là một con chó nhỏ, ngay lúc này lỗ tai chắc chắn dựng thẳng lên chờ đợi.

“Tin tưởng anh. Anh là thật lòng thật dạ thích em. Muốn cùng em bên nhau mãi mãi.”

Bên nhau mãi mãi... Bên nhau mãi mãi.

Mặt Trình Hải Dương cũng bắt đầu ửng hồng, trong YY phát biểu của nhóm lại càng thêm dữ dội.

a a a a ... Bày tỏ rồi!!! Đây là yêu

~

tình cảm nồng nàn như vậy nhất định là CP thực sự!

Cậu tiếp tục đọc, trên mặt đã ửng đỏ một mảnh: “Em cũng...” Lời thoại chỉ có hai chữ ngắn ngủi, tình tiết kể tiếp lại làm cho Trình Hải Dương mở rộng tầm mắt.

Rõ ràng, rõ ràng có H!!!

Nhân vật nói một nửa đã bị nhân vật kia hôn,

Trình Hải Dương ngây ngẩn cả người: “Không đúng không đúng! Cái này phạm quy! Các người chưa nói có H!”

mới không phải! Hải Dương đang phối hay như vậy tiếp tục a!!!

Đúng vậy! Cầu phúc lợi!!!

Hải Dương sama đừng từ chối mà! H cũng là một loại nghệ thuật!

Tiên Mạch ở trong tai nghe cười khê một tiếng.

Trình Hải Dương đang muốn hỏi Tiên Mạch cười cái gì, thì nhìn thấy tin Tiên Mạch phát tới: Sao? Không dám?

mới không phải không dám mà.

như vậy tiếp tục.

nhưng này... Này quá cái gì rồi...

tôi cũng không ngại cậu để ý cái gì.

Trong lời nói của Tiên Mạch mang theo ám muội, điểm ấy Trình Hải Dương vẫn nhìn ra được. Cậu mặt dày mày dạn cố gắng phát ra những âm thanh “Uh, A” nhưng cứ bị tắc nghẽn ở trong cổ họng một hồi thật lâu không ra tiếng nào.

Tiên Mạch lại mở miệng nói: “Hãy để anh có em.”

Trình Hải Dương nhìn lướt sơ qua lời thoại, một câu “Uh”.

Màn tiếp theo chính là tiểu thụ bị tiểu công đặt ở trên giường làm chuyện gì gì đó, Trình Hải Dương càng thêm căng thẳng, chỉ nghe thanh âm Tiên Mạch trầm thấp dịu dàng như trước, phảng phất ở bên tai lời nói nhỏ nhẹ một nửa, Trình Hải Dương không kịp kinh ngạc micro của Tiên Mạch cùng tai nghe nhà mình tính năng cao, thì đã bị câu nói dịu dàng mà lại mang theo hơi thở sắc tình làm cho mặt đỏ tai hồng, toàn thân bắt đầu khô nóng không thôi.

“Em thật mê người.”

“Anh đợi ngày hôm nay đợi đã rất lâu rồi.”

“Anh có thể... Muốn em sao...”

Mặc dù không có bất cứ chữ gì trắng trợn, Trình Hải Dương cũng đã bị cách diễn đạt đó làm cho sắp nghẹt thở, hô hấp trở nên dồn dập, cậu hơi rời đi microphone một chút, sợ tiếng thở dốc của bản thân bị Tiên Mạch còn có người nghe liên quan nghe được.

Cậu ra sức ổn định giọng nói của mình: “Uh... Em là của anh...”

Không được không được! Cậu nhìn tình tiết tiếp theo, hoàn toàn đã đến đùa giỡn trên giường rồi!!! Không được không được!!! Cậu tuyệt đối không có khả năng phối cảnh H trước mặt nhiều người như vậy! Cậu chính là nam sinh bé nhỏ ngây thơ đến bây giờ đều là trạch nam thành thành thật thật ngay cả tay con gái cũng chưa từng nắm mà AV cũng chưa từng xem.

Trình Hải Dương quyết định thật nhanh, thoát YY, sau đó login lại.

“Xin lỗi xin lỗi, mới vừa rồi trong nhà rút mạng.” Trình Hải Dương nói, “Hôm nay cứ đến nơi đây thôi ~ phúc lợi cũng quá nhiều rồi ~ “

“Uh, tôi cũng có chút chuyện.” Tiên Mạch phối hợp nói. Tiên Mạch đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Trình Hải Dương, cũng cho Trình Hải Dương một bậc thang xuống.

“Vậy lần sau gặp lại! Hôm nay cảm ơn mọi người đồng hành! Hải Dương trải qua một sinh nhật hạnh phúc nhất!”

Trình Hải Dương xuống YY, lập tức liền phát tin qua cho Tiên Mạch.

quà sinh nhật.

Tiên Mạch truyền đến một hình ảnh.

Trình Hải Dương click mở, là một bức tranh hiện vật dùng camera chụp lại.

Bức tranh rất đẹp, rất đơn giản, bức tranh chàng trai tóc ngắn màu nâu nhạt, rất sức sống, nằm ở trong ổ chăn mềm mại. Chăn là một mảnh màu xanh biển, vô cùng đẹp mắt, nửa khuôn mặt của chàng trai xinh đẹp bị che ở dưới chăn, ánh mặt trời chiếu xuống từ mái nhà, chiếu lên mặt chàng trai. Trong phòng còn có loa thật lớn cùng microphone, trên mặt đất đều là hộp CD.

A... Sao tưởng tượng giống căn phòng của mình thế này? Mặc dù cậu không phải dùng chăn mềm màu xanh biển.

Chẳng qua lần sau có nên đổi lại một bộ màu xanh biển hay không? Nhưng thật ra rất xinh đẹp, rất lấy làm thích.

Bình thường mọi người thích kiểu dáng đồ vật nào đó, không phải bởi vì bản thân nó, càng nhiều là bởi vì hàm ý ẩn sâu phía sau nó. Ví dụ chăn màu xanh biển này ... ẩn sâu phía sau chính là cảm giác của Tiên Mạch đối với mình.

—— cậu hy vọng bản thân chính là bộ dáng trong tưởng tượng của Tiên Mạch.

đẹp quá!

Hiện vật ở chỗ của tôi. Muốn không.

Muốn =3= bức tranh của Tiên Mạch đại đại thật xịn!

đừng gọi đại đại.

A... Được. Nhưng thật tình rất thích! Đây là quà sinh nhật xịn nhất!

Trình Hải Dương vừa nói, lại vô thức bắt đầu cười khúc khích với màn hình.

Không đúng không đúng... Cái này hình như là... Tiên Mạch hình như là... hẹn gặp mặt mình???

Trời ạ! Không có khả năng a! Trình Hải Dương cảm thấy bây giờ tim mình dăm chắc đang đập một trăm tám, chắc chắn! hơn nữa còn có xu hướng tăng cao thêm! Má ơi! Trái tim mình sẽ không cứ vô cùng kích động như vậy từ cổ họng nhảy ra sau đó chết đi! Này có tính vỡ mạch máu không!!!

chúng ta gặp mặt đi.

A a a a a a! Năm chữ ngắn củn thêm một dấu chấm câu, khiến Trình Hải Dương suýt chút nữa từ ghế té xuống. Đúng, đúng như mình nghĩ trước đó, vẫn là bị năm chữ này trực tiếp đánh thẳng trái tim.

...

ngày mốt tôi nghỉ hè rồi, cậu sao.

tôi cũng vậy. =3=

chúng ta hẹn gặp ở nơi nào?

Hey? Anh ở đâu? Tôi ở S thị, có quá xa hay không?

tôi cũng vậy..

Đây là duyên phận sao? Đây nhất định là duyên phận!

Trình Hải Dương cười khúc khích càng ngày càng khoa trương, trong lòng vui sướng tăng lên đến cực điểm, Trình Hải Dương trong lúc nhất thời đã quên hồi âm tin nhắn, chỉ là lẫn lộn trên mặt đất cười khúc khích, lẫn lộn giữa đồng CD cùng sách bừa bộn, càng không ngừng phát ra tiếng cười thích thú ngây ngô không rõ, khoa trương biết bao.

Không có việc gì! Dù sao Tiên Mạch cũng nghe không được! Trước để bản thân kích động vài phút!

Trình Hải Dương càng không ngừng lẫn lộn, tin nhắn của Tiên Mạch lại tới nữa, thanh âm tích tích từ trong loa truyền ra, Trình Hải Dương giống như uống máu gà từ trên mặt đất bắn lên, chỉ sợ nhìn thấy tin của Tiên Mạch muộn một giây.

Chỗ cậu ở cách S đại xa không?

không xa =3= nói thừa, cậu chính là S đại.

Ngày mốt vườn hoa Quang Cốc có triển lãm tranh, cùng đi chứ.

Được a

Vậy mười giờ ngày sáng mốt, cửa Tây S đại. Thuận tiện cùng ăn cơm trưa.

uh!

Trình Hải Dương dăm chắc đêm nay mình ngủ không được rồi.

14. Chương 14

Edit: Samleo

Hôm nay lại ra ngoài, sợ rằng học kỳ này Trình Hải Dương ra ngoài nhiều nhất từ trước đến nay.

Ngày mai! Ngày mai có thể gặp Tiên Mạch rồi! Thật vui vẻ! Trình Hải Dương vừa nghĩ, vừa tìm tiệm cắt tóc vừa mất ở gần S đại. Phần lớn tiệm cắt tóc Trình Hải Dương nhìn sẽ không muốn đi vào, bên trong một hàng nam sinh, tóc dài thông lại chải ra sao cả, lại khư khư nhuộm lòe loẹt, mắc ói muốn chết. Trình

Hải Dương ở nhà trong lúc vô ý nhìn thấy đầu tóc mình vừa rối bời vừa dài đến khoa trương, không được không được, như thế cùng Tiên Mạch gặp mặt... Rất mất mặt rồi!!!

Vì vậy cậu quyết định cần phải đi cắt tóc.

Tìm một hồi lâu, mặt trời cũng nóng rát làn da trắng nõn bị phơi nắng của cậu đã bắt đầu ửng đỏ rồi, cuối cùng Trình Hải Dương vẫn tùy tiện tìm một tiệm cắt tóc đi vào.

Chịu đựng mãnh liệt không thoải mái, chàng trai ở tiệm cắt tóc chứa đầy tươi cười hỏi cậu: “Nhuộm tóc sao? Hay là uốn tóc? Nơi này của chúng tôi có...”

“Dừng!” Trình Hải Dương dừng lời của chàng trai, cậu hoàn toàn rõ kế tiếp chàng trai này sẽ bắt đầu chào hàng lung tung đủ loại đủ kiểu giảm giá, khuyến mãi, giá hời nhất”Tôi chỉ muốn cắt tóc hư... Uh... Nhuộm màu trà nữa.”

Màu trà.

Màu sắc trên bức tranh của Tiên Mạch có lẽ chính là màu trà, cảm giác rất mềm mại.

“Nơi này của chúng tôi có thuốc nhuộm tóc XX nhập khẩu từ XX có thể...” “Bao nhiêu tiền?” “Chỉ cần hơn bốn trăm.” “Có một trăm không...” Trình Hải Dương vẽ mặt đau khổ hỏi.

Về mặt của chàng trai ở tiệm cắt tóc trong nháy mắt liền trở nên hết sức lạnh nhạt: “Có, ” sau đó đưa cho Trình Hải Dương một bản màu, “Cậu xem xem là màu trà nào?”

Trình Hải Dương ở trên bản màu chọn màu sắc ở trên của bức tranh Tiên Mạch, sau đó thì bắt đầu được người ta thao tác kéo dài đến hơn một tiếng đồng hồ.

“Xong rồi.”

Trình Hải Dương đã mơ màng buồn ngủ, mở mắt mang kính, nhìn người ở bên trong gương.

Uh, sức sống hơn nhiều.

Quả nhiên màu sắc này rất thích hợp, hết sức làm cho mình vừa ý... nên nói ánh mắt Tiên Mạch tốt phải không? Trình Hải Dương không tự giác nghĩ, trong đầu tất cả đều là buồn vui về Tiên Mạch.

“Bao nhiêu tiền?”

“Một trăm chín tám.”

“...”

Tao kháo! Hơn một trăm chính là một trăm chín tám sao!!! Quá lừa đảo rồi. Trình Hải Dương nghĩ, song quên đi, không có biện pháp, dù sao chuyện gặp Tiên Mạch quan trọng hơn.

Ôi chao, vì gặp mặt một người con trai mà đi làm tóc... Loại tâm tình phụ nữ làm cho Trình Hải Dương mất hứng lắm rồi. Nhưng rồi lại kiểm chế không được muốn gặp Tiên Mạch theo cách tốt đẹp nhất. Ít nhất không phải một người vừa nhìn đúng là hình tượng trạch chết được.

Trước khi gặp mặt một ngày, Trình Hải Dương mãi đến mặt trời xuống núi mới về đến nhà.

Trình Hải Dương thật tình đau lòng cho cái túi tiền đã khô héo của mình, tiền trong túi chỉ còn một tờ một trăm đồng... Cũng may trong thẻ còn có học bổng lần trước chưa xài hết, nghĩ hè chỉ có đi làm thêm... dù sao cũng không thể ưỡn mặt đi xin trong nhà nữa.

Trong nhà Trình Hải Dương thật ra không có tiền gì.

Có thể học S đại đã làm cho trong nhà vô cùng khổ cực rồi, cho nên Trình Hải Dương từ nhỏ cũng rất hiểu chuyện. Cậu không phải người đặc biệt tiết kiệm, nhưng cậu biết độc lập, vẫn dựa vào học tập thật tốt, chi phí cần thiết của mình, từ thuê phòng, thiết bị ghi âm, computer loa CD, thêm lo liệu tiền sinh hoạt trong tay, tất cả đều là bản thân kiếm học bổng, Trình Hải Dương chính là hồi năm nhất nhận được học bổng hàng đầu quốc gia cộng thêm trợ cấp, gần một vạn đồng, khiến Trình Hải Dương xài đến bây giờ vẫn còn thừa.

Nhưng qua ngày này, Trình Hải Dương ước chừng đã tiêu sáu trăm đồng!

Mua một bộ quần áo kiểu cách, thay đổi kính sát trùng.

A, ngày mai gặp Tiên Mạch nhất định phải tươi mới chứ. Trình Hải Dương nghĩ như vậy, vì phòng ngừa bản thân đến muộn, Hải Dương hiểm thấy không có lên mạng, viết mấy bộ bài thi, hơn mười giờ đã lên giường rồi.

Điện thoại di động lại vang lên.

ngày mai mười giờ, đừng đến muộn.

Là tin nhắn của Tiên Mạch! Trình Hải Dương kích động cầm điện thoại càng không ngừng lẩn qua lẩn lại ở trên giường, tội nghiệp cái giường nhỏ của cậu.

sẽ không! Ngủ ngon =3=

Kết quả buổi tối này, Trình Hải Dương quá mức kích động, ở trên giường lật qua lật lại thẳng đến hai giờ mới ngủ. Cái đó và lên mạng trước kia lại có gì khác nhau!!!

Ngày thứ hai Trình Hải Dương vác đôi mắt có chút sưng phù, giống như cậu học trò nhỏ ngày thứ hai muốn đi chơi xuân, hưng phấn hơn tám giờ đã dậy rồi.

Trình Hải Dương rời giường đi tắm rửa một cái, tốn cả buổi trời mới đeo xong kính sát trùng trong suốt. Cậu ở trước gương sấy tóc, uh, không sai, hai mắt tuy hơi nhỏ, nhưng đeo kính sát trùng vẫn rất có thần. Tóc Trình Hải Dương có hơi hơi xoắn cong, rất đơn giản là rối tung, màu sắc mới nhuộm nhìn qua rất đẹp rất nhẹ nhàng.

Thay áo sơmi trắng ngắn tay đặc biệt mua ngày hôm qua, quần bò dài vô cùng đơn giản, lấy ra giày vải màu trắng đã sớm giặt nữa, nghiêm túc mang giày vào.

OK! Toàn bộ OK!

Thời gian mới hơn chín giờ, Trình Hải Dương không thể chờ đợi được chạy tới Tây Môn, dưới ánh mặt trời dần dần rực rỡ đợi Tiên Mạch.

Tần suất xem đồng hồ của Trình Hải Dương quả thực đến mức một giây một lần rồi, nhìn kim đồng hồ chậm chậm chỉ mười giờ. Có lẽ thật sự chờ đợi hơi buồn chán, Trình Hải Dương nhìn quanh bốn phía.

Thật hay a! Hàng xóm mặt đen kiêu học trưởng rõ ràng đã ở cửa Tây Môn, dựa cây cột chỗ cửa Tây Môn chơi di động, thỉnh thoảng nhìn quanh.

Y ở chỗ này làm gì? Trời nóng rời giường sớm như vậy chẳng lẽ là rảnh rỗi sinh nông nổi sao? Hay là y cũng đang chờ người? Trình Hải Dương nghĩ, không thu hồi ánh mắt.

Mặt Thiển đúng lúc ngẩng đầu, cùng Trình Hải Dương đối mặt hai giây đồng hồ.

Xấu hổ, thật tình xấu hổ. Trình Hải Dương lập tức quay đầu, không hề nhìn Mặt Thiển, Mặt Thiển cũng không chào hỏi cậu, hai người ngược lại có vẻ như không nhận ra nhau.

Trên thực tế cũng không quen biết lắm, mặc dù cậu từng ở nhờ nhà Mặt Thiển một lần.

Cậu âm thầm quan sát thêm một cái, Mặt Thiển mang theo một cái túi, mặc quần jean ống đứng, áo thun màu đen, LOGO trước ngực đơn giản lại đẹp mắt, y cúi đầu, tóc ngắn màu đen che không được đầu chân mày của y, nhìn theo góc độ này, bộ dáng lại rất anh tuấn.

Đẹp trai hơn nữa cũng không thể so với Tiên Mạch! Mặc dù cậu chưa từng thấy Tiên Mạch! (==))

Trình Hải Dương tiếp tục chờ đợi.

Thời gian chậm như rùa cuối cùng tới mười giờ rồi. Tim Trình Hải Dương đập càng lúc càng nhanh, vạt áo đã bị mồ hôi thấm ướt rồi, thời gian dần dần qua, Tiên Mạch lại chậm trễ chưa xuất hiện.

Trình Hải Dương chờ đợi bắt đầu có chút phát hoảng.

Y sẽ không thể lâm thời không đến chứ?

Y sẽ không là trêu chọc mình đi?

Y sẽ không... Trình Hải Dương càng nghĩ càng khó chịu, thoáng cái không nhẫn nại được, cậu lấy điện thoại ra, bèn nhấn số Tiên Mạch, gọi.

Trong tai nghe một hồi lâu vang lên tiếng đò.

Trình Hải Dương lại nghe thấy bên cạnh vang lên rồi một đoạn nhạc bản thân lại quen thuộc cực kỳ.

Cậu nhìn về phía phát ra thanh âm, cứ nhiên là của Mạt Thiển đứng ở cách đó không xa. Tiếng chuông điện thoại di động rõ ràng là... Vòng tròn tình yêu mình hát ngày đó ở trên YY. Ông trời! chuyện vui đùa này hơi lố rồi!!!

Trong lòng Trình Hải Dương vẫn ôm một tia hy vọng.

Mãi đến Mạt Thiển tiếp điện thoại: “Hải Dương? Tôi tới rồi.”

Trình Hải Dương ngơ ngác nhìn Mạt Thiển nhận điện thoại, nội tâm mang theo khiếp sợ thật lớn “Tiên Mạch = Mạt Thiển” chuyện này quả thực đáng sợ đến thụt lùi từng bước.

Chạy! Chạy mau!

Đáy lòng Trình Hải Dương trong nháy mắt hiện lên ý nghĩ này, Mạt Thiển ngẩng lên, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Trình Hải Dương cầm điện thoại cách mình một đoạn ngắn.

Trình Hải Dương cuối cùng vẫn xoay người muốn chạy.

15. Chương 15

Edit: Samleo

Điện thoại Trình Hải Dương cũng chưa cúp, chớp mắt đã muốn chạy.

Thế nào dự liệu chạy chưa được hai bước, Trình Hải Dương đã cảm thấy mình bị Tiên Mạch hay là Mạt Thiển giống như xách gà con giữ chặt ở trong tay, đúng vậy, chính là xách, mặc dù chân vẫn chạm mặt đất, nhưng cảm giác cổ áo phía sau bị nắm giữ, không phải xách thì là cái gì.

“...” Đây làm ơn cho dù anh không cho tôi chạy túm bả vai túm quần áo nắm tay cũng có thể a!!! Nắm cổ áo rốt cuộc sao lại thế này!!!

“Cậu muốn đi đâu? Uh? HẢI, DƯƠNG, ” trong giọng nói Mạt Thiển nghe không ra là tâm tình gì, tóm lại cũng không được tính là tâm tình tốt.

Trình Hải Dương vẻ mặt cầu xin không dám quay đầu lại: “Tôi... Tôi... Tôi không biết anh chính là Tiên Mạch a.”

“Sau đó biết rồi chứ?” Trình Hải Dương cảm thấy cổ áo được buông lỏng ra, mặt Mạt Thiển thoáng cái xuất hiện ở trước mắt cậu, tầm mắt cậu nhìn thẳng chỉ có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng của Mạt Thiển.”sau khi biết thì cảm thấy chán ghét sao?” Mạt Thiển hỏi.

“Không phải... Tôi là...” Trình Hải Dương lắp bắp không dám ngẩng đầu.

Mạt Thiển nhìn Trình Hải Dương trước mắt bối rối chân mày nhíu chặt cứ nhiên kỳ tích buông lỏng.

Tên nhóc hàng đêm âm ỉ khiến y không thể ngủ yên, cứ nhiên chính là Hải Dương chính mình hợp tác online hai năm, còn tìm đập tình thích? Chính là cái tên trạch nam mỗi lần mình giao hàng chưa từng mặc quần áo hoảng hốt bối rối trong căn phòng lộn xộn như vậy? Nhưng ... Mạt Thiển hơi hơi rủ tầm mắt, nhìn Trình Hải Dương mặt rủ xuống, lông mi cậu hơi dài, thật không ngờ ăn mặc trang hoàn cậu lại có chút đẹp mắt, ít nhất coi như một thiếu niên thanh tú, khá đẹp mắt.

Một khi tiếp nhận loại sắp đặt này rồi... Tên nhóc này cũng rất đáng yêu nha.

Khóe miệng Mạt Thiển vạch ra một tia cười không dễ phát hiện.

“Không phải nói phải đi triển lãm tranh sao?”

Mạt Thiển túm chặt tay Trình Hải Dương: “Đi thôi.”

“... Uh.”

Hai người cứ vậy một trước một sau đi.

Trong đầu Trình Hải Dương một mảnh lộn xộn, nghĩ về chuyện Tiên Mạch hay là Mạt Thiển.

Thật ra bộ dạng Mạt Thiển rất tuần tú. Trình Hải Dương vẫn luôn cho rằng như vậy, nhưng cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy Mạt Thiển, chân Trình Hải Dương cứ như nhũn ra, chỉ muốn chạy. Có lẽ là bởi vì mỗi lần ca hội đều bị Mạt Thiển gõ cửa sau đó phê bình một trận, cho nên trong lòng mới có thể tồn tại sợ hãi đi. Nhưng bây giờ... người ở trên mạng YY cùng mình, làm PV đẹp đến không tưởng tượng nổi cho mình, mừng sinh nhật cùng mình ca hát, cư nhiên cùng anh chàng đen mặt gõ cửa còn hai lần đưa hàng chứng kiến chính mình ** kiêu hàng xóm chồng chéo thành một người... Trời ạ, cái đầu nhỏ của Trình Hải Dương phỏng chừng là chứa không hết lượng thông tin này, đã bắt đầu rối loạn rồi.

Nhưng tại sao... Bị Mạt Thiển hay là Tiên Mạch nắm tay, thật vui vẻ.

Tiên Mạch kéo Trình Hải Dương ngồi trên xe bus, hai người cũng không nói gì, chẳng qua mỗi bên mang tâm sự nhìn theo hướng khác nhau.

Vị trí S đại rất hẻo lánh, bọn họ tới nơi triển lãm tranh ở khu phố trung tâm đã hơn mười một giờ.

“Ăn điểm tâm rồi sao?” Mạt Thiển đột nhiên hỏi, Trình Hải Dương ngẩn người, ngơ ngác lắc đầu.”Mười giờ ra ngoài vẫn chưa ăn điểm tâm.”

“Ách...” Còn không phải là vì sửa soạn sạch sẽ một chút tới gặp anh sao. Lời này Trình Hải Dương thật nói không nên lời, chỉ là cúi đầu, một bộ dạng oan ức.

“Muốn ăn cái gì?”

“Ách, tôi tùy ý.”

“Không có tùy ý.” Này này, truyện cười này rất lạnh a. Trình Hải Dương suy nghĩ hồi lâu cũng không biết S thị món gì ăn ngon, tùy tiện nói câu: “Có thể ăn là được...”

Mạt Thiển hình như nhớ tới cái gì, đột nhiên đưa cái túi trong tay cho Trình Hải Dương: “Xách theo. Về nhà lại xem.”

“Oh.”

“Cậu không thể nói hơn hai câu sao?”

“Không biết nói cái gì.”

Sau đó lại bắt đầu không nói lời nào.

Trình Hải Dương cùng Mạt Thiển đi đến một quán thức ăn nhanh ở gần đó.

“Ăn cái gì?”

“Cà chua xào trứng kèm cơm!”

“...” Mạt Thiển hình như nhớ, người này mỗi lần kêu thức ăn ngoài đều là cà chua xào trứng. Cái thứ chua chua ngọt ngọt lại thêm vị mặn thật sự ăn ngon sao? Rõ ràng trang trí không hấp dẫn như thế.

Thức ăn không lên nhanh, Trình Hải Dương chỉ cùng Mạt Thiển gượng gạo ngồi, không biết nói cái gì cho phải.

Hơn nửa ngày Trình Hải Dương mới ngơ ngác ngẩng đầu nói: “Tôi có thể hỏi anh một vấn đề hay không...”

“Uh?”

Mạt Thiển đang nghĩ trong lòng Trình Hải Dương có thể hỏi vấn đề gì, có lẽ sẽ hỏi những thứ như sao không nhận ra mình, hoặc là phát hiện cậu chính là Hải Dương thì có cảm tưởng gì.

Nghĩ như vậy, Mạt Thiển ngược lại cũng có phần nghĩ không ra rồi.

Thường xuyên nửa đêm nghe được cậu gào hát, vừa lại thường xuyên cùng cậu YY trên mạng, còn từng gặp mặt nói chuyện, thậm chí ngủ cùng một phòng, sao mà không nghĩ tới Hải Dương này chính là Hải Dương kia chứ? Sao mà không nghe ra thanh âm của y chứ?

Đang nghĩ ngợi, Trình Hải Dương hỏi ra miệng: “Muốn tôi gọi anh là Tiên Mạch hay Mạt Thiển? Hoặc là học trưởng?”

Vấn đề này đối với Trình Hải Dương mà nói, đúng là vấn đề này mới vừa làm bối rối cậu thật lâu. Mặc dù vấn đề này khiến Mạt Thiển trong nháy mắt ngốc rồi.

Mạt Thiển ho khan hai tiếng che dấu chính mình không được tự nhiên: “Tùy ý cậu, học trưởng thì miễn đi.”

“Uh.”

Nói nói thức ăn đã lên rồi, Trình Hải Dương cầm đĩa cũng không khách khí mà bắt đầu ăn. Có lẽ là vì rất ít có cơ hội ăn được cơm (rất cuộc là có bao nhiêu tấm a), Trình Hải Dương ngón nga ngón ngiến, ăn cái gì cũng rất mạnh, Mạt Thiển nhìn cũng ngỡ người rồi.

“Cậu chậm một chút.”

“@#&%...” Không có chuyện gì.

“Ăn cơm không nên nói chuyện.”

“#&% *!” Không phải anh nói chuyện cùng tôi sao!!!

Trình Hải Dương rất nhanh đã ăn hết sạch, tốc độ của Mạt Thiển cũng không chậm, chỉ là nhìn qua tao nhã hơn Trình Hải Dương rất nhiều. Từ khước miệng Trình Hải Dương còn dính một mảnh trứng gà nhỏ có thể nhìn thấy được.

Mạt Thiển thấy cậu ăn xong khuôn mặt thỏa mãn tươi cười, trong nháy mắt có chút hoảng thần, vươn tay, ngón tay thon dài lau qua bên môi Trình Hải Dương, làm rớt mảnh trứng gà.

Trong nháy mắt tình cảm mập mờ tươi ướt không khí chung quanh bọn họ.

Trình Hải Dương đỏ mặt cúi đầu.

Mạt Thiển cũng không nói gì.

Hơn nửa ngày Trình Hải Dương mới chậm như rùa nói: “Lúc nào cũng làm phiền đến giấc ngủ của anh... Thật sự là xin lỗi.”

“Không có việc gì.” Nếu là chuyện của cậu, dường như là không có vấn đề gì rồi.

Một khi Trình Hải Dương cùng Hải Dương chồng nhau, người này hình như liền trở nên hết sức đáng yêu.

Một khi Tiên Mạch cùng Mạt Thiển trùng lặp, người trước mắt này khiến cậu trở nên càng thêm ngưỡng mộ.

Ăn cơm xong, Mạt Thiển không để ý kháng nghị của Trình Hải Dương trả tiền, sau đó lại không khách khí nắm tay Trình Hải Dương, hướng rạp chiếu phim đi.

“Không phải đi xem triển lãm tranh sao?”

“Cậu cho rằng có triển lãm tranh bắt đầu từ giữa trưa sao?”

“vậy...”

“Xế chiều ba giờ rưỡi mới bắt đầu, chúng ta đi xem phim trước.” Mạt Thiển nhàn nhạt nói, vô cùng đơn giản, không chút nào làm ra vẻ.

“Hả...”

“Hoặc là cậu muốn làm chút gì đó?”

“Không biết.”

“Vậy đi xem phim cùng tôi.”

Trình Hải Dương thành thành thật thật ngỡ ngàng đi theo Mạt Thiển, mãi đến rạp chiếu phim trang trí đẹp đẽ, Mạt Thiển từ trong túi móc ra hai vé xem phim. Trình Hải Dương nhìn thấy giống như bỗng nhiên sáng tỏ cái gì.

Thì ra y đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Nội tâm giống như bị vật thể gì đó sượt cao đánh trúng, thoáng cái trở nên ầm ập dào dạt, trên mặt cũng bắt đầu không tự giác nóng lên.

“Bộ phim của EVA , cậu hẳn là sẽ muốn xem chứ.” Mạt Thiển thanh âm trầm trầm nói một câu.

Trình Hải Dương nghe thấy tên phim, hai mắt lập tức phát sáng, trong nháy mắt biến thành hình dạng con chó nhỏ nhìn Mạt Thiển. Mạt Thiển có chút chịu không được Trình Hải Dương làm ra vẻ động vật, lại một lần nữa ho khan hai tiếng, sau đó đến quầy mua hai ly coca cùng bắp rang bơ, để Trình Hải Dương ôm, cùng nhau đi vào phòng chiếu phim.

16. Chương 16

Edit: Samleo

Bởi vì chiếu chính là phim hoạt hình, Trình Hải Dương thì xem đến quên trời quên đất, hoàn toàn không chú ý người vẫn làm cho cậu căng thẳng bên cạnh kia, nhân nhả mồm nguyện xem phim, thỉnh thoảng cau mày căng thẳng cùng nhân vật chính, thỉnh thoảng che miệng kìm nén tiếng cười không đến nổi quấy rầy đến người khác.

Mạt Thiển lại không đặc biệt có hứng thú, chỉ là nhìn Trình Hải Dương ngốc ngốc, ngược lại không tự giác cười lên.

Người này thật rất đáng yêu nha.

Y xem phim, đôi mắt luôn không tự giác liếc Trình Hải Dương, trong đầu cũng hoàn toàn không có cách nào theo dõi toàn bộ nội dung, luôn toát ra chuyện về Trình Hải Dương.

Đầu tóc màu đen rối bời của cậu ấy là cắt lúc nào thế? Nhuộm khi nào? Quả nhiên giống như mình nghĩ, màu trà thật thích hợp với cậu ấy —— mặc dù y trước đó cũng không biết Hải Dương này chính là Hải Dương kia. Hình như bỗng nhiên cũng trở nên có thể giải thích tại sao cậu ấy luôn nửa đêm ca hát rồi.

Trong bản ký họa của y bây giờ còn giữ lại mấy bức vẽ sườn mặt chăm chú của Trình Hải Dương trong giờ học môn tâm lý tự chọn, hoặc là bóng lưng.

Có lẽ là bởi vì cả ngày cậu ấy rất cố gắng ở trên lớp đi. Cho nên thời điểm ca hát chỉ có thể giữ đến tối... Mặc dù rất phiền. Nhưng vừa nghĩ đến từ loa của mình truyền ra, thanh âm thanh khiết của Trình Hải Dương, đem đến cho mọi người ta phương thức biểu diễn nhiệt tình đầy sức sống, hoặc là hát bài ưu buồn kiểu mình thích—— kỳ thật nửa đêm ca hát cũng không kém cõi như vậy.

Ngay trong lúc Mạt Thiển miên man suy nghĩ, Trình Hải Dương vỗ vỗ bả vai Mạt Thiển: “Thật là hay quá.” Mạt Thiển lúc này mới phản ứng lại, phim đã kết thúc rồi.

Mạt Thiển lấy điện thoại ra xem thời gian, uh, ba giờ, thời gian vừa đúng lúc, có thể đi xem triển lãm tranh rồi.

Y không tự giác lại kéo cổ tay Trình Hải Dương “Đi thôi. Đi xem triển lãm tranh.”

“Uh!” Trình Hải Dương rõ ràng bởi vì xem được phim mình thích, tâm tình quá tốt, mỉm cười ngọt ngào, cặp mắt không lớn nhưng rất có thần khi cậu tươi cười biến thành trắng non lười lười, rạng rỡ cực kỳ.

Mặc dù ngày đó ở trong mưa nhìn thấy Trình Hải Dương không mang theo kính mắt sát phong cảnh kia, cặp mắt kỳ thật rất xinh đẹp, lông mi hơi dài, rung rung theo hô hấp cùng chớp mắt của cậu. Nhưng bây giờ thoạt nhìn, vẫn có chút kinh diễm.

Phòng triển lãm tranh cách rạp chiếu phim rất gần.

Trình Hải Dương cầm quả Mạt Thiển tặng không cho mở ra, đi theo phía sau Mạt Thiển, nhìn Mạt Thiển lại lấy ra vé vào triển lãm tranh đã sớm chuẩn bị tốt, đột nhiên cảm thấy chính mình rất giống một người vợ nhỏ.

Vừa nghĩ như vậy, thần kinh mà Trình Hải Dương thật vất vả thả lỏng, lại bắt đầu trở nên mất tự nhiên.

Này thật sự là quá gay go rồi.

Nói thật, Trình Hải Dương sao cũng không thể xem những bút tích danh gia này, ở trong mắt cậu, những thứ đó vẫn không đẹp bằng bức tranh của Mạt Thiển, nhưng thấy bộ dáng Mạt Thiển chăm chú thưởng thức như vậy, Trình Hải Dương cũng chăm chăm chú chú xem tác phẩm của danh tác và giới thiệu tác phẩm linh tinh, cố gắng thử hiểu rõ ngụ ý phía sau những bức tranh này, tâm tình tác giả biểu đạt—— dường như như vậy sẽ kéo gần khoảng cách với Mạt Thiển.

Rõ ràng trước đó đối với hàng xóm mặt đen cách vách nhà mình cũng chẳng có ý gì khác, nói khẳng định như thế, nhưng vẫn cảm thấy có lỗi với người ta, còn có chút sợ y, nhưng bây giờ, cậu hình như, có thể rất thành công đem yêu thích đối với Tiên Mạch trên internet hoàn mỹ chuyển dời đến trên người Mạt Thiển.

Không đúng không đúng! Bọn họ vốn chính là một người mà.

Thời gian qua nhanh, đương nhiên đối với Trình Hải Dương mà nói có chút hơi chậm, rất nhanh đến hơn sáu giờ chiều, Trình Hải Dương rõ ràng cảm giác đã đói bụng rồi.

Mạt Thiển đương nhiên cũng đi dạo đủ rồi, vì vậy lại kéo tay Trình Hải Dương cùng nhau về nhà.

Trình Hải Dương nhìn cổ tay ủng đồ của mình trong vòng một ngày không biết bị Mạt Thiển kéo bao nhiêu lần rồi, nội tâm càng không ngừng đâm chọc —— anh có thể nắm nhẹ nhẹ hay không hả! Đụng đến tay mình thì khó khăn như vậy sao! Cổ tay người cũng không thể để cho người khác kéo như vậy a!

Mặc dù nội tâm đâm chọc rất mãnh liệt, nhưng biểu hiện, Trình Hải Dương vẫn để Mạt Thiển kéo, đi về phía xe bus.

Lên xe bus rồi, lại bắt đầu lúng túng cùng yên tĩnh quỷ dị—— mặc dù trên xe rất ẩm ỉ. Nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, chính là yên tĩnh khác thường.

Thăng đến điện thoại Trình Hải Dương vang lên.

Trình Hải Dương thật ra vẫn lấy bài hát của mình làm nhạc chuông, nhưng hôm nay phải gặp Tiên Mạch, mặc dù gặp gỡ chính là Mạt Thiển, cậu đã sớm chỉnh điện thoại thành rung.

Trình Hải Dương may mắn bản thân thông minh lanh lợi, đồng thời cũng nghĩ tới, khi mới vừa nhìn thấy Mạt Thiển, điện thoại Mạt Thiển quỷ dị vang lên “Vòng tròn tình yêu” chính mình hát.

A... Trình Hải Dương thật không rõ mặt mình tại sao cứ dễ dàng nóng lên như vậy.

Cận nhận điện thoại, dùng thanh âm hòa nhã hoàn toàn khác trước kia nói chuyện cùng Lâm Sâm đầu kia điện thoại.

“Này?”

“Di? Tao có phải gọi lộn số hay không?”

“Mày không gọi nhầm, trừ phi người mày tìm không phải Hải Dương.”

“Ôi!!! Mày hôm nay, hôm nay tại sao dịu dàng như vậy! Là bởi vì sắp tận thế rồi sao!”

“Này tìm tao có chuyện gì.” Trình Hải Dương vội vàng ngăn cái đề tài mình nói chuyện ảm hay không ảm, miễn cho Lâm Sâm miệt mài truy cứu vấn đề càng sâu.

Lâm Sâm gần giống như sinh vật đơn bào bị Trình Hải Dương chuyển đề tài cũng rất vui vẻ: “Tao ở phòng đàn! Lại đây tao đánh cho mày nghe!”

“Bây giờ? Không phải đều nghỉ rồi sao?”

“Đúng vậy, đêm nay phòng đàn khóa rồi thì cả kỳ nghỉ hè vào không được nữa! Mày nhanh lên một chút!”

“Được rồi. Tao có lẽ khoảng gần một tiếng nữa!”

“Linh hồn mày bị hút xuyên qua rồi sao? Nhà mày đi qua có cần tới 10 phút sao?”

“Tao đang ở trong thành phố!”

“Trời ơi mày lại có thể đi vào thành phố! Thật sự là sắp tận thế rồi! Trạch nam cũng có cảm giác nguy cơ rồi sao!”

“Chờ tao.” Trình Hải Dương nói xong lập tức cúp điện thoại.

Nếu không còn không biết Lâm Sâm muốn trêu chọc cậu bao lâu.

“Bạn sao?” Mạt Thiển đầu cũng không quay lại, vẫn cứ như vậy nhìn ngoài cửa sổ nói.

“Uh.” Trình Hải Dương gật đầu, nhưng lại nghĩ tới người ta căn bản không thấy cậu, không biết gật đầu cho ai xem, “là Lâm Sâm.”

Mạt Thiển lúc này mới quay đầu: “Tìm cậu có chuyện gì?”

“Không... Là muốn cho tôi nghe bài hát nó viết, muốn để tôi hát.”

“Oh?” Mạt Thiển có thêm hứng thú nhìn Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương khôn khéo lại gật gật đầu: “Nếu không ngại, thuận tiện cùng đi nghe một chút đi, nếu hát còn phải phiền anh làm PV đây!” Nhắc tới ca hát cùng PV, Trình Hải Dương dường như lại có thể tự nhiên ứng đối hơn rồi.

Mạt Thiển đột nhiên chuyển đổi đề tài: “Cậu thích tranh tôi sao?”

Trời sinh ngọc ngốc dễ thương cái đầu của Trình Hải Dương trừ đọc sách ra cũng không dùng được lập tức gật đầu như giả vờ: “Tôi vẫn rất thích tranh của anh! Anh có thể làm PV cho tôi thật sự là rất hạnh phúc rồi!!!”

“A.” Mạt Thiển mỉm cười, đẹp mắt cực kỳ, gần như vọt đến hai mắt Trình Hải Dương rồi.

“Cậu ca hát rất êm tai.” Mạt Thiển vừa nói vừa quay đầu lại, không nhìn Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương cũng vui mừng Mạt Thiển không nhìn cậu, nếu không nhất định sẽ thấy khuôn mặt siêu cấp dễ đỡ. Không, chỉ là gương mặt ở trước mặt Mạt Thiển Tiên Mạch dễ ửng đỏ thôi.

Phải biết rằng da mặt trạch nam một nửa đều dày đến mức đạn bắn không thủng, nhưng ở trước mặt Mạt Thiển, da mặt Trình Hải Dương thì mỏng như một tờ giấy.

17. Chương 17

Edit: Samleo

Mạt Thiển cuối cùng không kéo tay Trình Hải Dương nữa, hai người sóng vai đi vào S đại, không nói gì, nhưng lại ăn ý đi về phía phòng đàn.

Còn chưa tới phòng đàn thì Trình Hải Dương đã nghe thấy thanh âm Lâm Sâm đang luyện đàn trong phòng đàn, giai điệu êm tai truyền vào trong tai bọn họ. Mặc dù Trình Hải Dương rất không muốn thừa nhận, nhưng vẫn phải công nhận, Lâm Sâm là một tay piano thật sự không tệ.

Trình Hải Dương nhẹ tay nhẹ chân mở cửa, Mạt Thiển không nói gì theo ở phía sau.

Lâm Sâm chìm đắm trong tiếng đàn, không chút nào phát giác hai người phía sau, thẳng đến khi đàn xong bài hát.

“Thật không tồi! Bài hát mới sao? Đàn lại nghe một chút!” Trình Hải Dương vỗ bả vai Lâm Sâm, Lâm Sâm hiển nhiên bị giật mình, cậu ta quay đầu lại nhưng lại phát hiện chuyện kỳ lạ hơn, “Uh? Mạt Thiển học trưởng?”

“Uh.” Mạt Thiển hơi gật đầu. “Cậu còn đang làm thêm trong quán sao?”

“Đúng vậy.”

Thì ra Mạt Thiển đã từ bỏ phần công việc này, Trình Hải Dương mới phát hiện. Nhưng cũng là, từ sau hai lần anh trai giao hàng ngoài ý muốn, Trình Hải Dương dường như không kêu cơm ngoài, suốt ngày làm tổ ở nhà ăn mì gói nếu không chính là ăn ở căn tin.

Trình Hải Dương không nói chuyện, nghe Mạt Thiển cùng Lâm Sâm trò chuyện trong chốc lát.

“Uh... Lily cô ấy... Em đàn bài hát cho mọi người nghe trước đi!”

Lâm Sâm rõ ràng tránh nói đề tài gì đấy, lập tức dùng tiếng đàn che giấu sự xấu hổ.

Trình Hải Dương cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ là lơ mơ cảm thấy tên Lily này có chút quen tai.

Giai điệu bài hát Lâm Sâm viết chính là hơi có vẻ đau buồn, Trình Hải Dương rất ít chăm chú nghe Lâm Sâm đàn piano, nhưng lần này có Mạt Thiển, vừa là bài hát chính hần viết, muốn không chăm chú nghe cũng khó.

“Thế nào thế nào?” Đàn xong, Lâm Sâm lập tức từ trong phong cách cao quý ưu nhã thoát ra, lập tức thành hình dạng con chó nhỏ hỏi hai người, còn thiếu không có vẫy đuôi thôi.

“Không tồi.” Mạt Thiển nói.

“Uh uh!” Trình Hải Dương vội vàng trả lời.

Lâm Sâm nhìn bộ dáng hai người bọn họ, rơi vào suy tư một chút, Trình Hải Dương tưởng rằng hần là đang suy nghĩ chuyện bài hát, nếu cậu biết trong đầu Lâm Sâm chỉ có một câu “Sao có mùi phụ xướng phụ tùy vậy” nhất định sẽ hung hăng gõ đầu Lâm Sâm, sau đó đổ mặt lợi hại, cho nên Lâm Sâm chỉ là đang nghĩ nghĩ, cũng không hỏi ra.

Nghe qua bài hát, Lâm Sâm còn phải đi bận rộn trong quán, ba người đi ra khỏi trường học, Trình Hải Dương cùng Mạt Thiển trở về nhà.

Không, là Trình Hải Dương và Mạt Thiển thuận đường cùng nhau về nhà.

Thật không dễ dàng về đến nhà, Trình Hải Dương cuối cùng thở dài một hơi, vội vàng lấy kính sát trùng xuống, lần đầu tiên mang kính sát trùng đã đeo gần như cả ngày, hai tròng mắt chưa xót gay gắt. Tiếp theo Trình Hải Dương vội đi tắm, khoác vào một cái áo thun lớn, mặc quần lót liền chạy đến ngồi trước computer bắt đầu lên mạng.

Tâm tình tốt khó có thể nói lên lời a.

Mặc dù Tiên Mạch chính là Mạt Thiển làm cho cậu khó xử một hồi lâu... Nhưng quả nhiên, thích một người sẽ không bởi vì một số điều một chiều mà dễ dàng thay đổi.

Trình Hải Dương nhớ tới vật Mạt Thiển để cho cậu mang về.

Cậu mở túi ra, bên trong là một bức tranh.

Ổ chặn màu xanh biển càng nhìn càng đẹp, Trình Hải Dương phảng phất cảm thấy Mạt Thiển chính là chiếu vào chính cậu vẽ, mới có thể giống như vậy. Cậu đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, đem bức tranh treo ở trên tường.

Uh, ngày mai đi mua chăn mền ra giường màu lam, cứ quyết định như thế.

Treo xong bức tranh Trình Hải Dương lại tổ ở phía trước computer, bắt đầu hăng hái cố gắng quét Weibo.

Hôm nay đi ra ngoài chơi cả ngày, uh, tâm tình rất không tệ!

Dù sao Mạt Thiển lại không dùng Weibo, chính mình viết viết cũng không có quan hệ a. Trình Hải Dương nghĩ như vậy, cười khúc khích nhìn Weibo mình gửi, lập tức liền có trả lời rồi.

Tiên Mạch: vui vẻ là tốt rồi.

Nhìn thấy hai chữ Tiên Mạch thật to, Trình Hải Dương nhất thời sửng sốt.

Hồi âm tiếp theo ùn ùn kéo tới tuôn ra:

tôi nhìn thấy gì đó! Rõ ràng là tin nhắn của Tiên Mạch đại đại!!!

CP thật sự a! Có JQ a!

Trình Hải Dương trên mặt tỏa nhiệt hừng hực, gửi cho Mạt Thiển một cái tin tức:

Anh không phải không dùng Weibo sao (vô lực

uh.

Vậy đó không phải anh?

Là anh.

...

vẫn luôn không dùng, nhưng mà có, chính anh không chú ý.

Vừa nghĩ như vậy... giống như là..ôi chào! Tiên Mạch còn từng hỏi mình tại sao luôn nửa đêm ca hội, nếu không dùng Weibo sao có thể biết chính mình luôn giữa đêm giữa hôm ca hội? Chính mình thật là ngu ghê gớm.

nghỉ hè về nhà sao =w=

Phát hiện xoay quanh đề tài này chỉ có thể thể hiện IQ thấp của mình, Trình Hải Dương lập tức chuyển đề tài.

không về. Em là đang nói sang chuyện khác sao?

không... Em chỉ là hỏi một chút... Em cũng không về nhà TAT

vậy em ở lại nơi này làm gì?

làm thêm a =V= còn anh.

giống vậy.

Anh làm công việc gì? Tham khảo một chút.

Anh cũng chưa nghĩ ra.

tại sao không tiếp tục làm ở quán ăn?

c cuối kỳ không có thời gian, nên từ bỏ rồi.

Trình Hải Dương trong tiềm thức cảm thấy không phải là nguyên nhân đơn giản như vậy, nhưng vì làm cho bản thân không tỏ vẻ quá đáng ghét, Trình Hải Dương ngoan ngoãn không hỏi tới cũng không nghi ngờ, tiếp tục trò chuyện.

thế thì cùng đi tìm công việc đi =3=

Được.

Trình Hải Dương nhìn chữ vô cùng đơn giản này, trong nháy mắt cũng không biết trả lời như thế nào mới tốt. Làm phiền anh cũng cho một đề tài hay một điểm vào a! Chỉ một người hỏi một vài đề tài anh không cảm thấy tôi rất buồn bức sao!!! Trình Hải Dương gào thét ở trong lòng, dòng tin thứ hai của Tiên Mạch đã phát tới rồi.

Em có thể hát bài hát của Lâm Sâm, rất không tồi.

... Chưa có lời.

Tự mình viết.

Em không biết a (? ? !!!)

Từ từ sẽ được, em có thể làm được. Bức tranh thích không.

Thích (* *)

vậy là tốt rồi. Ca hát cho anh nghe đi.

hả?

Tiếp theo Tiên Mạch bắn qua yêu cầu giọng nói, tay Trình Hải Dương hơi có chút run rẩy, bắt đầu click vào đồng ý.

Mạng lưới kết nối bắt đầu thiết lập... Mạng lưới kết nối thiết lập thành công.

Trình Hải Dương không nói gì, Mạt Thiển cũng không nói gì, thời gian cùng không khí hình như đông lại rồi, thẳng đến khi giọng điệu giống như nghi ngờ của Mạt Thiển ở bên kia vách tường truyền sang:

“Này.”

“Uh... Uh.”

“Ca hát cho anh nghe.”

“Anh... Anh muốn nghe cái gì...”

“Tùy ý.”

Đối thoại ở giữa lại dừng một chút, Trình Hải Dương hình như nghe thấy được Mạt Thiển cười xấu, nhưng lập tức liền biến thành bản thân mình ảo giác, nhưng lời kế tiếp của Mạt Thiển làm cho Trình Hải Dương trong nháy mắt có phần hoa mắt: “Hát Vòng tròn tình yêu đi.”

Tiếng cười xấu xa kia nhất định là thật sự!!! Nhất định là thật sự!!!

Nội tâm Trình Hải Dương thật ra cả ngày đều bị Mạt Thiển làm cho rít gào, nhưng Trình Hải Dương trời sinh tính thẹn thùng mỗi lần đều là run rẩy run rẩy trả lời “Được”.

“Được... Được.”

Lại hát Vòng tròn tình yêu !

Trình Hải Dương trước khi cùng Mạt Thiển gặp mặt, vẫn cảm thấy hát bài hát của em gái đáng yêu cũng không có quan hệ gì, ngược lại có phần xem đây là quang vinh, nhưng sau khi gặp Mạt Thiển, hát Vòng tròn tình yêu đã trở nên vô cùng thách thức.

Nhưng lúc Trình Hải Dương ca hát, vẫn rất dễ dàng tiến vào trạng thái, thoáng cái đã đem ý nghĩ này đó vứt bỏ cũng bấy tám phần rồi, chuyên tâm hưởng thụ niềm vui hát bài hát đáng yêu.

Hát xong bài hát, Mạt Thiển ở bên kia nói: “Anh đuổi dự án rồi, mở giọng nói ra đi. Nhớ tới thì có thể nói mấy câu.”

“Uh.” Trình Hải Dương vui mừng bây giờ Mạt Thiển nhìn không thấy được mặt cậu đỏ như trái cà chua.

18. Chương 18

Edit: Samleo

Có lẽ vừa mới bắt đầu Trình Hải Dương còn có thể nhớ mic vốn là đang mở, còn có thể thành thành thật thật lên mạng, xem đủ loại diễn đàn, bài post a, thỉnh thoảng cười ra tiếng. Dần dần, thỉnh thoảng cười ra

tiếng thì tiến thêm một bước thành cười to, mang theo vui đùa, đến cuối cùng bắt đầu ngâm nga đủ loại bài hát.

Không biết tại sao cảm thấy hôm nay tâm tình tốt lắm a.

Trình Hải Dương nghĩ như vậy, vừa nghĩ vừa ngâm nga, cậu rất ít nghe bài hát tiếng Trung cư nhiên bất tri bất giác ngâm nga một bài hát tiếng Trung nổi lên gần đây rất nhiều người nghe Trong tiếng ca của em

“Hình như là một giấc mộng định mệnh.

Anh tồn tại thật sâu trong đầu em, trong giấc mơ của em, trong lòng em, trong tiếng ca của em...”

Hừm hừm, Trình Hải Dương dứt khoát mở Window media player cùng Khúc Uyển Đình chăm chú cất tiếng hát.

Bài hát kết thúc, Trình Hải Dương cảm thấy mình hát tiếng Trung cũng rất dễ nghe, tự sướng vỗ vỗ tay cho mình, xong lại tự lên tiếng bày tỏ: “Ba ba ba! Hải Dương – Kun (tuyệt vời)!”

Tiên Mạch ở trong gian phòng cách vách cuối cùng không nhịn được ý cười, ngừng kế hoạch trong tay bởi vì Trình Hải Dương mà tiến độ trở nên ngoài dự đoán chậm vô cùng, hai tiếng cười trầm thấp từ trong loa của Trình Hải Dương truyền ra, Trình Hải Dương lúng túng ngây người...”Rất êm tai.” Tiên Mạch nói như vậy, Trình Hải Dương lại xấu hổ đã không nhúc nhích ở trên mặt đất rồi.

Cậu giờ khắc này thật sự vô cùng chán ghét bản thân trí nhớ kém như vậy, rõ ràng ngay cả cùng người khác mở YY chưa tắt cũng có thể quên! Hơn nữa còn có thể tự làm mình vui nói bản thân thật là lợi hại!!! Trình Hải Dương mày là thằng ngốc sao uy!

Trình Hải Dương bên này cũng im lặng một hồi lâu, không có một chút âm thanh.

Tiên Mạch đang muốn nói thêm chút gì đó, nhưng lại phát hiện Trình Hải Dương out, YY cũng ngắt kết nối.

Dự cảm xấu tăng thêm ở trong lòng. Tiên Mạch không an lòng nhìn chỗ trống trên màn hình computer, thấy avatar của Trình Hải Dương đã biến thành xám đen. Chẳng lẽ lại như lần trước bị cái gì hù sợ rồi? Không giống a.

Y thì ở sát vách, nếu xảy ra chuyện gì y cũng có thể đi cứu cậu. Sát vách... Sát vách.

Tiên Mạch như là bắt được trọng điểm gì, cầm chìa khóa liền ra cửa, lo lắng gõ cửa nhà Trình Hải Dương.

Nói không rõ là muốn gặp cậu nhiều hơn cho nên tìm cái cái cơ sứt sọc này, hay là thật sự lo lắng cho cậu nhiều hơn. Có thể là nhiều như nhau đi... Hoặc là muốn gặp cậu nhiều hơn một chút?

Tiên Mạch nghĩ như vậy, gõ cửa nhà Trình Hải Dương.

Thẳng đến Trình Hải Dương lấy hình tượng bối rối không mặc quần chỉ bọc một cái áo thun lớn ra mở cửa, đẩy đẩy kính mắt trên cánh mũi hơi hơi chậm chạp nhìn Tiên Mạch sợ hãi kêu ra tiếng.

“Tiên Mạch... Không, Mạt Thiển...”

Tiên Mạch trong nháy mắt muốn vịn tường.

Tên nhóc này giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, nhưng là vừa đến buổi tối thì biến thành vô cùng bẩn. Còn có cậu không thể ở nhà cũng mặc quần áo đảng hoàng sao? Tại sao không thích mặc quần còn muốn tung ta tung tăng chạy ra mở cửa, tại sao mở cửa cũng không nhìn mắt mèo một cái!

Này cuối cùng là đần độn, hay là đáng yêu.

Có lẽ đáng yêu nhiều hơn một ít đi.

Ít nhất nhìn Trình Hải Dương hai chân trắng nõn đường nét không tẻ có hơi gầy, Tiên Mạch xác định bản thân đang nghĩ tới một ít chuyện công khẩu (viết tắt của “ ” (eroticism – khiêu ***). “ ” được sử dụng phổ biến trong tiếng Trung ngày nay, có nét tương đồng với H. Nguồn) — mặc dù y sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Bỗng nhiên thì không tiếng tăm gì rồi, anh còn tưởng rằng có chuyện gì...” Tiên Mạch nhìn Trình Hải Dương ngơ ngẩn cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ, thật muốn trêu chọc cậu, “Còn có em kêu anh Tiên Mạch cũng không có quan hệ gì.”

“Uh... Uh.”

“Hải Dương.”

Giọng của Tiên Mạch nghiêm túc gọi tên cậu, Trình Hải Dương có một cảm giác bị kinh đảo, thoáng cái đầu trống rỗng, ngơ ngác ngẩn đầu, sau đó khuôn mặt dễ nhìn của Tiên Mạch đang phóng đại trước mặt cậu, thẳng đến trên môi ấn lên cái gì đó mềm mềm.

Trình Hải Dương không tự giác né về phía sau.

Tay Tiên Mạch cũng không biết lúc nào còn lại ở hông của cậu.

Trình Hải Dương không chỗ có thể trốn.

Môi Tiên Mạch hơi lạnh, rất thoải mái, cậu có thể cảm nhận được động tác của Tiên Mạch càng ngày càng làm cho người ta mất đồ tìm đập. Đầu lưỡi y cạy mở bờ môi căng thẳng khép chặt của Trình Hải Dương, ở trong miệng cậu tàn phá bờ bãi, đùa giỡn đầu lưỡi của Trình Hải Dương, tinh tế quét qua mỗi một chỗ trong khoang miệng ấm áp của cậu, tinh tế dây dưa đầu lưỡi của Trình Hải Dương.

Nụ hôn đầu tiên của mình a! Trên thực tế đầu óc của Trình Hải Dương giờ phút này trống rỗng lại càng thêm trống rỗng, chỉ còn năm chữ —— nụ hôn đầu mất rồi.

Nụ hôn này kéo dài chừng hai phút đồng hồ, đối với Trình Hải Dương mà nói hoàn toàn vượt qua phạm vi tiếp thu của cậu rồi, một cảm giác kỳ lạ tắc nghẽn mãnh liệt ở trong ngực, phía dưới rõ ràng bắt đầu có phản ứng. Anh hai xin anh đừng cương! Mình không có mặc quần rất rõ ràng a!!!

Trình Hải Dương cuối cùng vẫn là đẩy Tiên Mạch ra, mở miệng thở phì phò, đưa lưng về phía y, mặt đỏ có thể nhỏ ra máu rồi.

Tiên Mạch cũng không được tự nhiên ho khan hai tiếng, che dấu bầu không khí gượng gạo.

Bầu không khí trầm mặc một hồi lâu, Tiên Mạch mới hít sâu một hơi, như là làm một quyết định gì ghê gớm. Y lật bả vai Trình Hải Dương lại, bắt buộc Trình Hải Dương đối mặt y, Trình Hải Dương vẫn cúi đầu, chết sống cũng không ngẩng đầu lên.

“Này... cùng anh chung một chỗ đi.”

“Em...”

“Đừng nói lời dư thừa, được hay là không.”

“Em...”

“Anh đếm đến ba, đếm xong không trả lời coi như không. Một, hai...” “Được!!!”

Trình Hải Dương cũng không biết bản thân tại sao thế, chỉ lo sau khi đếm xong Tiên Mạch sẽ đi, trong lời nói ngắn ngủi, cậu cái gì cũng không kịp suy nghĩ, đợi đến lúc mình có thể suy xét phát hiện chữ “Được” kia đã chống lại đại não của cậu chạy thoát ra ngoài.

Tiên Mạch hài lòng cười cười.

Sau đó lại một lần nữa hôn môi cậu thật sâu.

Vừa hôn vừa dẫn theo Trình Hải Dương vào phòng cậu, đóng cửa lại, mặc kệ thứ gì đó vô cùng bản trên mặt đất, đem Trình Hải Dương đặt ở trên giường lớn mềm mại, hôn cậu thật sâu, tay cũng đang dạo quanh thân thể cậu.

A đây là phát triển cái quái gì!

Lúc Tiên Mạch bắt đầu cởi áo Trình Hải Dương, Trình Hải Dương mới hiểu được căn cứ vào tình huống này tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, vội vàng đẩy Tiên Mạch ra: “Làm làm làm... Làm cái gì!”

“Em nói đi!”

“Em... Em cho tới bây giờ chưa từng yêu đương... Có thể chậm chậm một chút hay không...” Trình Hải Dương khóc lóc thảm thiết khuôn mặt ửng đỏ, nhìn Tiên Mạch.

“A?”

“Em là nói... Quá nhanh rồi...”

Tiên Mạch bỗng chốc còn chưa hiểu được. Nói cách khác, Trình Hải Dương là mối tình đầu! Là xử nam!

“Vậy hôm nay sẽ không làm gì khác.” Tiên Mạch vừa nói lần nữa hôn môi Trình Hải Dương mạnh mẽ đặt cậu ở dưới thân. Bàn tay to vuốt ve da tay có phần mịn màng của Trình Hải Dương, sau đó không quy tắc phát họa hình dạng chỗ đó.

Trình Hải Dương bị hôn đến không thở nổi, lại một lần nữa đẩy Tiên Mạch ra: “Quá... Quá nhanh rồi... Em chịu không được!”

Trình Hải Dương chính là thanh niên thuần khiết trên cơ bản ngay cả DIY cũng không có, kích thích của Tiên Mạch quá mạnh mẽ rồi.

Nhưng Tiên Mạch đã thật lâu không nói yêu thương rồi, vẫn luôn cố gắng làm việc, tinh lực DIY gần như cũng không có, bây giờ người mình thích vụng về vô cùng ngốc nghếch còn không mặc quần đứng ở trước mặt mình, cậu muốn y làm sao bình tĩnh.

Nhưng nếu Trình Hải Dương không chấp nhận...

Tiên Mạch không tiếp tục nữa, cũng không nói gì, ôm Trình Hải Dương nằm ở trên giường cậu, không nói chuyện.

“Mất hứng rồi sao.” Trình Hải Dương dè dặt hỏi, nghiêng đầu nhìn về mặt nhắm hai mắt của Tiên Mạch.”Em... Em còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Anh biết.”

“Xin lỗi!” Trình Hải Dương buồn rười rượi.

“Lần sau không mặc quần đứng ở trước mặt anh... Anh mới không quan tâm em chuẩn bị sẵn sàng hay chưa.”

19. Chương 19

Edit: Samleo

Tiên Mạch nghỉ ngơi trong chốc lát đã đi rồi.

Nếu không đi y cũng sợ chính mình khống chế không được. Dù sao mục đích chủ yếu là xem Trình Hải Dương có xảy ra chuyện hay không, mục đích thứ yếu cũng đã đạt thành, cho nên cũng cần phải trở về.

Trình Hải Dương thở ra một hơi thật dài: “vù vù... cuối cùng đi rồi.”

Độ ẩm cùng lời nói của Tiên Mạch lại giống như còn loạn lạc ở trong phòng này, Trình Hải Dương không kìm lòng được bắt đầu ngây ngô cười lên. Cậu yêu rồi! Mặc dù đối tượng là một chàng trai. Cậu được tỏ tình rồi! Mặc dù đối tượng là một chàng trai.

Nhưng... Nam cùng nam ở cùng nhau lại có cái gì đáng lo ngại, thời đại bây giờ, không làm Gay mới là ngoại tộc đi a!

Trình Hải Dương tự an ủi mình, một lần nữa mở computer, Tiên Mạch phát một chuỗi tin nhắn qua.

Em nghỉ hè chuẩn bị đi đâu? Về nhà sao.

Điều này thật là có ích.

Trình Hải Dương suy nghĩ một chút: không về =3= ở chỗ này làm thêm.

Cách vách rất nhanh có hồi âm: anh cũng vậy..

vậy có thể cùng nhau a.

Uh. Em muốn làm gì.

Không biết... Anh sao.

Không sao cả.

Vậy ngày mai đi tìm công việc đi!

Được.

=333=

Được rồi bài hát của Lâm Sâm, em cảm thấy thế nào.

không tệ hey!

có muốn hát hay không.

Chưa có lời (* ? ‘*)

Tự mình viết.

Em không biết hey...

cố gắng lên. Tiên Mạch phát xong cố gắng lên, lại thêm một câu: Anh làm PV cho em, bây giờ liền làm.

Trình Hải Dương thấy những lời này, thật là lòng tràn đầy ngọt ngào, nhìn màn hình cười ngây ngô một hồi lâu. Đúng không tồi, cho dù trong cuộc sống hiện thực không có quan hệ gì, Tiên Mạch cũng là họa sĩ ngụy dụng của cậu.

Tiên Mạch chỉ có thể làm PV cho một mình cậu, cậu hiểu. Hiểu điểm ấy, Trình Hải Dương liên tục nhếch miệng cười, ngừng cũng ngừng không được, dù sao cũng không có mở YY, cho dù cười đến chết cũng không bị được người khác nghe thấy. Trình Hải Dương nghĩ nghĩ cười càng thêm khuếch trương rồi.

Thẳng đến Tiên Mạch lại phát qua một cái tin: tiếng cười rất lớn... phòng ở này cách âm không tốt.

Tiếng cười của Trình Hải Dương lập tức ngừng lại.

ách... Anh còn muốn dọn đi sao.

không dọn nữa... Hay là dọn đến nhà em.

Thật là, người này luôn có thể làm cho chính mình mặt đỏ tim đập, đáng ghét chết đi.

Một đêm này Trình Hải Dương cùng Tiên Mạch câu có câu không cho tới đêm khuya, quan hệ cứ như vậy thêm xác định, thế cho nên lúc Trình Hải Dương nằm trên giường còn đang cười, ở trong ổ chăn cười thật lâu.

Hôm sau.

“Cốc cốc cốc.”

Thời gian rõ ràng còn chưa tới lúc Trình Hải Dương có thể tỉnh lại, nhưng tiếng đập cửa căn bản không cho cậu ngủ, Trình Hải Dương là người có năng lực ngủ như thể bị tiếng gõ cửa đứt quãng đáng ghét làm cho ngủ không an ổn. Chỉ là cho dù đã tỉnh, Trình Hải Dương cũng có thể ép buộc bản thân ngủ không đi mở cửa.

Người ồn ào người ta ngủ sống chết cũng muốn kéo ra ngoài!!!

Trình Hải Dương buồn phiền kéo mền che đầu.

Điện thoại di động nhưng lại đáng ghét vang lên.

Người nào trời đánh lúc này gọi cho mình!!! Không chết tử tế a!!! Trình Hải Dương vừa nghĩ, vừa xem nhẹ tiếng gõ cửa, ở bên gối lục lọi một hồi lâu bấm nhận điện thoại.

“Này...” thanh âm cậu mang theo một phần lười nhác mới vừa tỉnh ngủ, có chút khàn khàn, lại có vẻ đặc biệt sắc tình.

Người đầu kia điện thoại lặng đi một chút, lạnh lùng nói: “Mở cửa.”

Thanh âm này... cái áp suất thấp này... chắc chắn là Tiên Mạch không chạy thoát rồi. Điện thoại đã bị ngắt rồi, Trình Hải Dương về mặt đưa đám chạy đi mở cửa, lại một lần nữa quên chuyện mình ở nhà tuyệt đối sẽ không mặc quần, để trần hai bắp đùi trắng mềm mềm chạy đi mở cửa.

Tiên Mạch đứng ở cửa.

Trình Hải Dương dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ngây ngốc chào hỏi Tiên Mạch: “ (Chào buổi sáng).”

Cái này Tiên Mạch vẫn có thể nghe hiểu, buổi sáng tốt lành đúng không. Nhưng cái này không phải trọng điểm... Cậu ấy là cố ý sao? Cố ý không mặc quần mở cửa... Cố ý chưa tỉnh ngủ dụi hai tròng mắt một bộ hình dáng động vật nhỏ... Cố ý dùng tiếng Nhật để thương.

Tuyệt đối là cố ý.

“Em...” Tiên Mạch chậm rãi mở miệng.

Sau đó một phen đè giữ cái ót của Trình Hải Dương, tiếp theo hôn lên, sâu sắc lại dây dưa, hôn đến Trình Hải Dương như muốn tắt thở.

Trình Hải Dương liều mạng giấy dựa, tiếc rằng sức lực của Tiên Mạch rất lớn, bản thân căn bản tránh không thoát, chỉ có ngoan ngoãn phối hợp nụ hôn của Tiên Mạch, buồn ngủ gì gì đó sớm đã chạy đến chín tầng mây rồi.

Không biết hôn bao lâu, tóm lại Trình Hải Dương cảm thấy là rất lâu.

Tiên Mạch buông môi, tươi cười mang theo chút đùa cợt nhìn cậu: “Tỉnh rồi chưa.”

“Uh uh uh!” Trình Hải Dương gật đầu như giả tử. Cậu cho dù ngu ngốc cũng có thể đoán trúng phát triển tiếp theo, cậu mới không thể tiếp tục cho Tiên Mạch cơ hội ăn đậu hủ của cậu đâu... Mặc dù cậu rất thích bị ăn đậu hủ...

“Vậy nhanh thu dọn một chút, ra ngoài.”

“Bây giờ mấy giờ rồi.”

“Hơn chín giờ.”

“...”

Tiên Mạch ngồi ở trước computer của Trình Hải Dương, Trình Hải Dương bận rộn rửa mặt linh tinh bây giờ đang tức giận đánh răng ở WC.

Làm gì phá người ta a! Sao sáng sớm hơn chín giờ đến đánh thức một sinh viên cuộc sống về đêm phong phú mới vừa nghỉ hè! Mặc dù cuộc sống về đêm của cậu cũng chỉ là lên mạng. Tên này là không cần ngủ sao? Rõ ràng ngày hôm qua cùng nhau chơi đùa tới khuya như vậy! Chẳng lẽ không cần ngủ sao!!! Làm gì vừa đến thì số sàng!!! Thật sự quá phiền.

Trong đầu Trình Hải Dương chớp qua bộ dáng Tiên Mạch kéo cậu vào nhà còn nói: “Thấy em mới vừa rời giường, tha thứ em lần này không mặc quần”, thật sự là trong lòng rất khó chịu rồi.

Cậu Trình Hải Dương cũng là một chàng trai tốt hàng thật giá thật chức năng ưu tú, không chắc lần sau người nào đè người nào đây.

Chẳng qua cũng chỉ là nghĩ nghĩ, cho Tiên Mạch biết phỏng chừng trình tiết của mình cảm chắc sẽ không còn rồi.

Trình Hải Dương đeo kính sát tròng, thay xong quần áo, gỡ gỡ đầu tóc, đi ra WC: “Em xong rồi...” Nhưng lại nhìn thấy Tiên Mạch đang xem computer của mình.

Thấy R-18 BL Galgame cậu thuận tay đặt ở trên desktop.

Xem một vài lời hát cậu viết tối hôm qua... Cũng may là viết tiếng Nhật.

Trời ạ!!!

Trình Hải Dương lập tức đi tới bên cạnh Tiên Mạch, cũng không quan tâm computer nhà mình có kháng nghị hay không, trực tiếp cưỡng chế tắt máy.

Có làm hay không!!! Hôm qua sau khi chơi mới muốn xem một chút BL rốt cuộc là thế nào... ngấm còn chưa ngấm đã bị phát hiện... Thật là... Cái này xem là chuyện gì!!!

“Chúng ta đi thôi.” Trình Hải Dương cố gắng cười vui vẻ với Tiên Mạch.

Ánh mắt Trình Hải Dương cười rộ lên sẽ cong thành hình ánh trăng, thoạt nhìn ngọt ngào, làm người ta yêu thích.

Tiên Mạch mặt đỏ lên, đột nhiên quay đầu đi.

Trình Hải Dương khó hiểu nhìn y.

“Em mang kính có gọng ra ngoài đi.”

“Hả... Tại sao... đeo kính sát tròng rất phiền phức hey... Thật vất vả mới làm xong.”

“Nói nhảm nhiều như vậy... kêu em đổi lại thì đổi đi.”

Trình Hải Dương “Oh” một tiếng, lại goan ngoãn đi trở vào WC, tháo kính sát tròng xuống, cầm mắt kính bên giường đeo vào, trong nháy mắt trở nên rất ngu X nhìn Tiên Mạch.

Tiên Mạch hài lòng gật đầu.

Trình Hải Dương đột nhiên có chút mất mát, thì ra sau khi bản thân chăm chú cách ăn mặc cũng không làm cho người ta yêu thích a. Cậu cúi đầu, không cho Tiên Mạch thấy vẻ mặt mất mát trong nháy mắt của cậu, sau đó lại ngẩng đầu lên ngây ngô cười với Tiên Mạch.

Nhưng ý nghĩ của Tiên Mạch giờ phút này lại là ——

Anh cũng không rộng lượng như vậy, để em với người khác.

20. Chương 20

Edit: Samleo

Trình Hải Dương bị Tiên Mạch lôi kéo đi khắp nơi, nhìn thông báo tuyển nhân viên làm thêm hè ở trước cửa hàng, không phải Tiên Mạch không thích thì là Trình Hải Dương không thích, nếu không chính là người đã đủ rồi.

Mặt trời càng lúc càng lớn, đã tới gần giữa trưa rồi. Nói thật, Trình Hải Dương trong lòng đã là tình trạng vứt bỏ một nửa. Thời gian này tìm công việc làm thêm hè quả thực là hành hạ bản thân!!! Quá nóng rồi chỗ này chết tiệt mà!!! Trình Hải Dương nghĩ tới, lau lau mồ hôi trên thái dương, có điểm mơ mơ màng màng.

Tiên Mạch lại như trước không có chuyện gì đi dưới mặt trời.

Nhưng cũng may, trên trời không có gì cản trở Trình Hải Dương, bọn họ rốt cuộc trước khi Trình Hải Dương bị trúng nắng tìm được một công việc —— Trình Hải Dương lúc ấy liền hai mắt tỏa sáng vọt vào, Tiên Mạch mặc dù ần ần, nhưng cũng có thể từ trong biến hóa biểu tình rất nhỏ nhìn ra cậu thích công việc này cỡ nào. Vào lúc quản lý nhân viên mỉm cười đối với hai người gật đầu nói mong muốn thuê người, cảm giác không khỏe của Trình Hải Dương đã hoàn toàn không còn.

Đó là phòng vật cưng đi lạc của S thị.

Đây phòng đều là mèo con chó con, thậm chí còn có loài vật khác. Vô luận lúc nào cũng có thể dễ thương làm cho Trình Hải Dương chết đi sống lại.

Tiên Mạch nhìn Trình Hải Dương ngồi chồm hổm trên mặt đất, vẻ mặt hưng phấn trên đầu một con mèo con màu trắng, liền hạ quyết tâm muốn tới chỗ này làm công. Trình Hải Dương vẫn không hề phát hiện, còn hơn động vật nhơn, đối với Tiên Mạch mà nói cậu càng thêm có lực hấp dẫn.

“Chúng ta đi hẹn hò thôi.” Ngoại trừ phòng vật cưng đi lạc, Tiên Mạch không hề nói một tiếng.

Đúng là cơm trưa thời gian, mặt trời chiếu chói lọi.

Trình Hải Dương không chút suy nghĩ: “Nhưng bên ngoài thật nắng...” hơi nheo nheo hai con mắt trốn ở sau cặp kính rất dày, lấy tay che ở trên trán, không làm như vậy, cậu căn bản không mở mắt ra được. Làm một người trạch nam, cậu là một người mười phần thấy ánh mặt trời sẽ chết.

Tiên Mạch lại ngang ngược kéo tay cậu: “Vậy thì hẹn hò bên trong.”

Tiên Mạch dẫn theo Trình Hải Dương đầu tiên là đi một quán ăn nhỏ ăn cơm, sau đó lại chạy đến phòng chơi điện tử chơi trong chốc lát Trình Hải Dương hoàn toàn không có năng lực chơi trò chơi điện tử, tiếp theo mang Trình Hải Dương đi xem phim... tiếp tục bận rộn, dĩ nhiên cũng tới tối rồi.

Vừa đến tối, Trình Hải Dương hưng phấn rồi.

Đã không còn ánh nắng, cậu vui sướng đi bên cạnh Tiên Mạch, trong miệng còn không tự giác ngâm nga bài hát dân gian không biết tên.

Hai người đi trên đường người đến người đi qua lại như con thoi.

“Chúng ta đi xem pháo hoa đi. Hôm nay thứ 7.” Trình Hải Dương đột nhiên cười nói với Tiên Mạch. Tiên Mạch nhìn cậu tinh thần có điểm sáng ngời. Mặc dù ánh mắt đó bị giấu ở sau cặp kính, nhưng y vẫn có thể nhớ đến ánh mắt đó khi cười lộ lên thì híp lại giống một đường kẻ, vui vẻ không giống con mắt của cậu bé — khá tốt không cho cậu mang kính sát tròng ra ngoài. Tiên Mạch nghĩ như vậy, gật đầu.

Thứ 7 ở bờ sông S thị sẽ phóng pháo hoa, Tiên Mạch nhìn đồng hồ, bảy giờ rưỡi, vừa lúc, pháo hoa tám giờ bắt đầu.

Bọn họ đi bộ tới bờ sông, tìm một nơi không ai ngồi ở trên bãi cỏ.

Pháo hoa cùng tiếng vang thật lớn được bắn lên bầu trời, nở ra ánh sáng tuyệt đẹp, ở trên bầu trời vẽ ra từng vệt từng vệt, Trình Hải Dương giống như đứa bé nhìn chăm chăm không chớp mắt, thỉnh thoảng cảm thán những từ “(tuyệt vời)”, “Đẹp” linh tinh đơn giản ngay cả Tiên Mạch cũng có thể nghe hiểu.

Pháo hoa trong thời gian ngắn ngừng dừng lại, Trình Hải Dương đột nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên em xem pháo hoa ở S thị đấy, từ lâu đã rất muốn đi, vẫn chưa được.” Phân không rõ lắm những lời này đến tột cùng là nói với Tiên Mạch hay là lầm bầm lầu bầu.

Tiên Mạch nhìn sườn mặt cậu một chút, không lên tiếng.

Đối với y mà nói, Trình Hải Dương là tên nhóc rất sớm trước kia y đã thích, chẳng qua còn cách màn hình, y căn bản không biết tình cảm này tính cái gì, sau đó gặp được tên hàng xóm đáng ghét không cho y ngủ ... Nhưng sau khi phát hiện tên hàng xóm có phần chán ghét này cùng Hải Dương đáng yêu trên internet kia trùng lặp nhau... Cư nhiên có loại mị lực không cách nào kháng cự.

Pháo hoa trên bầu trời vẫn đang không ngừng nổ rộ, tiếng vang thật lớn làm cho mọi người đều tạm thời bị át đi tiếng nói. Bỗng nhiên, Trình Hải Dương ở trong thanh âm ồn ào huyền ảo này, bị Tiên Mạch kéo vào trong lòng, sau đó cảm bị nắm, môi Tiên Mạch mang theo một ít dịu dàng dán lên.

Đối với Trình Hải Dương mà nói, Tiên Mạch là người cậu thầm mến thật lâu rồi, có chút lạnh nhạt, một người vẽ tranh đẹp, đối với mình tốt như vậy, từ sau lúc chòng chéo với hàng xóm mặt đen làm cho cậu có chút sợ hãi kia... ý nghĩ duy nhất của cậu lại là vui mừng, bởi vì Tiên Mạch cậu thích đã lâu, cư nhiên chỉ

cách cậu có một bức tường, kiểu quen biết này làm cho cậu vui vẻ khó có thể nói nên lời, rồi lại càng thêm chân tay luống cuống, không biết làm sao đối mặt.

Tiên Mạch, Mặt Thiển, quen biết tốt như vậy, cậu lại chậm chạp không nhận ra.

Môi Tiên Mạch lành lạnh, mềm mềm, đầu lưỡi nhanh nhẹn ở trong khoang miệng Trình Hải Dương mang theo dịu dàng cướp đoạt, dẫn theo tình sắc, lại mang theo ngây ngô. Tiên Mạch nhất định cũng không thường xuyên hôn người khác. trong đầu Trình Hải Dương nảy ra ý nghĩ này, sau đó thật cẩn thận mang theo một chút trốn tránh bắt đầu đáp lại Tiên Mạch.

Có lẽ đối với cậu mà nói, lúc này mới tính hôn môi.

Có thể quá nhanh rồi hay không... Rõ ràng gặp mặt đến bây giờ mới hai ngày.

Nhưng là thích, xa xa không chỉ lâu như vậy sao.

Cái hôn này kéo dài thời gian rất lâu, sau khi thả miệng ra, hai người cũng ngượng ngùng xoay mặt, tay Tiên Mạch lại vẫn như cũ ôm thắt lưng Trình Hải Dương, không chút nào buông lỏng.

...

Loại im lặng ngọt ngào này vẫn duy trì liên tục đến khi bọn họ trở lại nhà trò.

“Em về nhà rồi.” Trình Hải Dương thật cẩn thận nhìn vẻ mặt Tiên Mạch, không biết nói ra những lời này rốt cuộc có được hay không. Hai người đã đứng ở cửa nhà mình.

Tiên Mạch gạt đầu, lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Trình Hải Dương cũng bắt đầu lấy chìa khóa. Cậu sờ sờ túi quần phía trước, không có, vừa lại sờ sờ túi phía sau, không có, tiếp theo sờ sờ thắt lưng bên hông, không có, lại tiếp theo ngay cả túi quần lót cũng sờ sờ, không có.

Không có... Không có... Không có... Không mang chìa khóa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Về mặt Trình Hải Dương trong nháy mắt rũ xuống, rất giống con chó con bị chủ nhân vứt bỏ, buồn rầu đứng, không biết làm sao. Dư quang lại thấy Tiên Mạch cũng đứng ở trước cửa nhà, cửa đã mở, nhưng lại lần nữa không đi vào.

Đừng a! Xin anh đi vào đi a! Đừng nhìn nữa! rất mất mặt! Mình thà rằng chen chúc chỗ Lâm Sâm a!!! Xin anh đừng nhìn em xin anh!!!

Trình Hải Dương ở trong lòng điên cuồng than thở nhưng lại không chút nào thay đổi sự thực Tiên Mạch đứng ở cửa.

Cuối cùng, cậu bày ra vẻ đáng yêu ngây ngô cười ngốc nhìn về phía Tiên Mạch.

Không có biện pháp, vì không đưa tay đánh người khuôn mặt tươi cười, bây giờ cười là lựa chọn tốt nhất.

Tiên Mạch thì thấy hình dáng con chó con của Trình Hải Dương chỉ còn thiếu cái đuôi vẫy vẫy, nhịn xuống xúc động muốn cười ầm trong lòng, đầy từ bi nói với Trình Hải Dương: “Không mang chìa khóa.”

Trình Hải Dương gạt đầu, trên mặt vẫn là cười ngốc: “Uh!”

Hồn đạm em cho rằng em giả dễ thương là có thể che dấu chỉ số thông minh thấp của mình sao. Tiên Mạch nghĩ thầm, nhưng căn bản lại kháng cự không được bộ dáng này của Trình Hải Dương, y quay đầu đi chỗ khác, giả vờ không sao cả nói: “Đêm nay tới chen chúc nhà anh một đêm đi. Ngày mai tìm chủ nhà.”

“Uh! (* ? *)” (cái biểu tình này tuyệt đối không có khoa trương!)

21. Chương 21

Edit: Samleo

Trình Hải Dương tắm rửa xong từ trong WC đi ra, trên người phủ áo thun của Tiên Mạch, dùng khăn lông lau tóc, lại bắt đầu ngâm nga bài hát.

Tiên Mạch tắm trước, Trình Hải Dương mới đi, lúc này Tiên Mạch đang tập trung tinh thần vào công việc ở trước computer, Trình Hải Dương thấy bộ dáng chăm chú của y, ngoan ngoãn ngâm miệng lại, không hát thầm nữa, mà là đứng ở phía sau y, nhìn Tiên Mạch vẽ tranh.

Quả nhiên thật là lợi hại.

Trình Hải Dương càng xem càng cảm thấy như vậy, quả thực chính là khiến người ta sùng bái a!!!

Cả một ngày hôm nay ở bên ngoài hối hủ ngược xuôi, đồng hồ sinh học của Trình Hải Dương cũng bị buộc thay đổi, mặc dù mới hơn mười giờ, đã buồn ngủ muốn chết, vốn là ngồi ở phía sau Tiên Mạch nhìn y vẽ tranh, cuối cùng ngã trên giường, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Tiên Mạch làm xong một phần, cảm giác có chút mệt mỏi, thời gian cũng đã hơn mười hai giờ, lúc này mới phát hiện, suốt hai tiếng mấy Trình Hải Dương cũng chưa từng lên tiếng, sẽ không là đang tắm trong WC rồi ngắt đi luôn.

Nghĩ như vậy, Tiên Mạch có chút sốt ruột, đứng dậy chuẩn bị đi WC xem một chút, kết quả quay người lại nhìn thấy Trình Hải Dương chỉ mặc áo thun cùng quần lót, toàn bộ bắp đùi hiện ra ở trong không khí thờ ơ đều đều ngủ.

Người này! Mình rõ ràng lo lắng cho cậu ta! Mình là ngu ngốc lo lắng vô ích sao!

Tiên Mạch có chút bất đắc dĩ đi rót ly nước uống, tắt đèn cùng computer, trong phòng trở nên tối đen, chỉ có thanh âm quạt máy đánh vỡ yên lặng.

Tiên Mạch không được tự nhiên nằm trên giường, hơi thở của Trình Hải Dương cách y rất gần. Y kéo tấm chăn mỏng đắp lên bụng Trình Hải Dương để tránh cảm lạnh, trong lúc đó lại vô ý đụng chạm đến làn da non mịn của cậu.

Xúc cảm thật tốt.

Tiên Mạch nghĩ như vậy, tay cũng đã dừng lại ở trên đùi cậu, dời không khỏi. Lửa nóng trong lòng bắt đầu càng ngày càng rừng rực, hạ thân đã bắt đầu ngẩng đầu.

Vì sao tên nhóc này lại dễ dàng gọi lên dục vọng của mình chứ. Tiên Mạch không nghĩ ra. Là bởi vì bản thân quá bề bộn công việc học tập không có thời gian DIY sao. Hay là chính mình quá lâu không tìm bạn trai rồi? Tóm lại mặc kệ nguyên nhân là ở đâu, cũng dẫn tới y bây giờ chỉ là sờ bắp đùi Trình Hải Dương thôi cũng đã khổng chế không được dục vọng quay cuồng của mình.

“Hải Dương?”

Y thử kêu tên cậu, thanh âm trầm thấp vừa lại dễ nghe, Trình Hải Dương lại không có chút động tĩnh nào, ngủ như chết, tiếng hít thở đều đều phun trên bộ ngực Tiên Mạch, giống như đang trực tiếp cào cào trái tim y, khiến y thật ngứa. Trong lòng ngứa ngứa.

Lại không chịu mặc quần —— mặc dù nhà y cũng không có quần cho y mặc.

Nhưng ... Lần trước nói qua, nếu lần sau còn không mặc quần ở trước mặt y, sẽ tiến hành chuyện H đến cuối.

Nghĩ như vậy, Tiên Mạch đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định ngay đêm nay, ăn Trình Hải Dương sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Tiên Mạch nhẹ nhàng hôn chặt môi Trình Hải Dương, Trình Hải Dương không có phản ứng quá lớn, tiếp theo tay không quy củ lột quần lót của Trình Hải Dương xuống. Cái vật nho nhỏ màu phấn hồng, mềm mềm nằm trong quần lót rút ra, đầu lưỡi Tiên Mạch bắt đầu hành động, cạy mở đôi môi Trình Hải Dương, tùy ý cướp đoạt ẩm áp cùng tốt đẹp trong khoang miệng cậu.

Tay không khách khí đùa bỡn Hải Dương nhỏ, thẳng đến Hải Dương nhỏ đứng thẳng lên.

Tay y dịu dàng lại thuần thực di chuyển lên xuống, Trình Hải Dương dường như cảm thấy kích thích, muốn phát ra thanh âm gì, đôi môi lại bị ngăn chặn chặt chẽ, rên rỉ chỉ có thể lẫn lộn ở chỗ cổ họng.

Động tác của Tiên Mạch càng lúc càng nhanh, Trình Hải Dương càng ngày càng giãy dụa không yên, mà lại trốn không thoát môi Tiên Mạch. Tiên Mạch nhìn ra Trình Hải Dương còn chưa tỉnh lại, phồng chùng ở trong mơ cũng đang làm chút chuyện sắc tình như vậy, chỉ là không biết đối tượng trong mơ của Trình Hải Dương có phải là mình không. Nghĩ tới đây, khoe miệng Tiên Mạch gợi ra tươi cười tinh ranh, tốc độ tay nhanh hơn, Trình Hải Dương kêu rên một tiếng, bắn ở trong tay Tiên Mạch.

Chất lỏng màu trắng mang theo mùi tanh, Tiên Mạch cuối cùng buông lỏng môi, kéo khăn giấy bên gối qua lau sạch sẽ, Trình Hải Dương lúc này mới mơ mơ màng màng tỉnh lại: “A...”

“Thoải mái sao.”

Lời nói của Tiên Mạch không e dè gì, to gan khiến Trình Hải Dương mơ mơ màng màng cũng có một chút cảm giác nguy cơ. Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, cậu ngơ ngác “Uh” một tiếng đáp lại. Tiên Mạch rất hài lòng trực tiếp cởi hết quần áo của Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương đến lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo: “Anh anh... Anh làm gì! Anh làm gì với em!”

“Anh giúp em thoải mái a.” Tiên Mạch nói xong cắn chặt nụ hoa trước ngực của Trình Hải Dương, đau đớn và khoái cảm cùng nhau ủa tới, Trình Hải Dương hừ ra tiếng.”Anh nói rồi, nếu không mặc quần ở trước mặt anh, anh mới mặc kệ em đã chuẩn bị tốt hay chưa.” Vừa nói lại càng thêm dùng sức liếm láp nụ hoa nhỏ đã đứng thẳng lên, thanh âm Trình Hải Dương trở nên đứt quãng: “Em... Em... Anh đừng như vậy... Rất... Quá nhanh rồi...”

“Không xem là nhanh.”

Tay Tiên Mạch cũng bắt đầu tiếp tục công việc, vuốt ve Hải Dương nhỏ vừa mới phát tiết nhạy cảm cực kỳ, sau đó dò tìm phía sau.

“Ô... Anh... Uh... Em không có kinh nghiệm... A... Đừng...” Trình Hải Dương lẩm bẩm, động đậy không yên, “... Đàn ông phải thế nào... Làm... Thật sự... Muốn... Tiến vào chỗ đó... Sao...”

Tiên Mạch không trả lời, ngón tay không tiếp tục tập kích phía sau, đùa bỡn Hải Dương nhỏ nhạy cảm.

Trình Hải Dương càng không ngừng kêu Tiên Mạch đừng, nhưng đều là tổn công vô ích. Chuyện Tiên Mạch y quyết định làm, là tuyệt đối sẽ không đổi.

Trình Hải Dương chỉ cảm thấy mỗi phần trên người mình nóng hừng hực, tay Tiên Mạch hừng hực đang làm chuyện mà đàn ông đều rất quen thuộc, mà bộ ngực, đầu lưỡi Tiên Mạch mang theo đùa bỡn cũng đã ướm át trước ngực cậu, khoái cảm giác một đợt tiếp một đợt ủa tới, làm cho cậu không biết làm sao.

Đột nhiên Tiên Mạch như muốn nghịch ngợm, tay càng lúc càng nhanh, y có thể cảm giác được, Hải Dương nhỏ căng cứng càng thêm kịch liệt, rõ ràng tới bên bờ cao trào.

Vừa lúc đó, Tiên Mạch ngừng lại, Trình Hải Dương trong nháy mắt cực kỳ khó chịu, dục vọng nửa vời, rõ ràng thật muốn phát tiết lại không biết làm sao. Cậu theo bản năng vươn tay muốn giúp mình một phen, lại bị Tiên Mạch bắt được tay, Tiên Mạch buông môi, hôn nhẹ vành tai cậu, thanh âm trầm thấp gợi cảm nói: “Anh muốn tiến vào trong thân thể em.”

Chỉ một câu nói như vậy, lại có thể trực tiếp kích thích Trình Hải Dương bắn ra.

Nước mắt cậu trong nháy mắt cũng muốn chảy ra rồi. Khoái cảm cao trào trộn lẫn cùng cảm giác then thừng, Trình Hải Dương căn bản không biết làm sao mới tốt, chỉ có thể nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói, gất gao cắn môi.

Tiên Mạch cười cười, hôn hôn trán Trình Hải Dương.

“Em thật nhạy cảm.”

“...”

Y vận mở đôi chân hơi gầy yếu của Trình Hải Dương, vừa mới bắt đầu Trình Hải Dương còn kháng cự, dưới tác dụng của lời Tiên Mạch, cậu dần dần vứt bỏ chống cự, mặc cho Tiên Mạch muốn làm gì.

Tiên Mạch đùa bốn cửa vào màu hồng nhạt, từ từ đưa ngón tay luồn vào, giúp Trình Hải Dương làm khuếch trương, để cho cậu chút nữa không đến mức bị thương.

“Khó chịu... Anh đừng...”

Trình Hải Dương nhỏ giọng kháng nghị, nhưng dường như không có tác dụng gì, đầu giường Tiên Mạch giống như túi Bách Bảo trong mơ, y từ bên trong lấy ra chất lỏng kỳ quái Trình Hải Dương không biết đổ vào hậu môn của cậu, sau đó dùng ngón tay đem chất lỏng lạnh lẽo dinh dính đẩy mạnh vào, chậm chậm rút ra cắm vào, từ từ tăng thêm nhiều ngón tay.

“Anh muốn tiến vào...”

“Đừng! Đừng! Ô... Đau quá!”

22. Chương 22

Edit: Samleo

Mùi vị eo mỗi, lưng đau, chân rút đối với Trình Hải Dương trạch nam cấp độ cao không hề vận động mà nói là chuyện không biết bao lâu chưa phát sinh rồi. Nhưng bây giờ nó xảy ra rồi.

Trình Hải Dương vừa cảm giác hi vọng có thể ngủ thẳng đến giữa trưa bao nhiêu, đáng tiếc cậu cùng Tiên Mạch đã tìm được công việc, buổi sáng phải đi làm rồi, ngày đầu tiên đi làm cũng không thể đến muộn.

Lúc Trình Hải Dương tỉnh lại không được tự nhiên nhìn nhìn vị trí đã trống không bên cạnh rồi, lại nhìn nhìn Tiên Mạch đang đi tới đi lui trong phòng, không có cảm giác gì khác.

“Vẫn chưa chịu dậy sao?”

“Uh.”

Trình Hải Dương đỏ mặt chuẩn bị rời giường.

Trong tích tắc ngồi dậy kia, Trình Hải Dương tưởng rằng bản thân có phải sắp chết rồi hay không, thất lưng mới có thể yếu ớt thành như vậy, phía sau mới có thể đau đớn thành như vậy. Sắc mặt Trình Hải Dương biến thành màu gan heo, mạnh mẽ cưỡng bức đem chữ “Đau đớn” ngăn ở trong cổ họng.

“Làm sao vậy?”

“... Không có chuyện gì.” Cậu chịu đựng đau đớn, thật sự là không có ý muốn nói cho Tiên Mạch biết người cậu đau, xuống giường, đi WC bước đi có chút khập khiễng. Tiên Mạch thấy cậu vẻ mặt rõ ràng không thoải mái nhưng lại giả vờ không có chuyện gì, không tự giác gợi lên một nụ cười, sau đó thân mật chạy vào WC, cướp lấy khăn lông của Trình Hải Dương địa, rửa mặt cho cậu.

“Không... Đừng... Hừ..Tự em... Đừng...!”

“Đừng mắc cỡ.”

Tiếp theo Tiên Mạch còn không khách khí giúp cậu thay cả quần áo, sau đó mang theo cậu đi đến chỗ chủ nhà dưới lầu lấy chìa khóa dự bị, tiếp theo đi đến nơi làm việc mới.

Vừa đến cửa hàng Trình Hải Dương nháy mắt đã quên mất chuyện mình còn đang mang “Nội thương”, bước nhanh đến chỗ một đám mèo con dễ thương trước mặt, hăng hái thoáng cái làm xé miệng vết thương.

“Đau... Cái này thật đáng yêu!!!”

“Uh.”

Một nhân viên trong cửa hàng nói: “Đó là con của Mimi, mới sinh hơn một tháng.” Vừa nói một mèo lớn đã đi tới kiêu ngạo nhìn Trình Hải Dương, che chở bọn nhỏ của mình.

“Đáng yêu quá!!!”

Tiên Mạch đứng ở phía sau cậu hơi hơi nở nụ cười.

Công việc của cửa hàng vật cứng lưu lạc này rất đơn giản, nhưng rất thử thách người ta, đơn giản chính là quét dọn vệ sinh chăm sóc động vật nhỏ, cho ăn đổi nước mọi thứ đều phải làm. Tiên Mạch lớn lên rất anh tuấn, có chút hương vị lạnh lùng, quản lý thường xuyên để Tiên Mạch đi tiếp đón khách hàng muốn nhận nuôi động vật nhỏ, Tiên Mạch luôn mặt đen, chỉ có Trình Hải Dương có thể thuyết phục y ngoan ngoãn đi tiếp đón.

Ban đêm Trình Hải Dương trên cơ bản không muốn qua nhà Tiên Mạch ngủ, nguyên nhân rất lớn là vết thương cũ chưa lành, cũng có nguyên nhân là công việc của Tiên Mạch cần nơi yên tĩnh, Trình Hải Dương cũng hy vọng mỗi ngày có thể có chút thời gian ở nhà xem xem phim hoạt hình.

Như vậy kỳ thật cũng rất tốt.

Trình Hải Dương dốc hết tâm huyết hơn mười ngày cuối cùng viết xong lời bài hát, mỗi ngày nghe bản ghi âm khúc piano mà Lâm Sâm gửi tới, nghe đến sắp muốn ói ra rồi. Nhưng từ sau lần trước bị người ta mạt danh kỳ diệu mắng sẽ không thể có nguyên tác, Trình Hải Dương đã dốc lòng có cơ hội nhất định phải ra một nguyên tác, đúng lúc gặp được bài hát của Lâm Sâm cuối cùng viết ra được một bài hát, không hát cho hẳn thật sự là rất có lỗi với việc trước kia hẳn mỗi ngày giao thức ăn cho mình rồi.

Trình Hải Dương lấy mic thu âm một lần cùng theo bài hát Lâm Sâm tùy tiện hát lời, không có biên tập, cũng hoàn toàn không giống như là nhạc đệm, bài hát rất nhẹ, rất đẹp, không phải phong cách trước sau như một của Trình Hải Dương, mang theo một chút đau khổ, mà lại không có cảm giác làm ra vẻ.

Ghi âm xong trái tim nhỏ của Trình Hải Dương không kìm nổi kích động lập tức gửi tin cho Tiên Mạch:

Cuối cùng viết xong lời rồi... Tiên Mạch đại đại kiểm tra nhận (* ? *)

Thuận tay cũng gửi qua lời hát cùng đại ý bài hát. Nhờ có Trình Hải Dương mỗi ngày chăm chỉ học tập, mặc dù là lời tiếng Nhật, sai sót linh tinh khẳng định không có, điểm ấy Trình Hải Dương rất tự tin.

đừng kêu đại đại.

kêu ông xã.

Tiên Mạch hồi âm lại hai câu ngay, mặt Trình Hải Dương trong nháy mắt đã ửng đỏ, xấu hổ thu nhỏ khung nói chuyện phiếm, suy nghĩ một chút lại nhấn mở nhìn hai chữ “Ông xã” có vẻ lóe sáng, mặt đỏ càng thêm lợi hại hơn.

Suy nghĩ hồi lâu không biết trả lời cái gì mới tốt, đánh qua một hàng dấu chấm lửng.

...

muốn anh làm PV cho em không.

muốn =3=

muốn thì kêu ông xã.

...

không muốn thì thôi.

Biết rõ ràng đây không tính là uy hiếp đe dọa, Trình Hải Dương do do dự dự trên mặt nóng cũng sắp có thể luộc chín trứng gà rồi nên ngón tay cứng ngắc đánh xuống hai chữ ông xã.

... Ông xã. ! Kỳ thật mày trong lòng đã muốn gọi đi!! cần như cô vợ nhỏ như vậy không. Cậu vừa phỉ nhổ bản thân vừa tim đập rộn lên chờ Tiên Mạch đáp lời.

bà xã ngày. Trong vòng hai ngày làm xong cho em, em xem tìm ai biên soạn cho em đi.

Lâm Sâm a...Cậu ta ở phương diện âm nhạc đúng là vạm vỡ a! Trừ ca hát...

Được.

Anh đang bận rộn sao =3=

làm PV mới cho em.

Trong tay không còn chuyện gì khác sao... Không cần phải gấp.

Nói xong câu đó, Trình Hải Dương đợi hồi lâu, Tiên Mạch cũng không trả lời.

Mãi đến Trình Hải Dương nghe thấy tiếng đập cửa. Trong lòng hiện lên một ý nghĩ kỳ lạ—— sẽ không là Tiên Mạch đi. Không phải không phải, ngay ở sát vách mà, qua cũng sẽ nói trên QQ một tiếng đi.

Trình Hải Dương đang nghĩ tới đây, mở cửa, Tiên Mạch mang theo quỹ dị nhìn qua xem như biểu cảm tươi cười đứng ở cửa nhà bọn họ, mặc áo thun rộng thùng thình cùng quần short đi biển, tóc hơi ẩm ướt, vừa nhìn chính là mới vừa tắm xong không lâu.

Trình Hải Dương mới nhớ tới, bản thân không có mặc quần.

Lại không có mặc quần!!! Mùa hè nóng làm cho cậu một người con trai độc thân mấy chục năm chưa từng nắm tay con gái ở trong căn hộ nhỏ chỉ có quạt máy kéo kệt kệt kệt mặc quần làm gì!!! Còn có thể mặc áo thun đã không tệ rồi!!! Không trực tiếp mặc quần lót lại đây mở cửa đã không làm thất vọng đảng cùng nhân dân rồi!!!

Nhưng Tiên Mạch mới không nghĩ như vậy.

“Em lại không mặc quần.”

“Trong nhà nóng... Ha hả...” Trình Hải Dương cười khúc khích cố gắng làm cho Tiên Mạch quên lời từng nói qua, vết thương cũ chưa lành, cậu cũng không muốn thêm tổn thương mới.

“Oh...”

Tiên Mạch vào phòng, Trình Hải Dương đóng cửa lại, tiếp tục cười ngây ngô: “Trong tay không có việc gì sao? Không phải nói làm PV sao?”

“Chính em nói không cần phải gấp gấp mà.”

Trình Hải Dương trong lòng nước mắt đã rơi thành sông, hận không thể tự phát cho mình một bạt tai. Mục đích Tiên Mạch tới Trình Hải Dương cho dù trời sinh ngu ngốc cũng hiểu biết sơ sơ rồi, nhưng cậu thật tình không muốn a.

Cũng không phải nói cảm thấy không thích cùng Tiên Mạch làm chuyện này, cũng không phải không thích Tiên Mạch, chính là cho rằng quá nhanh rồi, hơn nữa tốc độ hồi phục thân thể hơi chậm... Thật sự là bình thường vận động quá ít rồi sao, đã hơn mười ngày eo mỗi lưng đau còn đang tiếp tục, mặc dù ngoại thương sớm đã lành rồi, nhưng dưới tình trạng này cậu thật không dám làm gì đó cùng Tiên Mạch... Tiên Mạch... Gì đó rất kéo dài.

Trình Hải Dương cười khúc khích trong đầu vẫn sông cuộn biển gầm đang suy nghĩ tiếp theo làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ... Nếu muốn gì đó làm thế nào... Trong nhà không có bảo hộ làm sao bây giờ... thực sự lần sau phải mua một hộp dự trữ sao... Không đúng a!!!

Tiên Mạch không khách khí ngồi ở trước computer, không một chút nào để ý cảm lý của Trình Hải Dương uống ngụm nước, sau đó cười híp mắt nhìn Trình Hải Dương —— đó là một kiểu cười tít mắt quỷ dị, Trình Hải Dương bị nhìn lông tóc dựng đứng.

“Lần trước không phải thấy em tải xuống một trò chơi sao, cùng nhau chơi đi.”

“... A trò chơi gì?”

“Chính là cái này a, Togainu no Chi.” Tiên Mạch vẽ mặt như cũ duy trì kiểu quỷ dị, Trình Hải Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn y nhấp mở trò chơi R-18**BL trong truyền thuyết trên desktop mà bản thân còn chưa kịp chơi.

* Togainu no Chi – Manga

23. Chương 23

Edit: Samleo

“Công này rất đẹp trai!” Trình Hải Dương không kìm lòng nổi lần thứ N khen ngợi nói.

Tiên Mạch nhú nhú mày, cuối cùng không chịu nổi lên tiếng sửa đúng: “Đây là thụ, tổng thụ.”

“Không thể nào! Người mặc giống như một công nhân cố gắng thoát nước mới là thụ!”

“...”

Tiên Mạch cũng không nói nhiều, tiếp tục kiên nhẫn cùng Trình Hải Dương chơi. Cũng may việc lựa chọn dọc theo đường đi của hai người cũng không có ý kiến khác nhau, phần lớn thời gian đều là vô cùng ăn ý, trò chơi này vốn sẽ tốn rất nhiều thời gian, dần dần hai người bắt đầu không sao nhẫn nại xem nội dung tình tiết, tốc độ bắt đầu càng lúc càng nhanh.

Hai người cũng không dám chọc ý nghĩ của đối phương, hoặc là nói hai người cùng một ý nghĩ... chơi nhanh đến cảnh H một chút.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, trên cơ bản rất nhiều lời thoại hai người cũng không có thấy rõ ràng, chỉ là nhìn chăm chăm hình ảnh CG, sợ bỏ qua bất cứ một điểm thay đổi gì.

Thẳng đến khi nhìn thấy Akira công quân theo lời Trình Hải Dương bị Keisuke công nhân cố gắng thoát nước Trình Hải Dương nói đề nghị xuống đất, sau đó dùng vật thể không rõ cắm vào thân thể, Trình Hải Dương mới nửa che hai mắt mặt đỏ tìm đập nhìn Tiên Mạch.

Tiên Mạch hơi hơi có chút đắc ý, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Công đẹp trai của em bị công rồi.”

“...”

Nội dung đoạn này hai người như trước hết sức ăn ý đều kiên nhẫn xem tiếp, nghe loa của computer bên cạnh phát ra tiếng rên rỉ chất lượng cao, cùng lời thoại hơi hơi biến thái. Trình Hải Dương nuốt ực một ngụm nước bọt.

Thật sự là không muốn thừa nhận bản thân có thể chơi trò chơi BL chơi đến nảy sinh cảm giác. Trình Hải Dương động động không yên, ở trong mắt Tiên Mạch càng giống như đang khao khát cạo xát y—— vẫn là hình dáng con thú nhỏ.

Tiên Mạch cực kỳ chịu không được bộ dáng con vật nhỏ.

Nội dung vẫn đang phát triển, tay Tiên Mạch ôm chặt Trình Hải Dương bắt đầu không thành thật luồn vào trong quần áo Trình Hải Dương, làn da nhẵn bóng mịn màng đang được ngón tay hơi hơi thô ráp vuốt ve, bắt đầu run rẩy.

“Ách...” trong cổ họng Trình Hải Dương phát ra thanh âm trầm thấp không xác định, Tiên Mạch có thể không để ý nhiều như vậy, nội dung tự động tiến hành, như một bộ hình ảnh tĩnh của phim hoạt hình H, thanh âm trong loa càng ngày càng mất hồn, càng lúc càng mạnh dạn, Trình Hải Dương bị Tiên Mạch thuận thế liên đẩy ở trên sàn nhà lộn xộn, mặc dù Trình Hải Dương nhìn không thấy hình ảnh cũng xem không được chữ... Nhưng đối với thính lực luôn luôn đủ điểm của cậu mà nói, căn bản là đang xem phim đồi trụy không sai, đủ loại lời thoại vừa mang hơi thở sắc tình lại vừa biến thái, làm cho Trình Hải Dương mặt đỏ như nổi lửa đốt, áo thun cũng bị Tiên Mạch cởi ném sang một bên, màu hồng mê người nổi lên trên vùng ngực trắng nõn đã bị Tiên Mạch ngậm vào trong miệng, tỉ mỉ liếm hôn, Trình Hải Dương cắn môi, không biết có nên phóng ra kháng cự hay không.

Như thế do dự... cứ do dự tới khi mở hai chân ra, Tiên Mạch nhả hết sức căng thẳng đặt tại lối vào.

“Đừng... Đừng...”

Tiếng phản kháng của Trình Hải Dương nghe qua hoàn toàn không có ý tứ phản kháng, nhưng Tiên Mạch vẫn đứng ở lối vào không di chuyển.

“Em thật sự không muốn?” Tiên Mạch đột nhiên hỏi.

“Ai...” Cậu do dự không biết nói gì cho phải.

Nếu nói không muốn, có phải sẽ đả kích đến Tiên Mạch không... Huống hồ bản thân cũng không phải thật sự không muốn, chỉ là, chỉ là làm tình vân vân đối với Trình Hải Dương mà nói vẫn hoàn toàn không thể quen hả!

“Không muốn nói anh không miễn cưỡng.” Từ đây ngữ điệu trở nên bình tĩnh, và trong động tác dừng của Tiên Mạch dường như có thể thấy được Tiên Mạch tức giận.

Tiên Mạch tức giận rồi.

Trình Hải Dương và Tiên Mạch ở cùng nhau thời gian còn chưa lâu, cho tới bây giờ chưa từng thấy Tiên Mạch tức giận, nhưng trước kia từng thấy qua... trước khi cậu biết y là Tiên Mạch, người này vẫn thường xuyên đen mặt đến gõ cửa nhà cậu sau đó nóng nảy cực kỳ gào thét cậu.

Rất khủng bố!!!

Trình Hải Dương lập tức cười làm lạnh: “Không phải... Em... Không có ý đó...”

“Nói em muốn.”

“Uh???”

“Nói em muốn!!!”

“Em...” Dường như chỉ hai chữ ngắn ngủn, có vẻ rất đơn giản, nhưng đối với Trình Hải Dương mà nói quả thực là khó hơn lên trời!!! cậu sao có thể nói lời này ra khỏi miệng! Giống như nữ diễn viên AV mở hai chân nói em muốn sao?! Fu k! Thế còn là đàn ông hay không!!!

Nhưng Tiên Mạch tức giận... Nghĩ nghĩ lại thật đáng sợ.

Nhưng nói lời này... Quá xấu hổ rồi.

Tiên Mạch tức giận...

Nói lời này...

Trình Hải Dương rơi vào trạng thái rối rắm trước nay chưa có. Tế bào não đáng thương của cậu trên cơ bản đều dùng vào chuyện học hành thôi, lúc này tế bào nào có thể tham dự suy xét ít đến đáng thương, bởi vậy hoàn toàn ở vào trạng thái căng thẳng... Hơn nữa cũng quên mất tình cảnh của bản thân, ánh mắt bắt đầu không tự giác chuyển động theo suy nghĩ.

Tiên Mạch chờ có phần không kiên nhẫn, lại một lần nữa hung hăng “Cấn” vào nụ hoa ở trước ngực của Trình Hải Dương.

“Ô... Dừng dừng sức như vậy!”

“Rốt cuộc có muốn hay không.”

“...”

“Mới vừa rồi còn liên tục nói Akira thật đẹp trai, em cảm thấy anh không đủ đẹp trai sao?” Tiên Mạch bởi vì ngậm lấy đỉnh điểm đáng yêu, nói chuyện có chút mập mờ không rõ, nhưng lại có thể hoàn toàn khiến Trình Hải Dương nghe rõ toàn bộ.

Thanh âm H trong trò chơi đã hết, đoán chừng là đã đến nội dung tiếp theo rồi, nhưng trò chơi trong phòng này còn đang tiếp tục, hơn nữa đang vướng ở chỗ quan trọng.

“Em không phải...” Trình Hải Dương chậm chạp lúc này mới phát giác, thì ra Tiên Mạch đang ghen bởi vì mình khen chàng trai khác đẹp trai. Sao cảm giác, có chút ngọt ngào.

Trình Hải Dương là người nghĩ gì sẽ biểu hiện ra vẻ mặt, bởi vậy dưới tình huống này, cậu lại có thể không biết tốt xấu lộ ra nụ cười.

Tiên Mạch lập tức cầm giữ không được, đầu mút liền xâm nhập cửa vào nhỏ hẹp.

“Hả!!! Đau quá... Ô...” Mới vừa kêu đau xong, cái miệng nhỏ nhắn của Trình Hải Dương đã bị Tiên Mạch lấp kín, sau đó trực tiếp cảm thấy Tiên Mạch nhỏ không chút khách khí dùng sức tiến vào, thẳng đến chỗ sâu nhất.

Bởi vì môi bị lấp kín, Trình Hải Dương chỉ có thể phát ra thanh âm mơ hồ không rõ thừa nhận va chạm ôn nhu lại ngang tàng bạo ngược của Tiên Mạch.

Tiên Mạch buông miệng: “Ai kêu em cười... Anh sẽ làm cho em cười không nổi...”

“ - (Yamete – đừng mà)...” Trình Hải Dương yếu ớt nói xong, thở gấp, phối hợp với lời thoại thường xuất hiện nhất trong AV này... đây không phải dụ dỗ là gì?

Trình Hải Dương bởi vì học tiếng Nhật, đối với từ này cũng không hề có chút ý nghĩ khác, chỉ là một trong những từ thường dùng, cậu dùng cũng rất thường xuyên. Nhưng dưới tình huống này... vào trong tai đàn ông, lời này chính là muốn từ chối còn ngênh đón muốn bắt phải thả a.

Tiên Mạch bắt đầu dùng sức giằng vò Trình Hải Dương, ngón tay mạnh mẽ giữa chặt eo Trình Hải Dương, đẩy mạnh bản thân.

Trên khuôn mặt Trình Hải Dương tràn đầy ửng đỏ, bị Tiên Mạch nhanh chóng mãnh liệt làm cho hoàn toàn nói không ra lời, chỉ có thể thở hổn hển, hết sức không chế tiếng rên rỉ đang muốn lao ra khỏi cổ họng mình.

“Anh rất thích em...” Tình dục đến ở chỗ sâu, Tiên Mạch đột nhiên ôm chặt Trình Hải Dương, mạnh mẽ va vào, trong nháy mắt cao trào ở bên tai Trình Hải Dương hơi hột nói, thanh âm trầm thấp mà lại mê người, làm cho Trình Hải Dương không biết phải làm sao, cảm giác ở hạ thân càng thêm rõ ràng, chất lỏng sền sệt rót vào thân thể của mình, còn có động tác đang không ngừng của Tiên Mạch nhỏ.

“Em... em cũng...” “Lại thêm một lần đi.”

“ !” (mou iya da – mệt mỏi quá rồi)

“Dù sao anh nghe không hiểu, coi như em cho phép rồi.”

24. Chương 24

Edit: Samleo

Cuộc sống làm thêm hè bắt đầu làm cho giờ giấc ngủ của Trình Hải Dương sớm hơn... thật ra cũng không tính là một chuyện tốt.

Bởi vì dần dần Tiên Mạch mỗi ngày thu xếp xong công việc thì sẽ gõ cửa nhà Trình Hải Dương, sau đó không nói hai lời ấn Trình Hải Dương lăn trên giường kéo kẹt kéo kẹt làm vận động. Bởi vậy Trình Hải Dương như trước mỗi ngày đều sưng mắt về mặt chưa tỉnh ngủ bị Tiên Mạch xách dậy ném tới WC rửa mặt tiếp theo lại cùng đi làm.

Cũng may thời gian làm việc đến sáu giờ chiều đã chấm dứt, Trình Hải Dương chuẩn bị ba bốn buổi tối thu âm tới lui mấy chục lần mới thu âm xong bài hát nguyên sang đó.

Hơn nữa tốc độ làm PV của Tiên Mạch vẫn như cũ nhanh đến dọa người, bởi vì là nguyên sang đầu tiên của Trình Hải Dương, toàn bộ sắc thái tình cảm của PV đều là màu xanh nước biển, đẹp đến nỗi làm cho người ta nghẹt thở, mang theo một phần tốt đẹp, mang theo một ít đau buồn, cảm hợp khúc nhạc của Lâm Sâm cùng giọng trầm hơi khàn khàn của Trình Hải Dương, lời ca không đau thương, nhưng lại làm cho người nghe đau lòng.

Lo lắng không yên. Trình Hải Dương thật lâu không có cảm giác tim đập rộn ràng rồi, ngón tay ở trên bàn phím có vẻ hơi không linh hoạt, hơn nửa ngày mới gõ xong lời giới thiệu, tiếp theo ngón trở tay phải do dự hồi lâu ấn xuống phím xác nhận.

Tiếp theo Trình Hải Dương đính kèm bài hát mới phát lên Weibo, sau đó lại một mặt không yên Q Tiên Mạch: em phát online rồi... QAQ

?

em nói bài hát mới QAA thật lo lắng
thật là êm tai.

Trình Hải Dương lại nhìn Weibo một cái, thoáng cái bình luận liền ục ục kéo tới, trích dẫn đủ loại, có lẽ là bởi vì mới hơn 8 giờ tối, rất nhiều người cũng đang online.

Cậu vẫn không tự tin, chính mình click mở lại cẩn thận xem nghe PV thêm một lần.

Uh, hẳn là cũng không tệ lắm.

Trình Hải Dương kiên nhẫn xem trả lời cuộn cuộn không ngừng trên diễn đàn, vừa lại chú ý bình luận cùng trích dẫn của Weibo bên này, sợ sẽ có bình luận gì không tốt.

Hơn hai giờ, Trình Hải Dương đều trông chừng hai trang này, mỗi lần qua lại refresh.

... có lẽ bởi vì chuyện bị mắng lần trước, cậu cảm thấy bản thân mới có thể không tự tin như thế. Trình Hải Dương là một người rất tinh tế, không phải chỉ hướng về cuộc sống, mà còn hướng về nội tâm. Cậu rất dễ dàng bởi vì một câu nói mà dao động, bởi vì một nhận xét mà phủ nhận bản thân. Từ khi cậu ở trên mạng phiên dịch bài hát đến giờ, rất ít có người chê cậu tệ, không, trên cơ bản không có, mà bài post lần trước, mặc dù chưa tạo thành thương tổn thực chất gì cho cậu, nhưng quả thật đã lung lay sự tự tin của Trình Hải Dương đối với bản thân.

Uh! Không tệ! Không có bình luận gì kém! Trình Hải Dương lại khôi phục trạng thái bình thường ngồi ở trước computer vẽ mặt khúc khích cười, rốt cục kìm nén không được vui mừng của mình, tiếp theo phát lên Weibo:

chúc mừng phát hành bài hát mới, 12 giờ đêm nay kênh YY xxxxxx ~ mọi người hiểu chứ =3=

Mới vừa phát ra chưa đầy một giây, tiếp theo liền có người trích dẫn + bình luận.

Trình Hải Dương sợ hết hồn! tên Weibo cư nhiên là Tiên Mạch.

Không phải đâu!!! Tiên Mạch không phải không dùng Weibo sao!!! Tại sao!!! Tại sao!!!

Vừa nghĩ như vậy Trình Hải Dương đột nhiên cảm thấy mình ở cùng một chỗ với Tiên Mạch thật sự rất không khoa học, đến bây giờ cậu chỉ mới biết Tiên Mạch là hàng xóm của cậu, có thể vẽ tranh, là học trưởng, học thiết kế nội thất, số QQ, số điện thoại di động mà thôi.

Sinh nhật gia đình sở thích linh tinh tất cả đều không biết.

Này có tính là ở cùng nhau sao?! Có phải mình quá không để ý rồi hay không.

Nhưng... dù sao cũng cảm thấy chỗ nào không đúng.

đêm nay anh đến.

Trình Hải Dương nhấn vào Weibo của Tiên Mạch. Fans 0, Follow 1, click mở Follow duy nhất bắt ngờ chính là của mình.

Weibo cũng chỉ có một cái này, vừa nhìn chính là thư mời vừa rồi, Trình Hải Dương refresh một cái, chỉ thấy lượng fan tăng nhanh một cách kỳ diệu không ngừng, hơn nữa lượng trích dẫn của địa chỉ Weibo duy nhất cũng như thế tăng lên khó hiểu.

Góc phải phía trên nhắc nhở của @ cùng bình luận cũng trở nên không khoa học.

sopha là Tiên Mạch đại đại!!!!

nhất định là tình yêu =3=

xin Tiên Mạch cùng Hải Dương đại đại hợp thể

PV mới thật cừ!!!

thì ra Tiên Mạch đại đại dùng Weibo!!! Hưng phấn chết rồi!!!

Trình Hải Dương cắn môi dưới đột nhiên có chút khó chịu. Tiên Mạch vừa xuất hiện gần như tất cả mọi người đều triển khai đề tài quay quanh Tiên Mạch đi... Chẳng lẽ Tiên Mạch người vẽ tranh cho cậu còn đặc hàng hơn so với bản thân ca sĩ như cậu sao (cậu cuối cùng đang ghen tị cái gì...)! Đây không khoa học!!!

Tiếp theo Trình Hải Dương buồn chán đi dạo diễn đàn, chuyện tự tin này đã bị ngốc trời sinh vứt ra sau đầu cũng không chờ đợi mấy câu trả lời nữa.

Tình cảm xin giúp đỡ!!! Tiêu đề dài

~~!

Một post như thế được đẩy lên trang đầu, Trình Hải Dương tin chắc mình refresh mấy lần đều luôn thấy bài post này ở trang đầu. Di, vấn đề tình cảm gì mà hồng như vậy? Bàn tay theo tiếng gọi hiếu kỳ lập tức click mở bài post.

Nội dung bài post là như thế này:

tôi cùng bạn trai mình là yêu đương qua mạng, nhưng gặp mặt mới hai ngày đã ở cùng một chỗ rồi, mới vừa ở chung anh ấy liền cùng tôi lên giường, mỗi ngày đều muốn, tôi không muốn anh ấy cũng vẫn muốn, đây là tại sao? Anh ấy thật sự thích tôi sao? PS: tôi là lần đầu tiên!

Trình Hải Dương cảm thấy hình như là lạ chỗ nào.

Đây không phải có phần giống thái độ của Tiên Mạch đối với mình hay sao.

1L: chúc mừng bạn đã bị lừa giỡn rồi

2L: bạn giường không cần giải thích.

3L: chủ topic nha! bạn trai bạn chính là lừa bỡn bạn! Bây giờ yêu qua mạng nào có thật tình a!

4L: đáng tiếc thiên hướng của tôi lại là nữ

Chủ topic: anh ấy tốt với tôi lắm, tôi thật sợ anh ấy chơi đùa tôi a... lâu trên nói khiến tôi trong lòng rất sợ hãi.

6L: LZ sớm chia tay đi... Để tránh vừa bị lừa gạt cảm tình vừa bị lừa gạt thân thể.

7L: chủ topic bị chơi xỏ rồi, đánh giá xong.

8L: đàn ông thật tình sẽ không đối với người yêu của mình như vậy! Nếu thật lòng thích nhất định sẽ đợi đến khi nền tảng tình cảm ổn định mới đụng chạm cô ấy!!!

9L: () chủ topic sớm hết hy vọng một chút đi.

10L: các người đừng hù dọa chủ topic, nói không chừng bạn trai của chủ topic chỉ là chức năng giới tính mạnh mẽ đi.

Thật là rất mạnh!!! Trình Hải Dương không tự giác đã thay vào nhân vật chủ topic, càng xem tâm lý càng hốt hoảng, đại não bắt đầu mất linh hoạt, phơi bày một mảnh tương hồ.

Cậu dường như đột nhiên hiểu tại sao bản thân luôn cảm thấy là lạ khi ở cùng Tiên Mạch rồi.

Quá nhanh rồi! Đúng! Chính là quá nhanh rồi! Tại sao mới vừa gặp mặt thì ở cùng nhau rồi? Tại sao ở cùng thì thiếu chút nữa muốn lên giường? Tại sao cậu chỉ cần tỏ ra một chút không muốn, Tiên Mạch sẽ mất hứng?

Sau khi đại não phơi bày tương hồ N lâu, đại não Trình Hải Dương rốt cục bắt đầu khôi phục công năng, nhưng cũng chỉ cho ra một kết luận gần như kém trí.

Cậu Trình Hải Dương, hình như làm bạn giường của bạn trên mạng.

Mang theo tâm tình đau thương, Trình Hải Dương yên lặng xóa thông báo ca hội trên Weibo, bổ sung thêm một câu: xin lỗi, đêm nay có việc không ca hội rồi.

Giọng điệu lạnh nhạt bình tĩnh gần như không giống Trình Hải Dương.

Cậu biết kế tiếp thì trả lời sẽ ùn ùn kéo đến hỏi cậu làm sao vậy, ..., cậu dứt khoát tắt Weibo, còn chưa kịp đóng QQ, tin nhắn của Tiên Mạch đã nhảy tới rồi:

buổi tối có chuyện gì?

Trình Hải Dương có chút hoảng hốt, không biết trả lời như thế nào, sau đó tắt QQ, đối với màn hình computer có hơi chút thờ người. màn hình vừa đổi thành phiên bản điện tử của bức tranh Tiên Mạch tặng cho Trình Hải Dương.

... Muốn hỏi y sao? Hỏi kiểu gì bây giờ? Xin hỏi anh có phải xem em như bạn giường không sao?

Như vậy quả thực giống một thằng ngốc.

Trình Hải Dương ngơ ngác nhìn màn hình, còn chưa ngốc ngốc bao lâu, tiếng đập cửa giống như đòi mạng vang lên.

“Hải Dương?”

25. Chương 25

Edit: Samleo

Trình Hải Dương do dự thật lâu vẫn chịu không được thể công của Tiên Mạch liên tục “Bang bang bang” thành thành thật thật chạy tới mở cửa.

“Em làm gì vậy!” Tiên Mạch bực mình hỏi, lông mi hơi nướn, hết mức bày tỏ bản thân mất hứng.”Làm gì lâu vậy mới mở cửa!”

“Không có gì.”

Trình Hải Dương đeo gọng kính cúi đầu, hai mắt có hơi ảm ứt, cũng không phải cảm giác đặc biệt muốn khóc, mà là có phần khó chịu.

Suy cho cùng dù là ai biết mình hóa ra bị người khác đùa giỡn cũng không thể vui vẻ.

Nhưng Trình Hải Dương vẫn không biết phải mở miệng hỏi Tiên Mạch vấn đề kia như thế nào, chỉ có thể cúi đầu không nói lời nào.

Tiên Mạch dường như cũng đã nhìn ra Trình Hải Dương không bình thường, không tiếp tục hung dữ, cởi dép lê vào cửa, sau đó rất thuận tay đóng cửa phòng, vừa lúc ôm chặt Trình Hải Dương: “Nghĩ cái gì không vui thế.”

“Thật không có gì!” Trình Hải Dương ngẩng đầu cố gắng cười cười như bình thường.

“Vậy sao đột nhiên lại không mở ca hội nữa? Nhớ anh rồi sao?”

“Được rồi, sao anh bỗng nhiên dùng Weibo thế?”

“Muốn xem Weibo của em một chút.”

“Oh.”

“Nhớ anh sao?”

Cho dù Tiên Mạch không nói hết lời Trình Hải Dương cũng biết Tiên Mạch ám chỉ cái gì, sau khi biết rồi thì càng thêm khó chịu, Trình Hải Dương không trả lời, ngăn đề tài: “Hơi nóng, đừng ôm nữa.”

“Như vậy làm chuyện gì thoải mái đi.” Vừa nói Tiên Mạch một phen ôm ngang Trình Hải Dương ném ở trên giường lùn, không khách khí cởi áo thun của Trình Hải Dương, dĩ nhiên Trình Hải Dương vốn không mặc quần, quần tứ giác vẽ hình SpongeBob không có áo thun che lấp tức bại lộ ở trước mặt Tiên Mạch.

Tên nhóc này bán manh bán cũng rất triệt để a!!!

Tiên Mạch muốn áp lên thân thể Trình Hải Dương.

“Bạn giường “, “Bạn bị vui đùa rồi “, “Sớm dứt khoát một chút” ... một chuỗi từ ngữ như ong vỡ tổ chạy vào trong đầu làm cho Trình Hải Dương cảm thấy cực kém, đuổi cũng đuổi không đi, Trình Hải Dương đẩy đẩy Tiên Mạch, Tiên Mạch chỉ xem như là nháo nháo bình thường không được tự nhiên muốn từ chối lại hoan nghênh, tiếp tục làm chuyện mình muốn.

Trình Hải Dương có chút chịu không được, căn môi không nói chuyện, không ngừng đẩy Tiên Mạch, đầu cũng cố ý xoay tránh, nếu không Tiên Mạch đã hôn được miệng cậu.

Tiên Mạch có chút không nhịn được.

Trình Hải Dương đã nhìn ra. Mỗi lần chỉ cần bản thân hơi có chút không bằng lòng, Tiên Mạch đều chính là dạng này, hai tay chống ở bên cạnh đầu cậu, chống đỡ thân thể rắn chắc của y, ánh mắt bực mình nhìn Trình Hải Dương. Thường thường lúc này Trình Hải Dương sẽ thỏa hiệp.

Đường như chuyện gì cũng không thể ngăn cản chuyện y muốn áp cậu.

Trình Hải Dương mới vừa cảm thấy như vậy, điện thoại di động Tiên Mạch lại vang lên.

Tiên Mạch không kiên nhẫn rút điện thoại từ trong túi ra, biểu thị dãy số không biết. Trình Hải Dương len lén liếc mắt một cái, Tiên Mạch ấn phím trò chuyện, tiếng nói trầm thấp mang theo một chút khàn khàn không dễ phát hiện: “Này?”

“A Thiển.”

Trình Hải Dương cam đoan mình không cố tình nghe lén, tuyệt đối là bởi vì thanh âm trò chuyện của điện thoại Tiên Mạch quá lớn cậu mới có thể nghe rõ ràng đầu kia điện thoại chính là một giọng nữ vui vẻ.

“Lily?”

“Là em, em đã trở về. Tới đón em.” Tiếng cười của cô gái ở đầu kia điện thoại cũng có thể nghe được rõ ràng, vui vẻ như vậy, làm cho Trình Hải Dương từ đáy lòng tràn ra một cảm giác đau đớn khó có thể nói thành lời.

“Em ở đâu?”

“Em ở sân bay.”

Nói xong cô gái cúp điện thoại.

Lily... cái tên này Trình Hải Dương vẫn mang mang có chút ấn tượng, lần trước ở quán Lâm Sâm làm thêm có gặp qua một lần, là một Lolita đúng chuẩn.

Tiên Mạch ném di động trên thảm sàn lộn xộn, gỡ gỡ đầu tóc.

Bầu không khí trầm mặc mấy phút.

“Anh có chút việc... Trở về sẽ giải thích với em.”

Nói xong Tiên Mạch không đợi Trình Hải Dương trả lời được hay không, hoặc đối với y mà nói, Trình Hải Dương đồng ý hay không cũng không quan trọng, ít nhất không quan trọng như chuyện trước mắt này, túm lên áo thun mình mới vừa cởi ra, mặc vào, liền bước ra nhà Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương nghe thấy cửa phòng bên cạnh bị mở ra đóng vào, không tới mười phút một lần bị mở ra lại đóng vào, sau đó chính là tiếng bước chân dần dần xa, đột nhiên bực bội muốn chết.

Xem, chuyện này đã ngăn trở Tiên Mạch muốn áp Trình Hải Dương.

Cái này cho thấy tầm quan trọng của chuyện này, của người này... Hoặc là Trình Hải Dương không quan trọng.

Cậu nằm ở trên giường, cũng không có vui vẻ thả lỏng chút nào, chỉ là càng ngày càng rối loạn, ở sâu trong lòng hình như có gì đó lại tố giác chàng trai trời sinh này, cậu bị vui đùa rồi bị vui đùa rồi bị vui đùa rồi.

Đột nhiên, trong phòng không biết từ nơi nào vang lên Vòng tròn tình yêu bài hát lần nọ khi ca hội trên YY Trình Hải Dương hát, cậu biết đây là tiếng chuông điện thoại của Tiên Mạch, cậu đứng dậy tìm tìm, ở

trong một đồng CD tìm được điện thoại Tiên Mạch đã quên mang theo, tên biểu thị trên điện thoại chính là Lâm Sâm. Trình Hải Dương ỉu xiu bắt máy.

Lâm Sâm không đợi Trình Hải Dương nói chuyện, thì bắt đầu nói toàn bộ câu chuyện: “Anh bây giờ không ở cùng Hải Dương chứ? Ngày đó ở phòng đàn em đã muốn nói với anh chuyện Lily trở về nhưng Hải Dương lại ở nên em khó nói!!! Sau đó em lại bận rộn thật lâu không thời gian tìm anh!! Lily mới vừa gửi tin nhắn cho em nói đã đến sân bay rồi...”

“Cô ta đến tột cùng là có quan hệ gì với Tiên Mạch, không, Mạt Thiển?”

Trình Hải Dương khác biệt vui vẻ ngày trước, thanh âm có phần trầm lắng.

Lâm Sâm giật mình, run rẩy run rẩy nói: “Hải... Hải Dương.”

“Đúng là tao, mày nói mau.”

“...” Lâm Sâm hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn cảm thấy gát cũng không phải biện pháp, giấy không gói được lửa, tốt hơn hết là bày ra mà nói, sạch sành sanh, “Lily là bạn gái cũ của Mạt Thiển.”

“...”

Bạn gái... Trình Hải Dương đột nhiên nhớ tới đến lúc Tiên Mạch hỏi mình có bạn gái không trước khi y nói bạn gái mình ra nước ngoài rồi, sau đó lại đổi giọng nói đó là bạn nữ của mình. Bây giờ thay Tiên Mạch vào Mạt Thiển, đổi bạn gái thành Lily, hơn nữa cuộc điện thoại mới vừa rồi, tất cả chuyện này giống như một phương trình hai ẩn dễ dàng có lời giải.

“Hải Dương mày đừng suy nghĩ nhiều... Tiên Mạch là thật lòng thích mày... Lily là quá khứ rồi.”

“...” Đáng tiếc Trình Hải Dương cái gì cũng nghe không vào, lần này người hít thở sâu đổi thành cậu, sau đó cố gắng vui tươi như trước nói với Lâm Sâm: “Tao không sao! Bạn gái cũ thôi không có gì! Tao ngủ đây! điện thoại của Tiên Mạch rơi ở chỗ tao! Ngủ ngon!” Nói xong vội vàng cúp máy.

Trên điện thoại Tiên Mạch còn có một tin nhắn chưa đọc, Trình Hải Dương kìm nén không được lòng hiếu kỳ của mình nhấn mở.

From: dây số không biết

A Thiển, em đã biết anh còn yêu em. Em cũng yêu anh.

Trình Hải Dương lần nữa ngã xuống giường, đầu vùi thật sâu vào trong gối.

Bị vui đùa rồi... Bị lừa... Bị đùa bỡn rồi... Lần đầu tiên cũng mất rồi... Đủ loại cảm xúc tiêu cực làm cho Trình Hải Dương suýt nữa muốn rơi lệ, nhưng cậu vẫn cố gắng tự nói với mình, mình là đàn ông không thể tùy tiện khóc!

Cậu cứ như vậy cố gắng hít hít mũi, nỗ lực kiềm chế xúc động muốn khóc của mình, cố gắng quên những thứ không vui, hết sức ngấm lại chuyện vui vẻ.

Nhớ tới một câu chuyện cười lạnh cũng được a!!!

Trình Hải Dương nghĩ nghĩ, thời gian phần phạt dường như đã trôi qua thật lâu, cậu rõ ràng nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân không quy luật, vừa nghe thì biết không phải của một người vọng lại, sau đó nghe thấy giọng nữ vui vẻ đáng yêu kia vừa nói gì đó cậu nghe không rõ ràng lắm, nghe thấy cửa phòng cách vách mở ra, lại bị nặng nề đóng lại.

Cậu thật sự không thể không được bản thân mang theo lòng hiếu kỳ khó chịu, cầm ly thủy tinh gắn vào sát trên mặt tường phía phòng Tiên Mạch, thật cẩn thận dán lỗ tai mình lên ly thủy tinh lạnh như băng, sau đó nghe Tiên Mạch nói: “Tôi yêu em...”

Tò mò hại chết con mèo.

Trình Hải Dương kinh ngạc buông ly thủy tinh, ly thủy tinh rớt xuống thảm sàn, chỉ có một tiếng trầm đục, cũng giống như trái tim pha lê của Trình Hải Dương, im lìm vỡ ra rồi.

26. Chương 26

Edit: Samleo

Tiên Mạch thật ra rất không rõ khát vọng của bản thân đối với Trình Hải Dương đến tột cùng là từ đâu mà đến, lại tại sao cuộn trào mãnh liệt như thế, thậm chí ngăn cũng ngăn không được. Lúc vẽ tranh, đi học, làm thêm, nằm mơ, cho dù Trình Hải Dương ở hay không, có nhìn thấy cậu hay không, đầu óc luôn luôn không chế không được không ngừng nhớ tới chuyện của Trình Hải Dương.

Như vậy khát vọng nắm giữ cậu.

Nhưng lại không nói ra miệng những lời động lòng người. Có điều cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, thời gian lâu dài, y tin tưởng cho dù Trình Hải Dương là gốc trời sinh cộng trời sinh gốc thêm gốc trời sinh cũng sẽ hiểu được tâm ý của mình.

Hôm nay là ngày Trình Hải Dương phát hành bài hát mới. Trước đó Trình Hải Dương cũng đã nói qua với Tiên Mạch rồi. Y có thể đoán được bây giờ Trình Hải Dương khẳng định đang thấp thỏm không yên viết lời thuyết minh cho bài hát mới..., sau đó tải lên, rồi gửi lên Weibo.

Y suy nghĩ một chút, click mở trang chủ của Weibo, tay bấm vào đăng ký một tài khoản Weibo, có chút thần chí không rõ viết ID là Tiên Mạch.

Mới làm xong, tin của Trình Hải Dương đã tới rồi, nói là bài hát mới đã phát hành rồi.

Điền hết bảy tám phần tư liệu, tiện tay tải lên bảo thảo bức tranh mình đã vẽ Hải Dương làm hình avatar, sau đó click vào của Weibo Trình Hải Dương, vừa khéo nhìn thấy mười giây trước thông báo có liên quan đến bài hát mới của cậu trên Weibo: chúc mừng bài hát mới phát hành, 12 giờ đêm nay kênh YY xxxxxxx ~ mọi người hiểu a =3= .

A ca hội.

Tiên Mạch nghĩ tới ca hội thì nhớ trước đây bản thân mình đã đối xử hung thần ác sát với Trình Hải Dương, luôn hung dữ với cậu và gào thét cậu, trong lòng từng vô số lần mắng thề nhóc hàng xóm nửa đêm ca hát này.

Thời gian suy xét không quá năm giây, bình luận cũng đã gửi đi: đêm nay anh đến.

Sau đó theo dõi Trình Hải Dương.

Tiếp theo nhắc nhở quan tâm bình luận và trích dẫn phía trên của Weibo bắt đầu ùn ùn kéo tới.

Hầu như tất cả đều là ý *** bình luận y cùng Trình Hải Dương, còn có một số fan vẫn ủng hộ Trình Hải Dương hơn nữa thích PV của y.

Làm xong những việc này, Tiên Mạch cảm thấy mỹ mãn bắt đầu làm dự án.

Không qua bao lâu, Tiên Mạch lại không nhận được click mở Weibo của Trình Hải Dương, cũng không biết muốn xem cái gì, lại ngoài ý muốn nhìn thấy thông tin hủy ca hội Trình Hải Dương mới vừa phát, lại bổ sung thêm một câu: xin lỗi, đêm nay có việc không ca hội rồi.

Này không giống việc Trình Hải Dương có thể làm.

Có chuyện gì? Cậu cũng chưa từng nói với mình là buổi tối có việc a. Tiên Mạch có hơi mất hứng, gửi tin nhắn cho Trình Hải Dương: buổi tối có chuyện gì?

Đợi mấy phút, Trình Hải Dương cũng không trả lời tin, Tiên Mạch tập trung nhìn vào mới phát hiện Trình Hải Dương đã logout rồi... Có phải ẩn rồi hay không? Tiếp theo y lại phát qua mấy tin nhắn.

Hải Dương?

sao vậy?

em không có chuyện gì chứ.

làm gì thế?

Liên tục gửi tin mà Trình Hải Dương như cũ không có phản ứng, ngực Tiên Mạch căng thẳng, y không có cách khống chế bắt đầu lo lắng Trình Hải Dương. Rõ ràng Trình Hải Dương chỉ ngủ ở phòng cách vách, chỉ cách một bức tường, nhưng vẫn không có cách nào kiểm chế lo lắng của y. Hoặc là chân thật đối mặt trái tim mình nói... Có phải chỉ muốn gặp cậu mà thôi?

Tiên Mạch suy nghĩ một chút cầm chìa khóa cùng đi động cứ đập dèp lê gỗ cửa nhà cách vách.

Hải Dương?

Trong phòng không có bất cứ trả lời nào. Tiên Mạch có chút nôn nóng gõ cửa, tần suất càng ngày càng dày đặc, tiếng gõ cửa ở trên hành lang không có một bóng người có vẻ hơi hơi có phần khùng bố, làm cho trái tim người ta hoảng sợ.

“Em làm gì!” Tiên Mạch bực mình hỏi, lông mi hơi nhướn, hết mức bày tỏ bản thân mất hứng.”Làm gì lâu vậy mới mở cửa!”

“Không có gì.”

Nhìn mặt Trình Hải Dương, Tiên Mạch đã cảm thấy, cậu có tâm sự gì.

Nói thật, tâm sự này ở trong mắt Tiên Mạch thật sự một chút cũng không chạm tới ranh giới của Trình Hải Dương, Trình Hải Dương nên không buồn không lo mỗi ngày tốt nhất lại ca ca hát hát học học hành hành về mặt góc góc trời sinh chờ mình cưng chiều.

Đúng, trong lòng Tiên Mạch chính là nghĩ như vậy. Y do dự trong chốc lát, thật sự không biết nói gì tốt hơn, cuối cùng vươn tay hơi không được tự nhiên ôm chặt cậu.

“Nghĩ cái gì không vui thế.”

“Thật không có gì!”

“Vậy sao đột nhiên lại không mở ca hội nữa? Nhớ anh rồi sao?”

“Được rồi, sao anh bỗng nhiên dùng Weibo thế?”

“Muốn xem Weibo của em một chút.”

“Oh.”

“Nhớ anh sao?”

Trong giọng nói của Tiên Mạch mang theo một chút hơi thở sắc tình. Y thật ra căm ghét điểm này của bản thân, vừa thấy Trình Hải Dương dục vọng giống như rơm rạ bị châm đốt, thoáng cái thiêu đốt làm cho y không cách nào khống chế.

“Hơi nóng, đừng ôm nữa.”

“Như vậy làm chuyện gì thoải mái đi.”

Y làm chuyện này với Trình Hải Dương quả thực đã thuận tay đến mức như ăn cơm uống nước, chỉ là đơn giản mấy động tác, Trình Hải Dương cũng đã bị y lột chỉ còn quần lót đặt ở trên giường. Một chàng trai lớn như vậy còn mặc quần lót tứ giác SpongeBob, nếu đổi thành chàng trai khác, Tiên Mạch khẳng định sẽ cảm thấy buồn nôn, nhưng thật không ngờ đổi thành Trình Hải Dương, lại trở nên có sức hấp dẫn như vậy, quả thực chính là một trong những điểm quyến rũ của cậu.

Y muốn hôn Trình Hải Dương, Trình Hải Dương lại trốn tránh đầu không ngừng nhúc nhích, không cho y hôn cậu.

Làm gì thế! Bị y hỏi như vậy không vui sao! Như vậy không bằng lòng sao!

Y chống ở phía trên Trình Hải Dương, dục vọng trong ánh mắt không chút nào che dấu, không có buộc cậu làm gì, trong động tác cùng ánh mắt cũng đã mang theo ục hiếp.

Trình Hải Dương nghiêng mặt đi không nhìn y. Điều này càng khiến y nổi nóng.

Vừa lúc đó, điện thoại Tiên Mạch vang lên. Mẹ kiếp, đến nhà bên cạnh thăm vật nhỏ nhà mình một chút, sớm biết thế sẽ không mang đi động rồi, phá hoại chuyện tốt của y.

Y ngẩng nhìn màn hình di động một cái, dãy số không biết.

“Này?” trong thanh âm khàn khàn của y lộ ra dục vọng, đang đợi người bên kia mở miệng. Nhưng lúc người bên kia mở miệng, y lại sợ hãi. Chỉ có một chút, hoặc nói là kinh ngạc thích hợp hơn: “A Thiển.”

Thanh âm kia, y vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Đó là Lyli cô gái thanh mai trúc mã từng cùng y kết giao hơn nửa hăm là đã ra nước ngoài rồi.

“Lily?” “ Là em, em đã trở về. Tới đón em.” thanh âm Lily vẫn như cũ ngây thơ vui vẻ. Nhưng Tiên Mạch rất rõ, cô ta vốn không phải cô gái ngây thơ vui vẻ. Tiếng cười của cô ta giống như là tiếng ca của nhân ngư nơi biển sâu, dẫn người ta đi vào cạm bẫy.

“Em ở đâu?”

“Em ở sân bay.”

Nói xong Lily đã cúp máy.

Trong lòng Tiên Mạch đang run rẩy. Không phải vì cô gái này, mà là vì Trình Hải Dương. Y sợ Trình Hải Dương biết mình từng cùng một chỗ với Lily. Không sai y lừa Trình Hải Dương, nhất thời do dự liên đới với Trình Hải Dương sửa miệng nói là bạn nữ rất thân muốn ra nước ngoài, che dấu sự thực Lily là bạn gái y. Tại sao phải sửa miệng chứ? Trước đó rõ ràng đã nói là bạn gái mình... Quả nhiên bởi vì Trình Hải Dương là đặc biệt đi.

Hơn nữa cái cơ sứt sẹo như vậy, cũng chỉ có Trình Hải Dương ngây thơ mới có thể tin tưởng.

Mà bây giờ, y vô cùng sợ lời nói dối thuận miệng này bị vạch trần... Y sợ nhóc ngây thơ của y sẽ khó chịu sẽ cho rằng y chính là một tên lừa gạt.

Di động bị y tùy ý ném trên mặt đất. Y buồn phiền gỡ giả đầu tóc, cuối cùng vẫn quyết định không thể mặc kệ Lily. Vô luận quan hệ giữa Lily và y bây giờ là gì, thanh mai trúc mã thì chắc chắn không thể cứ như vậy xem như người xa lạ: “Anh có chút việc... Trở về sẽ giải thích với em.”

Nói xong Tiên Mạch đi cứ như chạy trốn. Mặc dù ở trong mắt Trình Hải Dương xem ra vô cùng bình tĩnh, nhưng nội tâm đối với Tiên Mạch mà nói, cái đó không khác chạy trốn.

Y chỉ hy vọng mình có thể một mình xử lý mọi chuyện hoàn mỹ, mà Trình Hải Dương chỉ cần tiếp tục tự nhiên tiếp tục ngốc ngốc làm chuyện cậu thích, đợi chờ y cứng chiều là được rồi.

27. Chương 27

Edit: Samleo

Tiên Mạch ngồi ở trong taxi, sờ sờ túi muốn gọi cho Hải Dương, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện mình không có mang đi động.

Y xúc động gỡ giả tóc, nhớ lại điện thoại hình như ném trong nhà Trình Hải Dương.

Chỉ hy vọng mình nhanh đến sân bay một chút, không đến mức điện thoại của Lily bị Trình Hải Dương nhận được.

Lily. Lại nói tiếp y vẫn gọi cô ta Lily. Cô ta nhỏ hơn Tiên Mạch hai tuổi, tuyệt đối là một cô gái đẹp xinh xắn. Tiên Mạch từ lúc rất nhỏ đã quen biết Lily rồi, thanh mai trúc mã thậm chí còn từng cùng một chỗ. Tiên Mạch cũng không rõ lắm chính mình có phải thích Lily hay không, chỉ biết là cùng cô ta một chỗ rất vất vả, cô ta bề ngoài nhìn qua rất xinh đẹp rất ngây thơ, nội tâm vừa chín chắn đến dọa người vừa hết sức biến hóa. Có lẽ một giây trước còn rất tốt, một giây sau sẽ ầm ĩ muốn chia tay. Phân phân hợp hợp, mãi đến Tiên Mạch cũng chán ngán... có lẽ chính là lúc gặp gỡ Trình Hải Dương, ở trên internet hư cấu không chân thật, nghe được bài hát ầm ĩ của tên nhóc này, trong lúc vô ý vẽ nguệch ngoạc một bức tranh rồi

đăng lên diễn đàn, bị Trình Hải Dương sống chết quần chặt lấy tìm cho được phương thức liên lạc, làm PV cho cậu, trở thành họa sĩ chuyên trách của Trình Hải Dương.

Cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, bản thân dường như đã không còn bất cứ cảm giác gì với Lily rồi.

Cô ta muốn cùng một chỗ, thế thì cùng một chỗ, cô ta muốn chia tay, vậy chia tay.

Một lần chia tay cuối cùng, cũng là một lần duy nhất Tiên Mạch nói chia tay, Tiên Mạch chỉ nói mấy chữ, khiến cho Lily không lời nào nói, xoay người bỏ đi. Y nói: “Xin lỗi anh là GAY.”

Lily vô cùng tức giận bỏ đi, ngày thứ hai nói với y muốn ra nước ngoài tìm bạn trai của cô ta.

Vì vậy bữa cơm kế tiếp, Tiên Mạch nhất định không chịu đưa Lily về, mặc dù ngoài mặt giả vờ quan hệ vẫn tốt, nhưng thật ra Tiên Mạch hoàn toàn không muốn đối mặt cô ta, chỉ có thể để Lâm Sâm đưa cô ta trở về.

Chuyện bản thân là GAY cũng không hoàn toàn là tự y bịa ra.

Y quả thật phát hiện mình có cảm giác với một chàng trai... Người này chính là Hải Dương trên internet.

“Tối rồi.”

“Bao nhiêu tiền?”

“125 đồng.”

Đi một chuyến sân bay đã tốn mất tiền công ba ngày của Tiên Mạch, Tiên Mạch mất hứng nhú nhú mày, ở sân bay lớn như vậy tìm kiếm thân ảnh Lily. Không có biện pháp, điện thoại cũng không có đem, chỉ có thể mò mẫm tìm.

Khá tốt vị trí chỗ Lily rất là dễ thấy, cô ta có lẽ là ở nước ngoài nhuộm một đầu tóc quăn vàng rực táo bạo, phối hợp với làn da trắng nõn của cô ta, không có chút không ăn khớp, ngược lại xinh đẹp đến mức làm cho người ta không thể nhìn thẳng. Vô luận nói như thế nào, quả thật khuôn mặt trưởng thành của Lily làm cho phần lớn con gái đều tự ti mặc cảm.

“A Thiển.” Lily vui vẻ chạy tới khoác một tay lên vai Tiên Mạch. Tiên Mạch bực mình cố gắng né tránh, nhưng vẫn để lại mặt mũi cho Lily.

“Có thể đừng kéo anh hay không.”

“Em thích, anh không phải cũng thích sao.”

“Anh không có.”

Sau đó Tiên Mạch ngay cả một lời cũng không nói kéo Lily lên xe, châm một điếu thuốc, mở cửa sổ xe bắt đầu hút.

Y gần như cũng không hút thuốc, nếu không phải bởi vì chuyện Lily. Trong khoảng thời gian y ở cùng Hải Dương một điếu cũng không hút, mà ngay lúc điện thoại của Lily xuất hiện, y vô thức từ trong ngăn kéo lấy ra một bao thuốc chưa mở. Lily đem cho y áp lực quá lớn.

“Đừng hút thuốc, anh biết em không thích mà.” Lily nũng nịu cười, từ bên môi Tiên Mạch lấy điếu thuốc ném ra ngoài cửa sổ xe.

Tiên Mạch lạnh lùng nhìn cô ta một cái.

“Em định đi đâu đây?”

“Không biết a. Em không có chỗ ở.”

“Ở khách sạn.”

“Anh biết em chưa bao giờ đi khách sạn trong nước mà.”

“VẬY...” “Em đến nhà anh.” “Không được.” “Không được em sẽ méc bạn trai anh.”

Tiên Mạch giật mình nhìn cô ta, không biết phải nói gì.

Cô ta biết từ lúc nào? Cô ta làm sao biết?

Nhưng từ đó giờ vẫn thế, việc cô ta muốn làm, thứ cô ta muốn có không gì mà không đạt được. Mà bản thân, đến tận cùng tại sao trong lúc đó bị gỡ trò cũng vỗ tay nghe theo ngay cả phản kháng cũng làm không được chứ? Thật ra chính y cũng không biết, có lẽ là thích, có lẽ là yêu — nhưng đều là chuyện trước khi gặp gỡ Trình Hải Dương.

Bây giờ y đối với cô gái thanh mai trúc mã này chỉ có chán ghét, thâm nghĩ nhanh chóng mặc kệ cô ta. Mặc dù y không thể làm như vậy.

Đến khu nhà trọ chỗ Tiên Mạch ở, Lily luôn miệng cười đùa kể những chuyện thú vị của mình ở nước ngoài, nói không ngừng, thanh âm dễ nghe giờ phút này ở trong tai Tiên Mạch quả thực có thể phiên chết người.

“Em nhỏ giọng một chút, người ta đều ngủ rồi.”

“Dạ.”

Vào nhà trọ của Tiên Mạch, Lily không chút khách sáo ném hành lý xuống đất rồi ngã xuống chiếc giường đơn của Tiên Mạch.

“A Thiển, em biết anh còn yêu em. Chúng ta không giận dỗi nữa được không?”

Lily rất hiếm bình tĩnh như vậy, nói chuyện nghiêm túc, đây cũng biểu hiện cô ta giờ phút này là nghiêm túc muốn hòa thuận cùng Tiên Mạch, nhưng cũng chỉ giờ phút này mà thôi.

Tiên Mạch tự giấu cười cười.

“Đúng vậy, anh yêu em, anh yêu em, đó là chuyện bao lâu trước kia rồi? Ba năm trước? Năm năm trước? Hay là lúc em mặc áo đầm y y nha nha tìm anh đòi kẹo? Xin em, anh cũng từng nói cho em biết anh là Gay rồi, em còn cho là anh yêu em?”

Tiên Mạch nói chuyện ngoan độc trước sau như một, giờ phút này đối với Lily cũng không có bước nào khiêm nhượng. Trước kia y sẽ nhường Lily, rất ít nói lời quá đáng với cô ta, mà bây giờ... cô gái này muốn thế nào, có khó chịu hay không, không liên hệ đến y nữa.

Có lẽ là bởi vì giờ phút này trong lòng y chỉ có thẳng thắn nhóc cóc kia không biết có phải đã bị y thương tổn rồi hay không.

Lily cắn môi không nói.

“Anh thật không rõ em lấy tự tin ở đâu ra có thể cho rằng sau khi bốn cột anh như thế mà anh còn yêu em.” Tiên Mạch nói xong lại uống một hộp nước, lại một lần nữa cầm chìa khóa, “Em ngủ nơi này đi, sáng mai thì rời đi cho anh, anh sang nhà hàng xóm ngủ.”

“Đến chỗ cậu bạn trai của anh sao?”

“Đúng.” Tiên Mạch nói xong mở cửa, “Nhưng em ấy không là bạn trai của anh, mà là vợ anh.”

28. Chương 28

Edit: Samleo

Trình Hải Dương chôn đầu thật sâu ở trong ổ chăn, nước mắt mới vừa tràn ra vành mắt đã được chăn bông thấm hết rồi. Khóc cũng khóc không được, càng thêm cười không nổi. Không nghĩ tới bị người lừa gạt sẽ là chuyện khó chịu như vậy. Nói chuyện yêu đương, quả nhiên không thích hợp trạch nam. Trạch nam quả nhiên chỉ có thể mỗi ngày nhìn nữ thần trong computer.

Không sai, Hải Dương không khóc! Đứng dậy!

Trình Hải Dương kim nén hít hít mũi, trong chăn bông toàn bộ đều là mùi của mình, có chút không dễ ngủ, lúc này mới phát hiện bản thân có nên thay vỏ chăn rồi hay không... Xí! Mối sẽ không đổi màu xanh biển gì!!!

Đang nghĩ, cửa lại bị người gõ ra tiếng vang thật lớn.

“Trình Hải Dương mở cửa cho anh!” thanh âm Tiên Mạch nghe qua giống như là đang nổi giận, bộ dáng rất không kiên nhẫn. Trình Hải Dương không nhìn được liếc mắt nhìn cánh cửa một cái, rất rõ ràng không muốn mở cửa.

Tôi đi... nên tức giận phải là tôi chứ anh hai!!! Anh lấy cửa nhà tôi trút giận cái gì a!!! Đừng gõ!!! Phiên muốn chết!!!

Trình Hải Dương cúi đầu càng sâu, đem chăn mền che kín lỗ tai, cố gắng ngăn cản tiếng gõ cửa này.

Ai biết Tiên Mạch cũng càng gõ càng nổi khùng, hơn nữa vốn đã bị chuyện Lily khiến không dễ chịu, bây giờ bị cô vợ nhỏ nhốt ngoài cửa, Tiên Mạch đã muốn sôi gan.

Rất cục y cũng không nhìn được nữa, rống một tiếng: “Trình Hải Dương em mở cửa cho anh! đưa anh đi động!”

Vừa nghe lời này, con cừu Trình Hải Dương cũng muốn biến thành con mèo nổi giận phát khùng rồi, cầm di động của Tiên Mạch, từ trên giường bật dậy, thuận thế mở cửa liền ném di động ra ngoài, Tiên Mạch thoáng cái không phản ứng lại kịp, điện thoại rớt ở trên hành lang, phát ra tiếng vang lanh lảnh. Trình Hải Dương cũng sửng sốt một chút, sau đó lập tức đóng cửa.

Không phải không muốn cho Tiên Mạch vào cửa, mà là trong tiềm thức sợ hãi Tiên Mạch a, nhìn thấy y đã muốn trốn, cũng lúng ta lúng túng, không biết như thế nào cho phải. Vì vậy chỉ có thể đóng cửa.

Ai biết Tiên Mạch lại có thể không đi nhặt điện thoại, trực tiếp nắm lấy khung cửa, chỉ nghe Tiên Mạch kêu lên một tiếng đau đớn, tiếng đóng cửa vang thật lớn không xuất hiện trong dự liệu, Trình Hải Dương quay đầu lại, nhìn thấy tay Tiên Mạch bị kẹp sưng lên giống móng heo.

“Ách...” Trong nháy mắt cảm giác tội lỗi mạnh mẽ tấn công đại não Trình Hải Dương.

Trời ạ! đôi tay Tiên Mạch xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, trắng nõn thon dài hữu lực bây giờ bị cậu biến thành bộ dáng bộ móng heo kho, Tiên Mạch ngay cả đau cũng chưa kêu một tiếng, chỉ là cau mày, khó chịu hừ một tiếng, sau đó nhìn bàn tay bị kẹp của mình, thấy bàn tay run rẩy không chế không được.

Hơn nữa... Đó là tay phải a!!! trời đánh đó là tay phải a!!! tay phải của Tiên Mạch a!!! Tay phải đã không còn làm sao a!!! Không đúng không đúng!!! Tiên Mạch không còn tay phải sao vẽ tranh a!!! Cứu mạng!!!

Trình Hải Dương ở trong lòng vô hạn mắng chửi mình, hoảng hốt lo sợ, nhưng là nhìn bề ngoài, trừ ra vẻ mặt hoảng hốt lo sợ không có bất cứ phản ứng gì. Thẳng đến Tiên Mạch mở miệng: “Em vẫn tính không cho anh vào sao?”

“...” Trình Hải Dương mãnh liệt lắc đầu, tiếp theo lại điên cuồng gật đầu.

“Em rất cuộc là cho anh vào không.”

Trình Hải Dương hai mắt ướt ướt nhìn Tiên Mạch, gật đầu thật mạnh.

“Mau nhặt Nokia về giúp anh... Thật tốt là Nokia.” Tiên Mạch bỏ dép lê vào nhà ngồi dưới đất, mắt hững sai khiến Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương cũng ngoan ngoãn đi nhặt về.

Nokia không hổ là Nokia, ngay cả một điểm trầy xước cũng không có, điện thoại hoàn toàn không có một chút vấn đề, giống như cú ném mới vừa rồi là ném vào trong ổ chăn.

Trên thực tế trong lòng Tiên Mạch dễ chịu một ít rồi.

Ngồi vào trước computer của Trình Hải Dương, Tiên Mạch click mở trình duyệt, thuận tay click mở trang web ghé vào lần trước, bài post thật dài xuất hiện ở trước mặt Tiên Mạch.

Hóa ra... Hóa ra là như vậy.

Trình Hải Dương giống như cô vợ nhỏ đang lục tung mọi thứ phía sau Tiên Mạch, tìm kiếm hòm thuốc không biết ở góc nào trong nhà cậu, mặc kệ thế nào tay Tiên Mạch bị mình làm sưng chính mình nhất định

phải có nghĩa vụ thoa thuốc. Trình Hải Dương không chút nào phát hiện bản thân đều đã hoàn toàn quên mất khó chịu trong lòng trước đó, đủ loại đủ kiểu nghi ngờ cũng thoáng cái biến mất không còn chút tin tức, đầy tim đầy não đều là tay Tiên Mạch bị mình làm thành móng heo phải bù đắp lại như thế nào.

Tiên Mạch bất thành linh đứng dậy từ phía sau ôm chặt Trình Hải Dương.

Động tác của Trình Hải Dương lập tức dừng lại, bị nhiệt độ cơ thể cao nóng của Tiên Mạch hù dọa.

“Này, trong đầu em đang suy nghĩ cái gì thế.”

“...”

“Anh trước tiên nói thật với em, anh từng có bạn gái, chính là Lily em đã từng gặp qua. Nhưng anh bây giờ không còn chút quan hệ nào với cô ta, miễn cưỡng mà nói chỉ là người quen, vừa khéo giới tính nữ mà thôi, hơn nữa anh yêu thích nam, cho nên em đừng ghen.”

“...”

“Sau đó, anh thật sự không biết em tên ngu ngốc đàn độn này đang nghĩ cái gì, chẳng lẽ cho rằng anh chỉ là một cái máy đóng cọc có *** không có tình yêu sao? Hay là em đối với bộ dáng trạch nam này của mình rất có tự tin? Thằng ngu của anh... anh... Anh chỉ là thích... Thích em cho nên mới...”

“...”

“Cho nên em ít nghĩ ngợi lung tung cho anh. Em chỉ cần không buồn không lo để anh cưng chiều là được rồi.” Trình Hải Dương nhìn không thấy Tiên Mạch phía sau đã đỏ mặt, ánh mắt không tự nhiên chuyển động lung tung khắp nơi.

“... Tay anh không có gì chứ? Em thoa thuốc cho anh...” Trình Hải Dương nỗ lực dùng phương pháp vụn đến chết nói sang chuyện khác, đáng tiếc Tiên Mạch căn bản không để ý cậu, dùng tay trái xoay người Trình Hải Dương lại, sau đó vừa ngang ngược vừa dịu dàng hôn Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương cũng không biết đáp lại như thế nào, chỉ có thể ngây ngốc đón nhận đòi hỏi của Tiên Mạch.

“Cho nên anh không phải muốn áp em... Anh là thích em.”

“...”

“Nói chuyện à!”

“Oh...”

“Oh là có ý gì? Uh?”

“Oh chính là em thích anh!” Nhìn Tiên Mạch nhướn cao lông mày, Trình Hải Dương vội vàng trả lời ngay, chẳng quan tâm xấu hổ hay không, chỉ có thể trả lời như vậy.

Không có biện pháp, ai bảo Tiên Mạch nhướn mày là có thể ép cậu đến sít sao chứ?

“Cho nên để cho...”

“Em không muốn.” Trình Hải Dương vẻ mặt cầu xin, vẫn nói ra lời từ chối.

“Tại sao?”

“Hô...” Trình Hải Dương làm một cái hít thở sâu, sau đó nghiêm túc nhìn Tiên Mạch, mặc dù cậu biết có lẽ giờ phút này kính mắt vừa dày vừa nặng của cậu đang phản chiếu, Tiên Mạch cố gắng căn bản nhìn không thấy sự nghiêm túc của cậu, nhưng cậu vẫn rất nghiêm túc nhìn, “Em chỉ là thật sự cảm thấy quá nhanh rồi... Việc này đối với em mà nói vẫn khó tiếp thụ. Nếu... Nếu anh thật sự cái đó... Có thể qua đoạn thời gian ngắn mới tiếp tục cái đó hay không...”

“Cái gì cái đó cái đó chứ?”

“Không có gì...”

Tiên Mạch thật ra chắc chắn là nghe rõ ràng, nhưng chính là muốn trêu chọc Trình Hải Dương một chút, ai bảo Hải Dương nhà y đáng yêu như vậy trời sinh ngốc ngốc như vậy.

“Ít nhất để anh hôn thêm một lần.”

“...”

Trình Hải Dương bị Tiên Mạch một tay ôm thật chặt, môi bị gắt gao lấp kín, nhưng lại có thể cảm thấy yêu thương ùn ùn kéo qua suýt nhắm chìm cậu, nói không chừng lời của bạn trên mạng vẫn là không đáng tin.

Một tiếng đóng cửa lạnh lạnh vang lên, sau đó là tiếng bước chân, lộp độp rời đi.

Nhưng không hề ảnh hưởng đến nụ hôn tiêu chuẩn dài mười phút của Tiên Mạch cùng Trình Hải Dương.

29. Chương 29

Edit: Samleo

Ngoài dự liệu của Tiên Mạch, Lyli đi, trực tiếp lại biến mất vô tung vô ảnh, dường như căn bản không có trở về. Nếu không phải cung phản xạ của Trình Hải Dương có vẻ hơi dài ngày thứ hai vẫn hỏi câu “Anh yêu em” kia là xảy ra chuyện gì, Tiên Mạch thật sẽ tưởng rằng tối hôm qua là bản thân gặp ác mộng.

“Nói rất nhiều lần!!! Đó là đang mỉa mai cô ta!!!”

“...” Trình Hải Dương chu chu miệng, “Lúc đàn ông muốn gạt người cái gì cũng có thể nói ra miệng.”

“Em gần đây rốt cuộc xem cái thứ gì không tốt...”

“Cái gì cũng không xem.”

Ở trong phòng động vật lưu lạc, hai người cùng nhau ầm ĩ xích mích như đứa trẻ vừa chăm sóc động vật nhỏ.

Thẳng đến có người đẩy cửa tiến vào.

Trình Hải Dương ngẩng đầu đối với người đến cười khúc khích: “Xin chào, xin hỏi là muốn đến nhận nuôi động vật nhỏ phải không?” Mặc dù công việc tiếp đón ngày thường đều là Tiên Mạch làm, nhưng mỗi thành viên đều có nghĩa vụ tiếp đón, càng huống chi bây giờ kìm bài tiếp khách đang đen mặt.

Người đến cầm có vẻ nhợt, làn da hơi trắng, đeo kính mát có hơi lớn, nhìn không thấy được ánh mắt, nhưng lại có thể cảm giác được đang nhìn Trình Hải Dương.

Tiên Mạch đột nhiên có cảm giác khó chịu.

Người nọ không tháo kính xuống, lơ lơ có thể cảm nhận là một chàng trai bộ dáng không tệ, vóc người thon dài.

“Tôi muốn nhận nuôi một con vật cưng, lấu lỉnh một chút ngốc ngốc dễ thương một chút.” Thanh âm chàng trai hơi nhỏ, cũng không nữ tính, rất tự nhiên.

“A, vậy mèo có thể chứ, nơi này có một mèo con mới hai tuần tuổi.” Trình Hải Dương tha thiết ôm mèo con đưa cho chàng trai xem. Tiên Mạch ung dung thản nhiên đứng ở phía sau Trình Hải Dương, có chút ý tứ tuyên chiến, ôm chặt thắt lưng Trình Hải Dương.

Mặc dù Trình Hải Dương rất thông minh mỗi ngày đều mang gọng kính mắt ra ngoài, nhưng y cảm thấy bộ dáng đáng yêu ngốc ngốc trời sinh của Trình Hải Dương một cái kính cũng không thể che giấu được.

Chàng trai mười phần hứng thú nhìn chăm chú Trình Hải Dương một lúc lâu, căn bản là không có xem qua mèo con, thẳng đến ngay cả Trình Hải Dương cũng bị nhìn chăm chú đến có phần không thoải mái, chàng trai mới thờ ơ mở miệng: “Hay quên đi, mèo vẫn chưa đủ lấu lỉnh.” Nói xong ý vị sâu xa cong khóe miệng cười cười, xoay người đi.

“Em chưa nhìn đủ sao?” Tiên Mạch không nhịn được nói, dùng sức bóp thắt lưng Trình Hải Dương một cái, không vừa lòng buông tay.

“Đau!” Trình Hải Dương oán trách nhìn Tiên Mạch.

Hai người ồn ào xích mích nhỏ một hồi lại tiếp tục bắt đầu công việc.

Ăn xong cơm tối, Trình Hải Dương cùng Tiên Mạch liền ăn ý trở về nhà mình, bắt đầu làm chuyện riêng của mình, ví dụ Trình Hải Dương học bài, Tiên Mạch vẽ tranh.

Trình Hải Dương vẫn trước sau như một vừa làm bài tập ngữ pháp vừa xoát đủ loại bài post cùng Weibo, đột nhiên QQ vang lên. Không chút suy nghĩ nhất định là tin của Tiên Mạch.

Trình Hải Dương nhanh ấn xuống, tin nhắn gửi tới lại ngoài ý muốn không phải của Tiên Mạch.

Hải Dương?

anh là =3=?

Tri Nhài. Lần trước từng hỏi cậu xin QQ của Tiên Mạch.

Trình Hải Dương mất hứng bĩu môi, rất rõ ràng cậu nhớ ca sĩ này từng muốn dụ dỗ nhà Tiên Mạch cậu, mặc dù lúc đó Tiên Mạch cũng chưa phải của nhà cậu.

Nghĩ nghĩ, Trình Hải Dương quyết định làm bộ không biết.

hình như không nhớ lắm...

lần trước không phải QQ này hỏi cậu, không sao.

chờ một chút... Sao anh lại thêm tôi?

tất cả mọi người đều thích ca hát, thêm nhau không phải rất bình thường sao?

Một cộng lông bình thường! Ai biết anh có phải lại muốn tới dụ dỗ Tiên Mạch hay không!!!

ha hã.

Lúc này ha hã chính là vũ khí tốt nhất. Đúng như Trình Hải Dương đoán, một chỗ khác bên kia màn hình Tri Nhài vô cùng khó chịu nhú nhú mày, qua một hồi lâu mới trả lời Trình Hải Dương.

ha hã, thật ra tôi muốn tìm cậu nhờ giúp chút việc.

chuyện gì =3=

có thể hợp tác hát một bài với tôi không?

...

Hợp tác... Người này thật sự không phải tới bởi móc sao? Trình Hải Dương cắn đầu bút suy nghĩ một chút, có phần không biết trả lời như thế nào. Cậu với người này khác nhau, phong cách hát cũng không giống, fans cũng từng mắng chửi nhau, tại sao đột nhiên thì trở thành giống như rất quen thuộc còn muốn hợp tác?

Chuyện này có nên hỏi hỏi Tiên Mạch hay không?

Phản ứng đầu tiên trong đầu Trình Hải Dương chính là cái này.

Nhưng tại sao phải hỏi Tiên Mạch chứ? Tiên Mạch không thể ca hát, hơn nữa chuyện này, chắc chắn anh ấy cũng sẽ đồng ý đi.

Suy nghĩ hồi lâu không cho ra bất cứ kết luận có ích gì, đối phương lại gửi tin tới.

tôi là muốn hát bài hát tiếng Nhật, cho nên muốn tìm cậu.

Tiếng Nhật?

Trình Hải Dương hứng thú.

Bài gì?

Matryoshka .

Trình Hải Dương biết bài này, cậu trước đây rất thích, nhưng lại không nghĩ phiên dịch bài hát. Chẳng qua còn giống như là rất có cảm giác a. Trình Hải Dương người này trời sinh có điều ngu ngốc có điều ngổ ngổ đáng yêu, nhìn thấy thứ mà mình cảm thấy hứng thú thì có phần quên hết tất cả cho nên không nhớ rõ trước đó còn đang suy xét đối phương có mục đích hay không, ngay cả bút cũng ném vào sách, cứ như vậy đồng ý với Trì Nhai.

được a.

cậu ở S thị đi.

... sao anh biết?

đoán cậu tin không?

...

cho nên không bằng hẹn thời gian đi phòng thu âm đi?

Phòng thu âm?! làm một ca sĩ phiên dịch bài hát luôn ở nhà đối với Microphone rống đến chết, phòng thu âm giống như một triệu USD nện ở trước mặt mình, lễ nghĩa gì đó lập tức mất sạch, hai mắt Trình Hải Dương tỏa sáng nhìn ba chữ chói lọi còn đang lấp lóe trên màn hình, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

Đối với bất kỳ một người thích ca hát mà nói, phòng thu âm đều là hấp dẫn cực lớn.

Càng huống chi Trình Hải Dương này ngu ngốc trời sinh lực kháng hấp dẫn chỉ có cấp 1, trong nháy mắt đã bị Trì Nhai bắt làm tù binh... Không, là bị phòng thu âm bắt làm tù binh.

uh.

Anh đều là đi phòng thu âm ghi âm sao?

Bạn tôi vốn là làm cho ban nhạc, tôi thường thường đến chơi thu âm bài hát, cậu xem được không.

Được =3=

Thế ngày mai?

nhưng chỉ có buổi tối tôi mới rảnh!

không sao, tối mai bảy giờ gặp mặt ở quán cà phê XX đường XX, rồi cùng nhau đi.

được (* ? ‘)

Cứ như vậy, vô cùng đơn giản, Trình Hải Dương đã cắn câu, sau khi giải quyết chuyện này xong, Trình Hải Dương liền lôi lời của bài Matryoshka ra nhìn một chút, hy vọng ngày mai đừng sai cái gì.

Thẳng đến lúc Trình Hải Dương tắt computer chuẩn bị ngủ, Tiên Mạch lại Cốc cốc cốc chạy qua gõ cửa, Trình Hải Dương bất đắc dĩ đi mở cửa, sau đó lại bị Tiên Mạch đè xuống giường.

“Đã lâu không cái kia rồi...”

“Hả...” Giả bộ ngu, chỉ có giả bộ ngu.

“Anh muốn.” nói xong Tiên Mạch bắt đầu cởi quần áo Trình Hải Dương, y bắt đầu cảm ơn thói quen không thích mặc quần của Trình Hải Dương, ít nhất có thể làm cho y giảm đi thời gian ba mươi giây.

“...” Phỏng chừng hôm nay cự tuyệt không được rồi. Trình Hải Dương còn muốn nói chuyện Trì Nhai cho Tiên Mạch, nhưng bị Tiên Mạch làm như vậy hoàn toàn luống cuống rồi, Trì Nhai hay hàm răng gì gì cậu căn bản quên không còn một mảnh, rất nhanh đã rơi vào dụ dăng của Tiên Mạch.

“Anh... Uh... anh nhẹ chút a...”

30. Chương 30

Edit: Samleo

Ngày thứ hai Trình Hải Dương lại một lần nữa kéo thân thể eo mỗi lưng đau đi làm.

Nhưng cậu cũng không quên chuyện hẹn Trì Nhai đi phòng thu âm. Suy nghĩ hơn nửa ngày không biết làm sao mở miệng với Tiên Mạch, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cách giờ hẹn càng ngày càng gần.

“Tiên Mạch... buổi tối em có chút việc...” “Chuyện gì?” “Em hẹn bạn đi phòng thu âm.” “Bạn ở đâu? Chuyện lúc nào? Sao anh không biết?”

Tiên Mạch vừa thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan ca, vừa liên tiếp ném ra một chuỗi câu hỏi, làm cho Trình Hải Dương trở tay không kịp.

“Em... ai... em... Chính là... Cái kia...” cứ như vậy, suy nghĩ của Trình Hải Dương bị một chuỗi câu hỏi này làm cho chập mạch, thoáng cái lời cũng không biết nói như thế nào, cứ luôn y y nha nha không có một câu hữu dụng.

Phản ứng như vậy đương nhiên làm cho Tiên Mạch cảm thấy bức mình, cau mày nhìn Trình Hải Dương: “Có phải em có chuyện gì giấu anh hay không?”

“Em... em không có!”

“Vậy tại sao em lúng túng như vậy?”

“Câu hỏi của anh thoáng cái nhiều lắm...”

“Vậy em từ từ nói.” Tiên Mạch thu dọn xong mọi thứ một phen giữ chặt cằm Trình Hải Dương, có chút hung ác lại có phần dịu dàng nhìn Trình Hải Dương, khuôn mặt đẹp trai khiến Trình Hải Dương lập tức mặt đỏ, còn không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

Tiên Mạch thật sự bộ dáng rất đẹp, đẹp đến mức làm cho Trình Hải Dương hồi hộp khó thở.

“Là một ca sĩ online... Cũng ở S thị...” Trình Hải Dương cố gắng nhớ lại mới vừa rồi Tiên Mạch còn hỏi câu gì, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, mặc dù ở nhà đã quần quít với nhau, nhưng Trình Hải Dương đối mặt tình huống như vậy vẫn ngượng ngùng muốn chết, trong đầu loạn thành một đoàn.”Tối qua đã hẹn xong rồi... Nhưng anh tối hôm qua... ai... Cái kia... Cho nên chưa nói cho anh.” thanh âm Trình Hải Dương càng nói càng nhỏ, Tiên Mạch nghe được Trình Hải Dương ấp úng cái kia linh tinh, rốt cục hài lòng buông lỏng mày, thuận tiện ở trên môi Trình Hải Dương hơi hớt ấn một nụ hôn.

“Sao có thể ở chỗ này...”

“Dù sao cũng không có ai thấy.”

“Ách...”

“Vậy một mình em đi an toàn không?”

“Em cũng không phải con nít.” Trình Hải Dương bĩu bĩu miệng, nhìn Tiên Mạch, Tiên Mạch thầm nói em không phải con nít là gì, nhưng không muốn quá đả kích Trình Hải Dương, vì vậy quyết định vẫn không nói nữa... Dù sao con nít thì không thể làm chuyện gì.

“Anh đưa em đến chỗ hẹn được không? Hẹn ở đâu thế?”

“Quán cà phê XX, tự em đi được rồi, gần đến thời gian rồi.”

“Được rồi, có chuyện gì gọi điện thoại.”

Ngoài dự đoán của Trình Hải Dương, Tiên Mạch lại có thể cứ như vậy đồng ý để một mình cậu đi gặp một người xa lạ, đàn ông xa lạ, không đúng, Tiên Mạch không hỏi cậu là nam hay nữ, cũng chính là không hề biết mình muốn đi gặp một người đàn ông.

Không suy nghĩ nhiều, Trình Hải Dương lưng đeo balô (quần áo) sải bước đi đến quán cà phê.

Mặc dù ra ngoài vẫn trước sau như một đeo kính có gọng, bởi vì Tiên Mạch không cho cậu mang kính sát tròng, nhưng đầu tóc rối bời của Trình Hải Dương cũng sửa sang lại tốt hơn nhiều, màu nâu nhạt dưới trời chiều có vẻ rất rạng rỡ, trên người sạch gọn, tươi cười sạch sẽ, lưng một balô, lại có phần hơi gầy, cậu bé nhìn qua vẫn làm cho người ta yêu thích.

Không biết ai từng nói, phụ nữ trong tình yêu là đẹp nhất, như vậy đổi lại ở trên người con trai chỉ sợ cũng thích hợp, ít nhất Trình Hải Dương từ sau lúc ở cùng Tiên Mạch, thì trở nên càng ngày càng rạng rỡ, mặc dù bản thân thì không chút nào phát hiện.

Có lẽ tình yêu có luồng sức mạnh gì đặc biệt làm cho người ta càng ngày càng hướng về phía trước sinh trưởng, trở nên càng ngày càng tốt.

Còn chưa đi đến cửa quán cà phê, Trình Hải Dương đã thấy được một bóng dáng nào đó có chút cảm giác quen thuộc, chỉ có điều Trình Hải Dương hoàn toàn không nhớ rõ mà thôi, ngơ ngác thả chậm bước chân, thẳng đến người kia quay đầu nhìn Trình Hải Dương.

“Xin chào, tôi là Trì Nhai, lần trước từng gặp cậu trong cửa hàng.”

Dung mạo chàng trai rất đẹp, cái mũi cao cao, cằm nhọn nhọn, con mắt hơi dài nhỏ, nhìn qua có một chút mê người, chẳng qua trong lòng Trình Hải Dương cho hắn điểm đánh giá tuyệt đối thấp hơn Tiên Mạch.

Chưa người nào có thể đẹp hơn Tiên Mạch!!! Điểm ấy Trình Hải Dương là tuyệt đối kiên quyết.

“Trong cửa hàng?”

“Uh.” Trì Nhai không chút hoang mang móc kính mát ra từ trong túi, sau đó đeo vào, trong nháy mắt trùng hợp với một khách hàng nào đó trong trí nhớ của Trình Hải Dương.

“A, là anh.”

“Đúng vậy, đi ăn cơm trước đi.” Vừa nói Trì Nhai rất tự nhiên nắm tay Trình Hải Dương đi vào bên trong quán cà phê, Trình Hải Dương lập tức rút tay ra, chàng trai lúng túng cười cười, không nói gì.

Bữa cơm này kéo dài gần một tiếng, bầu không khí không tự nhiên ngưng trọng muốn chết.

Trình Hải Dương là một trạch nam, còn là trạch nam có bạn trai, thật sự là không có cách nào tự nhiên bắt chuyện trêu đùa cùng một chàng trai khác.

Trì Nhai liên tục tìm đề tài.

“Bài hát của cậu rất không tồi đấy.”

“... Cảm ơn.”

“Không nghĩ tới cậu có thể đồng ý hợp tác cùng tôi, Tiên Mạch lần trước cũng từ chối tôi rồi.”

Nói nhảm, đây chính là tay họa sĩ ngụy dụng của tôi! Trình Hải Dương trong lòng lặng lẽ mắng chửi, biểu hiện ra lại là cười khúc khích không nói gì, sau đó vùi đầu tận lực ăn.

Trì Nhai nhìn bộ dáng Trình Hải Dương, không khỏi nở nụ cười.

Người này thật đúng là đáng yêu, bộ dáng giống như con thỏ con, có thể rất dễ bị làm thịt.

“Từ giờ đến phòng thu âm ghi âm bài hát sao?”

“Không có ai.”

“Ha hã, thật ra phòng thu âm ở nhà tôi, tôi đặc biệt ngăn một phòng làm phòng thu âm.”

“Hả?”

Trình Hải Dương bỗng nhiên cảm thấy là lạ chỗ nào. Nhưng với đầu óc hiện tại của cậu vẫn hoàn toàn không có ý thức được nguy hiểm hoặc là thứ gì khác, chỉ có một chút thất vọng đối với chuyện không phải phòng thu âm chuyên nghiệp.

Sớm biết thế thì không tới, một ít cũng không tự nhiên.

“Nhưng thiết bị cậu yên tâm.”

“Uh.”

Cơm tối kết thúc, Trình Hải Dương cùng Trì Nhai sóng vai cùng nhau đi.

Trì Nhai vóc dáng cao hơn Trình Hải Dương một chút, có lẽ cao xấp xỉ Tiên Mạch, Trình Hải Dương nghĩ như vậy, âm thầm so sánh người trước mắt này cùng Tiên Mạch.

Uh, không đẹp trai bằng Tiên Mạch.

Uh, không cao như Tiên Mạch.

Uh, không có tài giỏi bằng Tiên Mạch.

Cậu từng nghe bài hát của Trì Nhai, ấn tượng ngay lúc đó chính là không có gì đặc biệt, tuyến thanh coi như không tồi.

Y cũng từng nghe Tiên Mạch ngâm nga ca hát, chính mình cũng không biết có phải bởi vì bản thân tự bao che khuyết điểm hay không, chẳng qua cảm thấy Tiên Mạch ca hát êm tai đến bất ngờ, nếu có thể cùng Tiên Mạch thu âm bài hát quả thực là tốt cực kỳ — mặc dù cậu chưa bao giờ đề cập với Tiên Mạch.

Uh, dù sao cũng không tốt như Tiên Mạch.

Đây là kết luận cuối cùng Trình Hải Dương đưa ra, sau đó cũng đã đi tới nhà Trì Nhai rồi.

Đó là một khu nhà màu trắng, Trình Hải Dương từng xem qua quảng cáo của khu nhà này, khu nhà độc thân, nhưng đắt đến lợi hại, có lẽ là vấn đề con đường hay là phong thủy gì gì đó, mặc dù là phòng ở 40 bình, cũng làm cho Trình Hải Dương theo không kịp.

Xem ra Trì Nhai còn rất có tiền... Không đúng, người có thể chuẩn bị một phòng thu âm ở nhà mình có thể nghèo chỗ nào?

Lúc này đã là hơn tám giờ tối, trong đêm đen khu nhà màu trắng như một thứ nguyên sinh vật dị hình nào đó, há miệng rộng, chờ đợi con thỏ trắng Trình Hải Dương tiến vào.

31. Chương 31

Edit: Samleo

Vừa nhìn thấy thiết bị ghi âm cả người Trình Hải Dương đã hóa thành vật cứng đáng yêu rồi, nơi này nhìn một chút nơi kia nhìn một chút, không dám sờ, chỉ sợ phá hư cái gì, hận không thể đi qua ngửi ngửi.

“thật tốt!!!” Trình Hải Dương vừa nói trong vẻ mặt là tràn đầy hạnh phúc. Trì Nhai nhìn cậu, khóe miệng cũng là mang theo ý cười sâu xa không rõ: “Vậy bắt đầu trước, hay là nghỉ ngơi một hồi rồi bắt đầu?”

“Trực tiếp đến đi!!!” Trình Hải Dương nói.

Trì Nhai gạt đầu, đóng cửa lại, tắt đèn trắng, chỉ để lại hai ngọn đèn màu vàng, ngọn đèn buông xuống rơi vào hai micro màu trắng bạc. Trình Hải Dương cùng Trì Nhai đứng kề vai, Trì Nhai đưa lời ca cho Trình Hải Dương, mặt trên đánh dấu từng phần riêng của hai người và phần hai người cùng hợp ca, còn có hòa âm linh tinh. Nhìn ra được Trì Nhai là có một chút nền tảng âm nhạc, Trình Hải Dương nhìn lời ca, vẻ mặt cũng thay đổi. Đường như vừa bắt đầu ca hát, cậu sẽ biến thành thiếu niên nhiệt huyết, bộ dáng một chút đáng yêu cũng không có.

“OK rồi sao? Hy vọng ba lần là có thể ghi xong.” Trì Nhai mỉm cười nói.

“Uh, không thành vấn đề!!! (daijoubu: Không sao, Tôi ổn, Được rồi, All right)!!!”

Nhạc đệm vang lên.

Trình Hải Dương lúc ca hát chuyên chú khác thường, nghiêm túc dị thường, phảng phất không giống Trình Hải Dương ngày thường, không có chút nào phát giác Trì Nhai nhìn cậu.

Có lẽ là bởi vì hai người cũng hết sức có kinh nghiệm, lời ca đã ở trên tay, Tiên Mạch không có ở đây, Trình Hải Dương cũng không quên lời, rất thành công ba lần thì thu xong hết tất cả phần cần thu.

Trình Hải Dương hát rất gắng sức, thậm chí cũng ra mồ hôi rồi, hai người rời khỏi phòng ghi âm, đến phòng khách của nhà trọ Trì Nhai ngồi nghỉ ngơi, Trì Nhai bưng lên một ly nước chanh cho Trình Hải Dương: “Uống chút đi, cậu ca hát thật sự là quá tuyệt vời.”

“Thật sự ~ không có đâu.” Trình Hải Dương ngượng ngùng gãi gãi tóc, một tay tiếp nhận nước chanh, mới vừa rồi gào thét xong, cậu cũng quả thật có hơi khát, nhận nước chanh thì uống một ngụm lớn, cư nhiên bị nước chanh làm sặc, đặt ly xuống gần không được ho khan. Trì Nhai dịu dàng giúp cậu vỗ vỗ sau lưng thuận khí: “Uống gấp như vậy làm gì.”

“Khụ khụ...”

“Cậu thật đúng là đáng yêu.”

“Hả?”

Trình Hải Dương thật vất vả thuận khí xong, lại nghe thấy Trì Nhai ý tứ hàm xúc không rõ nói.

Cậu lúc này mới phát hiện... cậu có phải hay không dễ dàng theo người ta về nhà... Bản thân cũng không biết người này có phải kẻ xấu hay không.

“Tôi thích em.” Trì Nhai thản nhiên mở miệng, một chút ngượng ngùng hay do dự cũng không có, tự nhiên không chút ngượng ngùng giống như đang nói tôi đói bụng... Hắn đương nhiên không ngượng ngùng, gặp phải loại chuyện này, ngượng ngùng muốn chết chính là Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương lập tức đỏ mặt, đầu tiên đẩy đẩy kính mắt trên mũi xác định còn ở đó hay không... sau khi xác định xong cậu liền muốn xác định Trì Nhai có phải đeo kính có vấn đề hay không.

“Ách... Cái này...”

“Thật ra trước kia khi nghe bài hát của cậu tôi cũng đã rất thích cậu rồi, không nghĩ bộ dạng cậu lại thanh tú như vậy.”

“Chờ một chút...” Trình Hải Dương dường như bắt được trọng điểm gì. “Sao anh biết bộ dáng tôi như thế nào...?”

“Tôi chỉ là dựa theo IP của em hack một chút, thuận tiện xem một vài thứ trong computer của em... Vừa khéo có ảnh chụp.” Trì Nhai nói xong, Trình Hải Dương còn đang tiêu hóa tin này, Trì Nhai đã đẩy ngã cậu vào trên ghế sa lon, hai tay ấn chặt tay cậu, chớp mũi cách chớp mũi cậu, khoảng cách trong nháy mắt gần lại một centimet.

“Anh anh anh... anh làm gì?” giọng nói của Trình Hải Dương không rõ chút nào không mạnh mẽ như khi ca hát, ngược lại như con thỏ trắng, cuộn mình ở dưới thân con sói da dê.

“Tôi chính là thích em thôi...” Trì Nhai nói ở bên tai cậu, hơi thở phun vào tai Trình Hải Dương làm cho Trình Hải Dương không ngừng muốn chạy trốn, đáng tiếc không biết tại sao sức lực của Trì Nhai lớn như vậy, Trình Hải Dương một chút phản kháng cũng làm không được.

“Ở cửa hàng thú cưng nhìn thấy em... Tôi liếc mắt một cái thì đã nhận ra đó là em rồi.”

“Đó không phải cửa hàng thú cưng...” Này này Trình Hải Dương mày nhằm trọng điểm rồi a!!! Mày bây giờ cần phải thoát khỏi miệng sói a!!! Tiên Mạch vẫn còn ở nhà chờ mày đó!!!”Không đúng anh đừng như vậy!”

“Sao nào?” tay Trì Nhai tiến vào quần áo Trình Hải Dương, vuốt ve thắt lưng hơi gầy của cậu. Hoàn toàn khác cảm giác cùng Tiên Mạch làm chuyện này, Trình Hải Dương chỉ cảm thấy ác cảm, khó chịu.

Phản kháng trở nên càng ngày càng khó khăn, Trình Hải Dương lúc này xem như rõ ràng ý thức được người này sẽ làm gì mình, nhưng là không được! Cậu không muốn một chút nào! Nếu bị người này làm chuyện gì đó cậu thà rằng bị Tiên Mạch một đêm bảy lần!

“Anh đừng như vậy... Tôi có bạn trai rồi...” Trình Hải Dương trong thanh âm mang theo giọng nghẹn ngào, trên người lại càng ngày càng vô lực... Tôi van anh, cũng không nghĩ rằng nước hoa quả ở quán lúc tám giờ giống như bị bỏ thuốc!!! Cứu mạng!!! Sớm biết thế thì không tới rồi!!!

“Không sao.” Trì Nhai vừa nói, “Dù sao tôi chỉ là muốn có được em, về phần trái tim em ở đâu, không quan trọng.”

Tại sao lại có người như thế!!! Trình Hải Dương như trước không từ bỏ phản kháng, tay Trì Nhai đã bắt đầu xuống phía dưới luồn vào trong quần Trình Hải Dương, mắt thấy sẽ đụng tới Hải Dương nhỏ nhảy cảm, cậu sốt ruột sắp khóc rồi!!!

Bị đàn ông cường gian xem như là chuyện gì a!!!

“Tiên Mạch...” Trình Hải Dương vô lực kêu tên Tiên Mạch.

Đột nhiên, cửa nhà Trì Nhai bị mạnh mẽ đá văng, Trì Nhai ngẩng đầu nhìn chàng trai nổi giận đùng đùng trước mắt, sau đó còn chưa kịp phản ứng thì trước mắt tối sầm, bị chàng trai trước mặt một quyền dốc sức nện vào mắt phải.

Trì Nhai té ngã trên mặt đất, đau đến hít một hơi, Tiên Mạch kéo Trình Hải Dương từ ghế sa lon lên: “Em ngu ngốc!!! Em có một chút ý thức an toàn hay không!!! Cứ nhiên tùy tiện đi đến nhà loại đàn ông này!!! Nếu không phải anh!!!”

“Xin lỗi...” Trình Hải Dương hai mắt đầm lệ mênh mông nhìn Tiên Mạch, tuy bộ dáng giống như muốn khóc, nhưng lại thật là vui mừng, vui mừng muốn chết, mặc dù cậu ngay cả đứng dậy ôm Tiên Mạch cũng không có sức.

Tiên Mạch phảng phất cũng nhìn ra Trình Hải Dương không bình thường, giúp cậu chỉnh đốn lại quần áo xong, sau đó công cậu, tiếp theo lại tặng thêm một cước trên người Trì Nhai đang ngã ngổ dưới đất: “Đừng đánh chủ ý lên người của tao.”

Nói xong cũng không quay đầu lại công Trình Hải Dương đi.

Trì Nhai tự giễu cười cười, gian nan đứng lên, định đi đóng cửa nhà mình. Nhưng nói cũng kỳ quái, tại sao cửa nhà mình bị người đập một cái đã mở rồi? Khóa chống trộm gì đó dùng để trưng bày sao? Trì Nhai đóng cửa, nhưng lại phát hiện khóa cửa rõ ràng đã bị hư rồi.

“Tiên Mạch...”

“Uh?”

“Anh đến đây lúc nào?”

“Anh lo cho em, luôn luôn đi theo ở phía sau, sau đó ở cửa nghe tình hình.”

Giọng điệu Tiên Mạch thờ ơ, nhưng lại làm cho Trình Hải Dương ảm áp nói không nên lời. Thì ra y quan tâm mình như vậy.

“A... Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì, không phải lỗi của em.”

“Uh... Được rồi... cánh cửa kia anh cũng có thể đá văng sao?”

“Từ lúc hần bắt đầu nói thích em, vì để phòng ngừa vạn nhất anh đã cạy mở khóa cửa nhà hần.”

“Anh còn có thể cạy khóa...?”

“Trước kia làm thêm ở cửa hàng kim khí, ông chủ đã dạy một chút.”

“...” hình tượng Tiên Mạch ở trong lòng Trình Hải Dương lập tức trở nên càng thêm cao lớn, chàng trai này thật đúng là cái gì cũng biết! “Em mệt mỗi quá...”

“Vậy ngủ đi.”

“Dạ...”

“Về đến nhà anh sẽ trừng phạt em.”

32. Chương 32

Edit: Samleo

Bản thân Trình Hải Dương cũng không nhớ rõ mình tối hôm đó bị Tiên Mạch làm bao nhiêu lần, chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ mình dường như rất chăm chú rất nhiệt tình, ở trong miệng Tiên Mạch còn giống như là chính mình quần quít Tiên Mạch không ngừng muốn.

Rất mất mặt rồi!!!

Thậm chí dù chuyện đã qua mấy ngày rồi, Tiên Mạch vẫn sẽ thường thường nhắc mấy câu: “Nếu mỗi ngày em đều giống tối hôm đó thì tốt rồi...”

“...”

“Thật tốt a đêm đó...”

Tiên Mạch bộ dáng dư vị vô hạn làm cho Trình Hải Dương ngay cả tâm tình xem bài post cũng không có, suy nghĩ một chút nằm trên mặt đất: “Rót giúp em ly nước được không.”

Tiên Mạch ngẩng đầu nhìn cậu một cái, vẫn là chạy đi rót nước.

Ôi... Có thể tránh một phút đồng hồ cũng tốt. Trình Hải Dương nghĩ như vậy, tiếp tục lục lợi diễn đàn, đột nhiên nhìn thấy ở trang đầu mục bài post được ưa chuộng —— Matryoshka – Trì Nhai Hải Dương lần đầu hợp tác .

Trình Hải Dương mang theo vẻ mặt căm ghét click vào bài post, cứ nhiên thật đúng là âm tần của tên khốn Trì Nhai phát ra. Cậu click mở nghe một chút, Tiên Mạch vừa vịn đi tới, ngay từ đầu bầu không khí thoải mái hoàn toàn không có, Tiên Mạch không nhìn được màn hình computer, giống như một chút không vui sẽ đập nát computer.

“Cận bã này thật đúng là dám làm a.”

“Uh...”

“Em định làm gì bây giờ?” Tiên Mạch hỏi.

Làm gì bây giờ? Người ta phát rồi bản thân có thể làm gì bây giờ? Xuất hiện làm sáng tỏ không phải mình hát sao? Trình Hải Dương liếc Tiên Mạch một cái, một giây ngắn ngủi, đã bị Tiên Mạch phát hiện rồi, lập tức bị Tiên Mạch mạnh mẽ đè trên mặt đất cắn vành tai cậu.

“Đau đau đau...”

“Em còn liếc anh sao?”

“Em sai rồi...” Trình Hải Dương cúi đầu, rất giống chó con phạm lỗi, đáng thương nhìn Tiên Mạch.

Quên đi! Không tính toán với động vật nhỏ! Tiên Mạch nghĩ đoạt lấy computer của Trình Hải Dương, tiếp tục lật bình luận phía dưới bài post.

Không nghĩ tới phía dưới bài post cứ nhiên tất cả đều là khen thanh âm Trình Hải Dương cùng Trì Nhai phối rất hợp ..., cũng có một số người hỏi tại sao lần này không có PV, bài hát của Hải Dương không phải đều có PV Tiên Mạch làm sao

Càng xem càng tức giận! tên nhóc này chính là người của y! ầm ỹ một chút chuyện xấu với người khác cũng không thể! Huống chi xuống tay với cậu chính là cận bã!

“Trình Hải Dương em nói chuyện này làm sao bây giờ.”

Trình Hải Dương đoạt lại chuột click mở tin QQ của mình: Hải Dương đại đại ~ sao ra bài hát cũng không nói cho chúng tôi biết a.

hả... Cái kia...

Cậu suy nghĩ một chút: “Tiên Mạch anh biết hát không?”

“Không biết.”

“Có thể không...”

“Uh?”

Trình Hải Dương nhìn màn hình computer, lần đầu tiên chán ghét một người như vậy: “Hai chúng ta thu âm Matryoshka một lần đi.”

Tiên Mạch do dự trong chốc lát: “... Được.”

Thu âm bài hát cùng Tiên Mạch là quá trình vừa dễ dàng vừa đau khổ, Trình Hải Dương nhìn thấy Tiên Mạch sẽ không ngừng quên lời, nhưng thật ra Tiên Mạch, ngoại trừ tốn thời gian thật lâu học lời bài hát phát âm, trên cơ bản đều là một lần thì xong, thanh âm trầm hơn Trình Hải Dương một chút, cao âm không phải thuận lợi như vậy, nhưng lại có mùi vị hoàn toàn khác biệt với Trình Hải Dương, Trình Hải Dương thu âm một lần rồi lại một lần, Tiên Mạch ở bên cạnh mang theo tươi cười không có ý tốt nhìn cậu, dần dần chỉ nhìn thôi cũng chưa đủ, biến thành ôm, ôm Trình Hải Dương thì càng quên lợi hại hơn, ánh mắt thẳng nhếch nhếch nhìn chăm chăm màn hình, đáng tiếc những chữ cái Nhật Bản đã biến thành chữ ngoài hành tinh rồi, cho dù nhìn chăm chăm bản thân cũng không có biện pháp suông sẽ xem vào trong đầu.

Rất cục chỉ còn một đoạn cuối cùng, Tiên Mạch cái người được voi đòi tiên này bắt đầu sờ tới sờ lui trên người Trình Hải Dương, tránh ra vị trí trọng điểm rồi lại ở bên cạnh tùy ý sử dụng, khiến thanh âm Trình Hải Dương càng ngày càng không hơi sức, hát càng ngày càng hơi sắc (hơi thở sắc tình).

Không được không được, tiếp tục sai lời chính là lần thứ hai mươi! Kiên quyết muốn một lần này thu xong!!!

Trình Hải Dương càng thêm cố gắng gào thét, cố gắng quên đôi bàn tay to đang chạy trên người, rất cục một lần cuối cùng thu xong hết rồi, nhạc đệm dừng lại Trình Hải Dương lập tức lên tiếng ngăn chặn Tiên Mạch, thậm chí còn chưa kịp tắt mic đóng phần mềm, đã trực tiếp thét lên rồi: “Này anh đừng sờ lung tung!”

Tiên Mạch cũng không để ý nhiều như vậy, tiếp tục hưởng thụ “Điểm tâm” của mình.

Rất cục sau khi bị Tiên Mạch ăn tươi một lần, Trình Hải Dương thể xác và tinh thần đều mệt bắt đầu nghe thứ mới vừa rồi thu âm bắt đầu tiến hành làm hậu kỳ, nhưng lại thật không nghĩ tới câu cuối cùng “Này anh đừng sờ lung tung!” kia cũng bắt ngờ được thu ở bên trong, hơn nữa còn không hề kháng cự cùng xúc động, Tiên Mạch nghe lời này hài lòng cười, nhìn chăm chăm động tác trên tay Trình Hải Dương không cho cậu cất sạch câu kia.

“Anh thật sự định để em phát câu này luôn hả?”

“Đây không phải rất tốt sao.”

“Này này này... Điều này làm cho người ta nghĩ thế nào đây.”

“Dù sao em không nói fan thiếu não của em cũng thường xuyên YY em.”

“Anh!”

“Nhanh làm hậu kỳ của em.”

“Anh!”

“Là muốn chiến đấu thêm một lần sao?”

“Không có không có... em làm em làm...” Trình Hải Dương vẻ mặt đưa đám, một lần một lần làm, một lần một lần nghe thử, một lần một lần nghe câu “Này anh đừng sờ lung tung!” của mình mà xấu hổ muốn chết.

Này phỏng chừng là lần Trình Hải Dương làm hậu kỳ thu âm nhanh nhất, buổi tối hôm đó Trình Hải Dương đã phát bài hát mới dùng PV nguyên khúc lên, ở mở đầu cùng kết thúc ghi rõ tên mình cùng Tiên Mạch, sau đó phát lên diễn đàn.

Sau đó bắt đầu giải thích ở trên Weibo.

Bài hát này là tôi cùng Tiên Mạch xưa nay làm PV cho tôi hợp ca, hy vọng mọi người ủng hộ ~

Rất nhiều người cũng đang hỏi Trình Hải Dương chẳng lẽ không phải hát với Trì Nhai sao? Trình Hải Dương cũng trực tiếp xem nhẹ mấy câu hỏi này.

Bài hát phát ra không được mấy phút, với câu hỏi về một câu nói cuối cùng và YY đã ùn ùn kéo tới.

hả hả hả hả hả hơi sắc chết rồi!!!!

là Tiên Mạch đại đại đang sờ lung tung đúng không đúng không!!!

xong hết rồi rãnh máu của tôi trống rỗng rồi

từ nay về sau CP Tiên Hải là (Honmei – yêu thích)

Trình Hải Dương xấu hổ muốn chết nhìn Tiên Mạch, Tiên Mạch như con sư tử đạt được thắng lợi vô biên vui sướng vẽ tranh, còn vừa ngâm nga Matryoshka, Trình Hải Dương thật là mới mẻ hiếm khi thấy được bộ dáng đức hạnh này của Tiên Mạch.

Qua không đầy một lát, Tiên Mạch buông bút vẽ, đưa tập phác thảo cho Trình Hải Dương.

“Vẽ xong hết rồi. Tặng em.”

“Cái gì a?” Trình Hải Dương nhận tập phác thảo, chỉ thấy mỗi một trang đều là chính mình, bộ dáng gì cũng có, ngủ nè đi học nè ca hát nè ăn cơm nè chăm sóc động vật nhỏ nè, không biết Tiên Mạch đã vẽ lúc nào, bức tranh không giống Trình Hải Dương mà lại liếc mắt một cái có thể khiến người ta nhận ra chính là cậu.

“Cám ơn...” Trình Hải Dương ngượng ngùng cúi đầu. Tiên Mạch ôm cậu vào trong lòng.

Ôm ấp liên tục một đoạn thời gian thật dài, nhưng với bọn họ mà nói rất ngắn rất ngắn hoàn toàn không đủ, còn muốn lâu hơn.

Hơi thở của Tiên Mạch làm cho lỗ tai cậu ngứa ngứa, một lúc lâu Tiên Mạch mở miệng nói:

“Ngày mai em đi trả phòng rồi dọn qua ở chung với anh đi.”

“Dạ.” Trình Hải Dương nhỏ giọng bằng lòng, nghĩ nghĩ hình như lại có chỗ nào là lạ, “Không đúng... Tại sao không phải là anh dọn qua đây?”

“Uh?”

“Tại sao không phải anh trả phòng chuyển đến phòng của em... Ai ai ai anh đừng sờ lung tung a này!”

Kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom-dung-so-lung-tung>